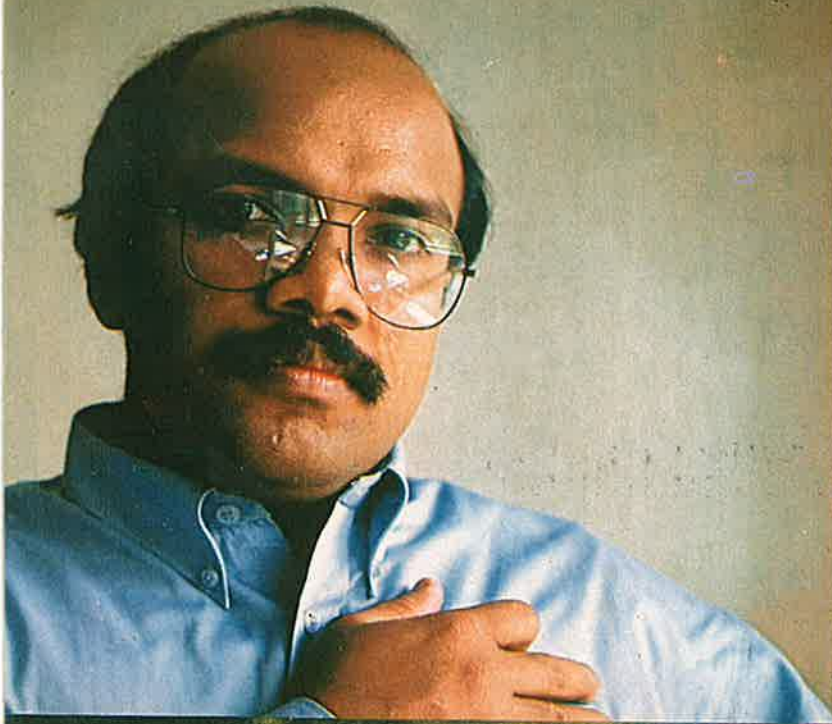

ഇന്ദ്രജിത്ത് കിട

പി.പി.പി. ഇന്ദ്രജിത്ത്
കിട

காவியநாயகன்

'கிட்டு'

பழ. நெடுமாறன் எம்.ஏ.,

தமிழ்க்குலம்^K பதிப்பாலயம்

48, மேலமாசி வீதி

மதுரை - 625 001

காவியநாயகன் கிட்டு
பழ. நெடுமாறன் ©

முதற் பதிப்பு - அக்டோபர் 1993

அச்சு :

விவேகாநந்தா அச்சகம்
48, மேலமாசி வீதி, மதுரை - 625 001

பதிப்பு :

தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலயம்
48, மேலமாசி வீதி, மதுரை - 625 001

ஒவியங்கள் :

டிராட்ச்கி மருது

விலை :

Kavianayagan Kittu
By Pala. Nedumaran ©
First Edition - October 1993

Typeset by :

Print Shop,
291, West Masi Street, Madurai - 625 001

Printed at :

Vivekananda Press,
48, West Masi Street, Madurai - 625 001

Published By :

Tamil - Kulam Pathipalayam
48, West Masi St, Madurai - 625 001

Price :

கிட்டுவுக்குக் காணிக்கை

ஓ! கிட்டு! எனது இனிய இளவலே! உன்னை நினைக்கும் தோறும் என் கண்கள் பனிக்கின்றன.

உனது இணையற்ற வீரத்தினாலும், அளப்பரிய தியாகத்தினாலும், தமிழினத்தைத் தலை நிமிரவைத்த மாவீரனே! உன் நினைவு எனது நெஞ்சத்தை நெக்குருக வைக்கிறது.

கொந்தளிக்கும் கடலில் கொடுவாய்ச் சுறாக்களாகச் சூழ்ந்து கொண்ட இந்தியப் போர்க் கப்பல்களின் வல்லாதிக்கத்தை எதிர்த்து நீயும் உன் தோழர்களும் படைத்த வீரகாவியம் தமிழர் வரலாற்றில் என்றும் அழியாத மெய்க்கீர்த்தியாகப் பதிந்து விட்டது.

தீரமிக்க தம்பியே! நீ மறையவில்லை! தமிழர் நெஞ்சமெல்லாம் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறாய்.

அன்று கடலுள் மாய்ந்த சங்ககாலப் பாண்டியன் இளம் பெரு வழுதியைப் போல நீயும் கடலையே கல்லறையாக்கிக் கொண்டாய்.

அந்த நாளில் இதே கடலில் புலிக் கொடி பறந்த சோழரின் கப்பல்கள் தங்கு தடையின்றிச் சென்று திசை நான்கினும் தமிழரின் வீரப்புகழைப் பரப்பின. தமிழன் ஆண்ட கடலில் வேங்கையின் மைந்தனான உன்னை வஞ்சகமாக வழிமறிக்கவும் துணிந்தனரே எனக் கொதிக்கிறேன். குமுறுகிறேன்.

கொடுங்கடல் கொள்ளை கொண்ட பண்டைத் தமிழ் மூதாதையரின் குமரிக் கண்டத்தை மீட்டெடுக்கும் ஆசையுடன் கடலில் மூழ்கிச் சென்றனையோ என ஏங்குகிறேன்.

தமிழீழக் கரையிலும், தமிழகக் கரையிலும் ஓயாது வந்து
மோதும் அலைகள் உன் புகழை என்றும் பாடியபடியே
இருக்கின்றன.

தாயக மீட்புக்காக தலைவன் அழைத்த போது ஈன்றதாயை
விட்டுப்பிரிய நீ தயங்கவில்லை.

காதல் இளம் மனையாள் கண் கலங்கி நிற்க நீயோ அவள் விழி
நீரைக் துடைக்கக் கூட நேரமின்றி தலைவனின் ஆணையேற்று
கருமமே கண்ணாக அகிலமெல்லாம் சென்று தாயக விடுதலைக்கு
ஆதரவு திரட்டத் தயங்கவில்லை.

'இந்தத் தலைவன்தான் எனக்கு எல்லாமே!' என எத்தனை முறை
என்னிடம் கூறியிருக்கிறாய். உனது உயிருக்கும் மேலாக நீ நேசித்த
அந்த உன்னதமான தலைவனை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல உன்
மனம் துணிந்தது எப்படி? இன்னமும் புரியாமல் திகைக்கிறேன்.
நான் மட்டுமா? அந்தத் தலைவனும் கூட!

தமிழன்னையின் பால் குடித்து வளர்ந்து, கடலன்னையின்
மடியில் மீளா உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்ட எனது இனிய
இளையவனே!

**வாழ்ந்த காலத்திலும் நீ வரலாறு படைத்தாய்!
சாவிலும் நீ சரித்திரம் படைத்துவிட்டாய்!**

உன் புகழ் பாட அல்ல இந்நூல். உனக்கு அது தேவையுமில்லை.

உறக்கத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் தமிழரைத் தட்டி எழுப்ப உன்
வீரவரலாறு பயன்படும் என்பதனால் எழுந்தது இந்நூல்.

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்திருக்கும் இனியவனே உனக்கு உன்
அண்ணன் செலுத்தும் அன்புக் காணிக்கை இது.

1-10-93
மதுரை

பழ. நெடுமாறன்

விளையும் பயிர் முளையிலேயே

விளையும் பயிர் முளையில் தெரியும் என்ற பழமொழி கிட்டுவிற்கு முழுமையாகப் பொருந்தும். 1960 ஆண்டு சனவரி மாதம் 2ஆம் நாள் வல்வெட்டித்துறையில் சதாசிவம் - இராசலட்சுமி தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது மகனாகக் கிட்டு என்ற கிருஷ்ணகுமார் பிறந்தார். இயக்கத்தோழர்கள் வெங்கிட்டு என அழைத்தனர். நாளடைவில் அது சுருங்கி கிட்டு என்று ஆயிற்று. கிட்டுவின் உடன் பிறந்தோர் காந்திதாசன் என்றொரு தமயனும் சதாலெட்சுமி, சந்தானலெட்சுமி என்றிரு தமக்கையரும் ஆவர்.

கிட்டுவின் தந்தை சதாசிவம் பிள்ளை புலோலியில் சொந்த அச்சகம் ஒன்றை நடத்தி வந்தார். தமிழரசுக்கட்சியில் அவருக்கு அதிக ஈடுபாடு இருந்தது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டமும் அவரை வெகுவாக ஈர்த்தது. காந்தியக் கொள்கைகளில் அளவு கடந்த நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாகத் தமது மூத்த புதல்வனுக்கு காந்திதாசன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். இவருக்கு எல்லா வகையிலும் ஏற்றதொரு துணைவியாக இராசலட்சுமி அம்மையார் விளங்கினார்.

தமிழரசுக் கட்சி நடத்திய போராட்டங்களில் தம்பதிகள் கலந்து கொண்டனர். கிட்டு ஒரு வயதுக் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது இராசலட்சுமி அம்மையார் கிட்டுவையும் தூக்கிக் கொண்டு சிறைச்சாலை சென்றார். கிட்டுவிற்குத் தனது பாலோடு நாட்டுப்பற்றையும் ஊட்டி வளர்த்தார். தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் சதாசிவம் பிள்ளையைச் சந்திக்க அவருடைய வீட்டுக்கு வந்து செல்வார்கள். கிட்டுவின் குடும்பத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழ்நிலை அவரின் பிற்கால அரசியல் வாழ்வுக்கேற்றதோர் அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது.

“கிட்டு தனது ஆரம்பக்கல்வியை வல்வெட்டித்துறை அமெரிக்கமிசன் பாடசாலையிலும் இடைநிலைக்கல்வியை புலோலியில் உள்ள வேலாயுதம் மகாவித்தியாலத்திலும் கற்றார். வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்த அவர்

பல்கலைக்கழகப் படிப்புப் படித்திருக்க முடியும். ஆனால் அவருடைய பார்வை ஒடுக்கப்படும் தனது மக்கள்பால் திரும்பிற்று. தாயகத்தின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்ற வைராக்கியம் அவர் உள்ளத்தில் பிறந்தது. க.பொத (உயர்தர) தேர்வில் (+2) ஒரு பாடம் எழுதிய நிலையில் படிப்பை உதறித் தள்ளி விட்டு புலிகள் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார்.

1985-ஆம் ஆண்டில் தமிழீழத்தில் நான் இரகசியச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டபொழுது கிட்டுவின் வீட்டிற்குச் சென்றிருக்கிறேன். அந்த வீட்டின் முகப்பில் மகாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற இந்தியத் தேசியத் தலைவர்களின் பெரிய படங்கள் மாட்டப்பட்டு இருந்ததை நான் பார்த்தேன். 1930 ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட படங்கள் அவை. அதைப் பற்றி நான் கிட்டுவின் அண்னையிடம் விசாரித்த பொழுது அவர் தன் கணவருக்கு இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இருந்த ஈடுபாட்டைப் பற்றி எனக்கு எடுத்துரைத்தார். சிறப்பாக மகாத்மா காந்தியின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பக்தியைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார். காந்தியத் தொண்டரான சதாசிவம் பிள்ளை அவர்களின் மகனான கிட்டு, ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தின் தளபதியாகப் பிற்காலத்தில் உருவானது காலம் செய்த கோலம் தான்.

கிட்டுவின் தாயாரிடம் “நீங்களும் உங்கள் கணவரும் அறப்போராட்டங்களில் ஈடுபட்டீர்கள். ஆனால் உங்கள் மகனும் அவருடைய தோழர்களும் ஆயுதந்தாங்கிய போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே. இது சரியானது என நினைக்கிறீர்களா? என்று கேட்டேன்.

பளிச் என அவர் பதில் சொன்னார். “ஆம்! அன்று என் கணவரும் அவருடைய தோழர்களும் ஆயுதந் தாங்கிப் போராடி இருப்பார்களானால் தமிழீழம் என்றோ மலர்ந்திருக்கும். ஆனால் அன்று அவர்கள் அறப் போராட்டங்கள் மூலமும் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமும் எமது உரிமைகளைப் பெற்றுவிட்டமூடியும் என நம்பினார்கள். ஆனால் ஏமாந்து போனோம். 30 ஆண்டுக்காலம் இப்படி வீணாகக் கழிந்துவிட்டது. என் கணவரின் தலைமுறை செய்த

தவறை இப்பொழுது என் மகன் திருத்துகிறான்” என்றார். அவருடைய பதில் என் உள்ளத்தைத் தொட்டது.

கிட்டு தனது 17ஆவது வயதிலேயே பிரபாகரனுடன் நட்புகொண்டார். அன்றுமுதல் இறுதிவரையில் பிரபாகரனின் இணைபிரியாத தோழர் ஆனார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். 1982-ஆம் ஆண்டு சில மாதங்கள் பிரபாகரன் மதுரையில் இருந்த பொழுது கிட்டும் மதுரையில் இருந்தார். 1981 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் நீர்வேலியில் நடைபெற்ற வங்கிக் கொள்ளை தொடர்பாகக் கிட்டுவை சிங்களக் காவல்துறை தேடிய பொழுது அவர் தலைமறைவாகித் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தார். பிரபாகரனுடன் அவர் மதுரையில் தங்கியிருந்தார்.

மதுரையில் இருந்த காலத்தில் எளிமையும் கூச்சமும் நிறைந்தவராகத்தான் நான் கிட்டுவை பார்த்திருக்கிறேன். தமிழீழப் பிரச்சினை பற்றி தமிழ்நாட்டு மக்களிடம் விளக்குவதற்காகப் புகைப்படக் கண்காட்சிகளை நடத்தியும் துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டும் புலிகள் பிரசாரம் செய்து வந்த காலம் அது.

கிட்டம்மா

கிட்டுவின் தாய் இராசலட்சுமி அம்மையார் கிட்டுவின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தார். கிட்டுவின் தோழர்கள் மீதும் அதே பாசமழையைப் பொழிந்தார். காயமடைந்த புலிகளை வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து குணப்படுத்தி அனுப்புவதைத் தனதுகடமையாகக் கொண்டிருந்தார்.

புலிகளும் மக்களும் அவரை 'கிட்டம்மா' என்று தான் அன்புடனும் உரிமையுடனும் அழைத்தார்கள். நாளடைவில் இராசலட்சுமி என்ற பெயர் மறைந்து 'கிட்டம்மா' என்ற பெயர் தான் நிலைத்தது.

1985 ஆம் ஆண்டில் கிட்டு என்னை அவர் வீட்டுக்கு விருந்துண்ண அழைத்துச் சென்றார். அவரின் தாயார் அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியோடு எங்களை உபசரித்தார். தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்திருந்த என்னைக் கண்டதில் மகிழ்ச்சியா? அல்லது தனது அருமைப்புதல்வனைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியா?

யாழ் - தளபதியாக இருந்து ஊராரெல்லாம் போற்றி மகிழும் தனது வீரமகனுடனேயே வாழக் கொடுத்து வைக்காமல் இப்படியாரேனும் விருந்தினர் வரும் பொழுது மட்டும் தானும் ஒரு விருந்தினராக வந்து போகும் மகன் மீது தான் அந்தத் தாய்க்கு எவ்வளவு அன்பு!

நாங்கள் விடைபெற்றுப் புறப்பட்ட சமயத்தில் நெஞ்சை நெகிழ்விக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. நாங்கள் காரில் ஏறியாகிவிட்டது. கிட்டு கார் விசையை முடுக்குகிறார். கார் புறப்பட்டப் போகிறது.

என்னை நினைத்துக் கொண்டாரோ! இராசலட்சுமி அம்மையார் காரை நோக்கி ஒடோடி வருகிறார். ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்த கிட்டுவின் நெற்றியில் அன்புகனிய முத்தமிடுகிறார். அவரின் கண்கள் கலங்கித் தழும்புகின்றன.

இப்பொழுது இந்தக் காட்சியை நினைத்தாலும் எனது நெஞ்சம் நெகிழுகிறது. எரியும் நெருப்பில், கொந்தளிக்கும் கடலில் தன் அருமை மகன் தியாக வடிவமாக மறைந்த செய்தி அந்த அம்மையாரை எப்படி துடிதுடிக்க வைத்திருக்கும் என்பதை என்னால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

ஒரு நாள் இரவு வெளியூர் கூட்டம் ஒன்றுக்குச் சென்றுவிட்டு நள்ளிரவில் நான் மதுரை திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். மதுரை பேருந்து நிலையத்திற்கு அருகில் எனது கார் வந்தபொழுது எங்கள் இயக்கத்தோழர்கள் சிலர் அங்குள்ள சுவர் ஒன்றில் தமிழீழப் பிரச்சனைபற்றிய சுவரொட்டியை ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தேன். அவர்களிடம் பேசுவதற்காக நான் காரை நிறுத்திக் கீழே இறங்கியபொழுது, கிட்டு கீழே உட்கார்ந்தவண்ணம் சுவரொட்டிகளுக்குப் பசையைத் தடவிக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தேன். எங்கள் தோழர்களை நான் கடிந்து கொண்டேன். “அவரை எதற்காக இந்த வேலையெல்லாம் செய்யச் சொல்கிறீர்கள். நீங்கள் செய்யக் கூடாதா? என்று கேட்டேன். “இல்லை அண்ணா, நானும் என்னால் ஆன உதவியைச் செய்கிறேன்” என்று கிட்டு கூறினார். அதே கிட்டு, பிற்காலத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்தில் முக்கிய தளபதியாகி சிங்கள இராணுவத்தை ஓட ஓட விரட்டி அடித்துப் பெரும் புகழ் பெற்றார். சுவரொட்டி ஒட்டும் வேலையானாலும் படை அணிக்குத் தலைமை தாங்கிச் செல்வதானாலும், இயக்கப் பணி எதுவாக இருந்தாலும் அதற்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர் கிட்டு என்பதைத்தான் இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

1981-ஆம் ஆண்டு மே 24ஆம் நாள் சென்னை பாண்டிபாளையில் பிளாட் இயக்கத்தின் தலைவர் முகுந்தனுடன் ஏற்பட்ட மோதலில் விளைவாக பிரபாகரன், முகுந்தன் மற்றும் சிலர் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். இதையொட்டிப் பிரபாகரனின் தோழர்கள் எல்லோரையும் தேடிப் பிடிக்கத் தமிழ்நாடு காவல்துறை பெரும் முயற்சி எடுத்தது. விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்தில் அரசியல் பொறுப்பாளரான பேபி. சுப்பிரமணியம், என்னைச் சந்தித்து நிலைமைகளை எடுத்துக் கூறினார். உடனடியாக அந்தத் தோழர்கள் அனைவரையும் நெல்லை மாவட்டத்தில் உள்ள பாபநாசம் என்னும் சிற்றூரில் இருந்த எங்கள் வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்று அங்கு மறைத்து வைக்க ஏற்பாடு செய்தேன். கிட்டு, பண்டிதர், ரகு, சீலன், புலேந்திரன், ரஞ்சன், பொன்னம்மாள், பேபி சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் சில

மாதங்கள் அங்கு தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது அவர்களைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஒரு முறை நெல்லை மாவட்டத்தில் நான் சுற்றுப்பயணம் சென்றிருந்த பொழுது பாபநாசம் சென்று, 'கிட்டுவையும் மற்ற தோழர்களையும் சந்தித்தேன்.

புலேந்திரன் என்னிடம் ஒரு வேடிக்கையான நிகழ்ச்சியை விவரித்தார். 'அண்ணா, கிட்டு மிகவும் குழப்படி செய்கிறான். வெளியே திரிந்து கொண்டிருந்த குரங்குக்குட்டி ஒன்றை வீட்டிற்குள் எடுத்து வந்து விட்டான். தாய்க்குரங்கு கூச்சல் இட்ட வண்ணம் வீட்டை சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. அதனுடையக் கூச்சலை கேட்டு ஏராளமான குரங்குகள் கூடி அவைகளும் கூச்சல் இட்டன. கிட்டுவோ குட்டியை விடுவதாக இல்லை. குரங்குகளோ அந்த இடத்தைவிட்டு போவதாகத் தெரிய வில்லை. அங்கிருந்த உள்ளூர்க்காரர்கள் சிலர் குட்டியை உடனே வெளியே விடாவிட்டால் குரங்குகள் அந்த இடத்தை விட்டுப் போகா. மற்றவர்களையும் கடித்துக் குதறிவிடும். ஆகவே குட்டியை வெளியே அனுப்பிவிடுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அதன் பின்பு வேண்டா வெறுப்புடன் கிட்டு குட்டியை விடுவித்தான் என்று புலேந்திரன் கூறிய பொழுது நான் சிரித்தேன். மற்றவர்களும் சிரித்தார்கள். கிட்டு வெடகத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டார். மிருகங்களிடம் கிட்டு அளப்பரிய அன்பும் ஈடுபாடும் கொண்டிருந்தார். பாபநாசத்தில் குரங்குக் குட்டியை வளர்க்க முடியாது போய் விட்டதாலோ என்னவோ யாழ் தளபதியாக இருந்தபொழுது ஒரு குரங்குக் குட்டியை வளர்த்து வந்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன். கிட்டுவின் தோளில் ஏறி உட்கார்ந்து அவர் எங்கு சென்றாலும் அந்தக் குரங்குக் குட்டியும் அவருடனேயே செல்லும்.

சென்னையில் கிட்டு இருந்த பொழுது அவர் வீட்டு வாசலில் சொறிநாய் ஒன்று நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தார். அந்த நாயைப் பிடித்து குளிப்பாட்டி மருந்திட்டு வேளா வேளைக்கு நல்ல உணவு கொடுத்து அதை பராமரித்தார். விரைவில் நாயின் சொறியெல்லாம் மறைந்து நலமான நாயாக மாறியது. எப்பொழுதும் கிட்டுவின் காலடியில் படுத்துக்கிடக்கும். தேசியப் பாதுகாப்பு சட்டத்தின் கீழ் கிட்டு கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்

பட்டபொழுது அந்த நாய் உணவு உட்கொள்ள மறுத்தது. வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. கிட்டுவைக் காணாமல் கடைசிவரை பட்டினிகிடந்து இறந்தது. குரங்காக இருந்தாலும் நாயாக இருந்தாலும் அந்த வாயில்லாத உயிர்களிடம் கிட்டு காட்டிய அன்பு இணையற்றது.

நவீன நளன்

போர்க்களத்தில் மிகச்சிறந்த தளபதியாக கிட்டு விளங்கியதைப் போலவே சமையல் களத்தில் சிறந்த நளனாக விளங்கினார். கிட்டுவின் சமையல் என்றால் தோழர் நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு காத்திருப்பார்கள். அவ்வளவு திறமையுடனும் சுவையுடனும் சமைப்பார். கிட்டுவுடன் நெருங்கிப்பழகிய தளபதி பொட்டு, கிட்டுவின் சமையல் பற்றி சுவையாகக் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

“பெரிய பொறுப்பாளனாக அறிமுகமான ஒருவரை எமக்கான சமையல்காரராகச் சந்திப்பது நம்பமுடியாத அனுபவமாயும், புதிய பாடமாகவும் அமைந்தது. எமது பயிற்சி முகாமில் சமையல் வேலை என்பது அந்தக் காலத்தில் எளிதானதல்ல. குறுகிய காலப் பயிற்சி என்பதால் மிக நெருக்கமான நேர அட்டவணை. உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் புலேந்தி அம்மான் வாட்டிப் போட்டுவிட்டால் அடுத்து சந்தோசம் மாஸ்டரின் வகுப்புத் தொடங்குவதற்கு முன் உள்ள குறுகிய இடைவேளையில் சமையல் கொட்டிலுக்கு ஒடோடிச் செல்வோம். அங்கு சிறு மரக்கொம்புகள் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பரண்மீது தட்டுகளில் உணவு போடப்பட்டு மூடிவைக்கப்பட்டிருக்கும். கிட்டண்ணையும், ரஞ்சனும் இணைந்து சமையல். மூன்று வேளையும் நேரந்தவறாமல் உணவு கொடுக்க வேண்டும். ஒருநாள் கூட நேரந்தவறியதாகவோ, வேலையில் சினந்ததாகவோ நினைவில் இல்லை. ஆனால் தங்கள் வேலைச்சமையைக் குறைப்பதற்கான குறும்புகள் இருக்கும். உணவுத்தட்டுகளில் எண்கள் இடப்பட்டிருக்கும், தட்டுகளை எண் மாறி எடுப்பவர்கள் அன்றைய சமையல் பாத்திரங்களைக் கழுவிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் தட்டுகள் எண் ஒழுங்கில் இருந்தன. பிரச்சனை இல்லை. இடையில் எண்கள் ஒரு நாள் மாறி இருந்தன. பசிவேகத்தில் நாங்கள் எதையும் கவனிக்

... ..

கவில்லை. அன்று நாங்கள் பாத்திரம் சுழுவியதைப் பார்த்து கிட்டண்ணாவும் ரஞ்சனும் குறும்பாக சிரித்தார்கள். எங்களுக்கு விடயம் புரிந்துவிட்டது உசாராகிவிட்டோம். ஆனால் ரெஜியும் விக்கடும் அடிக்கடி மாட்டிக்கொள்வார்கள். ரெஜியின் எண் 6, விக்கடரின் எண் 9. தட்டை வேண்டு மென்றே திருப்பி வைத்திருப்பார். சரியாகவே இருந்தாலும் கிட்டண்ணா விடமாட்டார். அவர்கள் இருவரும் அடிக்கடி பாத்திரம் சுழவினார்கள். இப்படியெல்லாம் குறும்பு செய்யும் கிட்டண்ணா ஒரு பொழுதும் சமையலில் அலட்சியம் காட்டியதில்லை. கடமையைக் கண்ணும் சுருத்துமாகச் செய்வார்”

பாசம்

தோழர்கள் மீதும் தனது தலைவர் மீதும் கிட்டு வைத்திருந்த பாசத்திற்கு ஈடிணை கிடையாது. களத்தில் அவர் முன்னிற்பார். அபாயத்தை எதிர்நோக்குவதில் தானே முன்னிற்க வேண்டும் எனத்துடிப்பார். தனது தோழர்களுக்கு எதுவும் நேர்ந்துவிடக் கூடாதே என்பதில் மிகக் கவனமாக இருப்பார்.

சுதுமலையில் இருந்த புலிகளின் முகாமை எதிரிகள் திடீர்த்தாக்குதல் நடத்திக் கைப்பற்ற முயன்ற பொழுது அதை கிட்டு தலைமையில் புலிகள் முறியடித்தனர். அப்பொழுது அவருடன் இருந்த விடுதலைப் புலி பாவரசன் ஒரு நிகழ்ச்சியை நெகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடுகிறார்.

“கிட்டண்ணாவின் சுதுமலை முகாம் ஓடுகள், வளைகள், சுவர்கள் எல்லாமே விழுப்புண்கள் ஏற்றுச் சிதைந்து கிடந்தன. அந்த முகாம் மட்டுமல்ல அயல் வீடுகள், செடி-கொடிகள், மரங்கள் அனைத்தும் அவ்வாறே காணப்பட்டன. அந்த முகாமிலேயே தொடர்ந்தும் இருக்கப் போவதாகக் கூறி முகாமைச் சுத்தம் செய்யுமாறு கிட்டண்ணா கட்டளையிட்டார். தூரத்தே இராணுவத்தினர் ஏவிய ஆர்.பி.ஐ. செல் ஒன்று வெடிக்காமல் இருப்பதைக் கண்ட தோழன் ஒருவன் அதை கிட்டண்ணாவுக்குக் காட்ட, அவர் அதன் அருகில் சென்றார். கூடச் சென்ற நான் அதை எடுக்கக் குனிந்தேன். அவர் அதை எடுக்கவேண்டாம் என்று என்னைத் தடுத்துவிட்டு, தான் எடுப்பதற்கு முயன்றபொழுது நான் மீண்டும் அவர் முன்னே சென்று குனிந்து செல்லை எடுக்க முயன்றேன். கிட்டண்ணா

தடுத்து தான் எடுப்பதாகக் கூறினார். இல்லையென்று கூறி நான் எடுக்க எத்தணித்தேன். உடனே மிகுந்த கோபத்துடன் 'ஆ' என்று உறுமினார். நான் எடுக்கும் எத்தணிப்பை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

அந்தச் செல்லை நன்கு அவதானித்த பின்பு தானே அதை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு என்னிடம் தந்தார். அந்த வேளையில் செல் வெடிக்கும் நிலையில் இருந்து அது வெடித்து ஒரு போராளி வீரமரணம் அடைகின்ற நிகழ்வு ஏற்படுமானால் அது தனக்கு ஏற்பட்டும். தான் அருகில் நிற்கும் பொழுது இன்னொரு போராளிக்குச் சாவு ஏற்படக்கூடாது என்ற எண்ணமே முதலில் அவரை அந்தச் செல்லை எடுப்பதற்குத்

தப்பினார் தளபதி கிட்டு

யாழ் - மாவட்டத்தில் பல பகுதிகளில் சிங்கள இராணுவத்தினர் சோதனைச் சாவடிகள் அமைத்து இருந்தனர். யாழ் - நகரத்திற்குள்ளேயும் பல பகுதிகளில் சோதனைச் சாவடிகள் அமைக்கப்பட்டு யாராக இருந்தாலும் அவர்களைச் சோதனை செய்து புலிகள் என சந்தேகத்திற்கு உள்ளானவர்களைக் கைது செய்து இராணுவ முகாம்களில் அடைத்து சித்திரவதை செய்து வந்த காலகட்டம் அது. யாழ் நகருக்கு உள்ளேயோ வெளியேயோ புலிகள் வெளிப்படையாக நடமாடமுடியாத நிலைமை இருந்தது. மக்கள் சொல்லமுடியாத இன்னல்களுக்கு ஆளானார்கள். ஆனால் அத்தனை கெடுபிடிக்குக்கும் நடுவே கிட்டு துணிவாக நடமாடினார். அப்பொழுது எத்தனையோ மயிர்கூச்செறியும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன.

ஒரு நாள் சகதோழருடன் கிட்டு மோட்டார் சைக்கிளில் யாழ் நகரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். திடீர் என அங்கு இராணுவத்தினர் சில வாகனங்களில் வந்து குறுக்கிட்டனர். கிட்டுவை நிறுத்தி விசாரித்தனர். மேலும் விசாரிப்பதற்காக அவரை உடன் வருமாறு பணித்தார்கள். இரண்டு இராணுவ வாகனங்களுக்கு நடுவே அவருடைய மோட்டார் சைக்கிளை ஒட்டி வரும்படி சொல்லிவிட்டு இராணுவத்தினர் பலாலி இராணுவ முகாம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினார்கள். யாழ் நகருக்குள் இந்த ஊர்வலம் நுழைந்து சென்றது. மோட்டார் சைக்கிளில் கிட்டுவும் அவருக்கு முன்னும் பின்னும் இராணுவ வாகனங்களில் இருந்த சிங்கள இராணுவ வீரர்கள்

தூண்டியதாக இன்றுவரை நான் எண்ணுகிறேன். உண்மையும் அதுதான்.”

இந்தியாவில் வைத்து கிட்டு கைது செய்யப்பட்ட பொழுது சகபோராளிகளையும் தன்னையும் விடுவிக்க வேண்டும் என்று கூறிச் சிறையில் உண்ணாநோன்புப் போராட்டத்தைக் கிட்டு தொடங்கினார். அதனைத் தொடர்ந்து அவரையும் சகபோராளிகளையும் இந்திய அரசு விமானங்களில் ஏற்றி யாழ்ப்பாணம் கொண்டு போய் அங்கு கிட்டுவை மட்டும் விடுவித்தது. மற்றய தோழர்கள் இராணுவச் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள் தனித்து விடப்பட்ட கிட்டு காட்டில் இருந்த தலைவர் பிரபாகரனுடன் போய்ச் சேர்ந்து

துப்பாக்கியை கிட்டுவை நோக்கி குறிவைத்தபடியே சென்று கொண்டிருந்ததைக்கண்டு மக்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். 'கிட்டுவின் கதை இன்றுடன் முடிந்தது' என மக்கள் நினைத்தார்கள். மக்களுக்கு கிட்டுவை நன்கு தெரியும். ஆனால் இராணுவத்தினருக்கு கிட்டுவை அடையாளம் தெரியவில்லை. அடையாளம் தெரிந்து இருந்தால் அவரை அங்கேயே சுட்டுக் கொன்றிருப்பார்கள். இருபுறமும் இருந்த மக்களிடம் காணப்பட்ட பரபரப்பையும், இராணுவ வீரர்கள் கண்களை இமைக்காமல் தன்னைக் கண்காணிப்பதையும் கிட்டு உணராமல் இல்லை. ஆனால் அதே வேளையில் இந்த இக்கட்டில் இருந்து எப்படித் தப்புவது என்பதைப் பற்றி அவருடைய மனம் சிந்தித்தது. ஓர் இடத்தில் ஒரு முடுக்கு வந்தது. மின்னல் வேகத்தில் தனது மோட்டார் சைக்கிளை இந்த முடுக்கில் கிட்டு திருப்பினார். இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கிகள் சடசடத்தன. கிட்டுவோ கொஞ்சமும் பயப்படாமல் மோட்டார் சைக்கிளை பயங்கர வேகத்தில் செலுத்தினார். இராணுவத்தினரின் குண்டுகளுக்கு அப்பால் அவர் தப்பிய பின்பு எதிர்பாராத விதமான ஒரு விபத்து நிகழ்ந்தது. அந்த முடுக்கில் கட்டப்பட்டு இருந்த மாடு ஒன்று வீதியை மறைத்துக் கொண்டு நின்றது. மாட்டின் கயிற்றில் கிட்டுவின் மோட்டார் சைக்கிள் சிக்கித் தலைகீழாகக் கிட்டுவும் அவருடைய சகாவும் விழுந்தார்கள். இதற்குள் இராணுவ வண்டிகள் அந்த முடுக்குக்குள் வேகமாக தொடர்ந்து வந்தன. கிட்டுவும் அவருடைய சகாவும் வேகமாக ஓடி எப்படியோ தப்பினார்கள்.

கிட்டு தப்பிய இந்தச் செய்தி யாழ் மக்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

கொண்டாலும் தனது தோழர்களை நினைத்து நினைத்து வெதும்பினார். “என் கோஷ்டி எல்லாத்தையும் என்னிடமிருந்து பிரிச்சுப் போட்டாங்களை” என்று அவர் புலம்பும்பொழுது அந்த வீரத்தளபதியின் நெஞ்சின் ஈரம் எத்தகையது என்பது புலப்படும்.

இத்தகைய பாசவலையைக் கிட்டு கட்டியிருந்ததாலேயே தோழர்களும் அவர் மீது அன்பு மழை பொழிந்தார்கள்.

களத்தில் தளபதி

1982-ஆம் ஆண்டு மீண்டும் தமிழீழம் திரும்பிய கிட்டு இயக்க நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். 1983-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 4ஆம் நாள் நடைபெற்ற உமையாள்புரம் தாக்குதலின்பொழுது கிட்டு காட்டிய திறமையைக் கண்டு அனைவரும் வியப்படைந்தார்கள். தலைவர் பிரபாகரனின் பெரும் மதிப்பையும் கிட்டு பெற்றார். அதைத் தொடர்ந்து 1983-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் நாள் இயக்கத்தின் தாக்குதல் குழுவின் இரண்டாவது பொறுப்பாளராக கிட்டுவைத் தலைவர் பிரபாகரன் நியமித்தார். போர்க்களத்தில் தனது திறமையை கிட்டு வெளிப்படுத்திய நிகழ்ச்சிகள் பலவுள்ளன. 1981-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தல் புறக்கணிப்பு இயக்கத்தின்பொழுது கந்தர் மடம் வாக்குச் சாவடியில் இராணுவத்துடன் கிட்டுவின் தலைமையில் புலிகள் மோதிய நிகழ்ச்சியும் அதைத் தொடர்ந்து துலை 23ஆம் நாள் திருநெல்வேலியில் இராணுவத்தின் மீது புலிகள் நடத்திய தாக்குதலும் அவருடைய ஆற்றலை வெளிப்படுத்திய நிகழ்ச்சிகள் ஆகும்.

பாதுகாப்பு மாநாட்டில் வெடிகுண்டு

1983-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இரண்டாம் நாள் வட மாநிலத்தில் பாதுகாப்பை ஏற்படுத்துவதற்கான வழி வகைகளை ஆராய்வதற்காகப் பாதுகாப்பு மாநாடு ஒன்றினை யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்கள அரசு கூட்டியது. உண்மையில் இந்த மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கம் விடுதலைப் புலிகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான ஒரு செய்ற் திட்டத்தை உருவாக்குவதேயாகும். இந்த மாநாட்டிற்கு யாழ்ப்பாண மாவட்ட அமைச்சர் விஜயகோன் தலைமை வகிப்பது என்றும், இராணுவம் மற்றும் காவல் துறை உயர் அதிகாரிகள் இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்வது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைச் சேர்ந்த சில நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளத் தீர்மானித்திருந்தனர். அரசு பயங்கரவாதிகளும், அரசியல் சந்தர்ப்பவாதிகளும் நயவஞ்சக நோக்கத்துடன் கலந்து

கொள்ளலிருந்த இந்த மாநாட்டின் மூலம் ஆயுதப் போராட்டத்தை அழித்துவிட முடியாது என்பதை உணர்த்துவதற்கு விடுதலைப் புலிகள் முடிவு செய்தனர். மாநாடு ஆரம்பம் ஆவதற்குச் சில மணி நேரத்திற்கு முன்னால் மாநாடு நடைபெறவிருந்த யாழ்-செயலகக் கட்டடத்தில் வெடிகுண்டு வெடித்தது. பலத்த பாதுகாப்புடன் இருந்த கட்டிடத்தில் விடுதலைப் புலிகள் நடத்திய தாக்குதல் சிங்கள அரசாங்கத்தைத் திகில் அடையச் செய்தது.

இந்தியப் பயிற்சி

1983-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்க உறுப்பினர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சி அளிக்க இந்திய அரசு முன்வந்தது. இதை முதலில் ஏற்பதற்குப் பிரபாகரன் தயங்கினார். இந்திய அரசின் உண்மையான நோக்கம் என்ன என்பதை அறிந்து கொண்ட பின்பே பயிற்சியை ஏற்க வேண்டும் என்பதில் அவர் பிடிவாதமாக இருந்தார். அதற்குப் பின்னர் ஒரு சமரசம் ஏற்பட்டு விடுதலைப் புலிகள் பயிற்சியைப் பெறுவதற்கு இசைந்தனர். பயிற்சியில் கலந்துகொள்ளச் சென்ற இயக்கத்தினரின் முதல் குழுவுக்கு இரண்டாவது பொறுப்பாளராகக் கிட்டுவை பிரபாகரன் நியமித்தார். இந்தப் பயிற்சியின்பொழுது கிட்டு காட்டிய துரிதமான நடவடிக்கைகளையும் ஆயுதங்களை கையாளுவதில் அவர் காட்டிய திறமையையும் கண்டு இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள் வியப்படைந்தார்கள். பாராட்டினார்கள்.

குருநகரில் குண்டு

யாழ்ப்பாணத்தில் குருநகரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிங்கள இராணுவ முகாம் 1984-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 24-ஆம் நாள் விடுதலைப் புலிகளால் வெடிகுண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது. குரு நகரில் அமைத்திருந்த அந்த இராணுவ முகாம் வட மாகாணத்தில் சிங்கள இராணுவத் தளமாக இயங்கிவந்தது. நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் இந்த முகாமில் வைத்து விசாரணை என்ற பெயரில் மிருகத்தனமான சித்திர வதைகளுக்கு ஆளானார்கள். எனவேதான் இந்த இராணுவ முகாமை புலிகள் அடியோடு நாசமாக்கினார்கள். இந்த தாக்குதலிலும் கிட்டு முக்கிய பங்கு வகித்தார். சிங்கள

இராணுவத்தில் புதிதாக 'கஜபாகு படைப் பிரிவு' என்ற பெயரில் அதிரடிப்படை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இப்படையினர் கன்னாகம் தெல்லிப்பனை போன்ற தமிழர்

சுதுமலை முற்றுகை முறியடிப்பு

கிட்டு தங்கி இருந்த சுதுமலை முகாம் மீது சிங்கள இராணுவத்தினர் ஒரு கமாண்டோ அதிரடித்தாக்குதலை நடத்தினார்கள். மூன்று உலங்குவானூர்திகளில் திடீரென வந்திரங்கி கிட்டுவின் முகாமைச் சுற்றி வளைத்தனர். ஓரிரு நிமிடங்களில் முகாமுக்கு மிக அருகில் சண்டை தொடங்கியது.

கிட்டு கொஞ்சமும் கவலையடையவில்லை. 'வாக்கி-டாக்கி' மூலம் அருகிருந்த முகாம்களில் உள்ள புலிகளை வரவழைத்தார். எந்தெந்த வழியில் வந்து எதிரிகளைத் தாக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஆணைகளைப் பிறப்பித்தார். சிறிது நேரத்தில் புலிகளை வளைக்கப் போன சிங்களப் படைகளைப் புலிகள் சுற்றி வளைத்தனர். எதிரிகளின் கமாண்டோத் தாக்குதல் முறியடிக்கப்பட்டது.

தன்னிடமுள்ள குறைந்த ஆயுத பலத்தையும் ஆள்பலத் தையும் சரியான முறையில் பயன்படுத்தித் துணிவுடன் எதிரியைச் சந்திப்பதில் கிட்டுவுக்கு நிகர் அவரேதான்.

நகரங்களில் அப்பாவி மக்களைச் சுட்டுக்கொண்டு வெறித் தனமாக நடந்து கொண்டனர். இவர்களுக்குப் பதிலடி கொடுக்க புலிகள் முடிவு செய்தனர். 1984-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 9-ஆம் நாள் யாழ் தொடர் வண்டி நிலையத்திலிருந்து சிறிது தூரத்தில் இராணுவ வண்டி ஒன்றில் கஜபாகு படையினர் வந்தபொழுது கிட்டுவின், தலைமையில் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலினால் அஃது அடியோடு நாசமாக்கப்பட்டது. கஜபாகு படையினரில் பலர்மாண்டு மேலும் பலர் படுகாயமடைந்தனர். இச்செய்தி அறிந்த இராணுவம் விரைந்து வந்து வெறித் தனமாக வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த அப்பாவித் தமிழர்களைச் சுட்டுக் கொன்றது. சிங்கள இராணுவத்தினரின் வெறித்தாக்குதலுக்குப் புகழ்பெற்ற அடைக்கலமாதா கோயிலும் இரையானது. இந்தக் கிறித்துவ தேவாலயத்தின் மீது ராக்கெட்டுகளை ஏவி அதற்குப் பலத்த சேதத்தினை சிங்கள இராணுவம் ஏற்படுத்தியது. இது கிட்டு வழிபட்ட கோயில் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்கள இராணுவம் நடத்திய இந்த வெறியாட்டத்தை முறியடிப்பதில் கிட்டு முனைந்து ஈடுபட்டார். இப்போராட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகளுடன் யாழ்ப்பாண பொதுமக்களும் கலந்துகொண்டு போராடியது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகும். யாழ் நகரில் ஆங்காங்கே வீதிகளில் பொதுமக்களே தடைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். பொதுமக்களுக்கு ஏற்கெனவே கைகுண்டுகளை கிட்டு வழங்கி இருந்தார். எனவே, இராணுவ வண்டிகளைக் கண்டதும் மக்கள் வீடுகளுக்குள் இருந்து குண்டுகளை வீசி இராணுவத்தினரைத் துரத்தி அடித்தனர். மக்கள் நடத்திய எதிர்த்தாக்குதலை கிட்டுவின் தலைமையில் விடுதலைப் புலிகள் நெறிப்படுத்தினர்.

பொங்கி எழுந்த மக்கள்

ஏப்ரல் 10-ஆம் நாளன்று, அடைக்கலமாதா கோயில் தாக்கப்பட்டதை அறிந்த பொதுமக்கள் ஆவேசத்துடன் திரண்டனர். ஸ்டான்லி வீதியில் இருந்த பெளத்த விகாரையும், மருத்துவமனை வீதியில் இருந்த சிங்கள மகாவித்தியாலயத்தையும் தாக்கித் தீ வைத்தனர். பல அரசாங்கக் கட்டடங்களும் தாக்கப்பட்டன. இந்த ஆவேசப்

போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட மக்களுக்குப் புலிகள் பாதுகாப்பு அளித்தனர்.

யாழ்ப்பாண மக்களின் இந்த புரட்சிகரமான எழுச்சி சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான அவர்கள் ஆத்திரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது. சிங்கள இராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடிய விடுதலைப் புலிகளுடன் மக்களும் கலந்துகொண்டு போராடியது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு மகத்தான திருப்பத்தை ஏற்படுத்திற்று. விடுதலைப் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக மாற்றிய தளபதி கிட்டு அதன் மூலம் விடுதலைப் புலிகள் வேறு, மக்கள் வேறல்ல என்பதை நிலைநிறுத்தினார். மக்களுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே பிரிக்கமுடியாத பந்தம்

கிட்டுவின் கோபம்

கிட்டுவிடம் எவ்வளக்கெவ்வளவு குறும்பு இருந்ததோ அவ்வளவுக்களவு முன்கோபமும் இருந்தது. கடமையில் தவறுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் கடுமையாக நடந்து கொள்வார். அவருடைய கண்டிப்பும் கோபமும் தங்களைத் திருத்துவதற்காகவே என்பதை உணர்ந்த தோழர்கள் அதற்காக வருந்துவதில்லை. தோழர்களைக் கோபித்துக் கொள்ளும் கிட்டு அவர்கள் மீது பாசமழையையும் பெய்வார்.

குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கு எல்லாவகையிலும் கிட்டுவுக்குப் பொருந்தும். கிட்டுவின் இந்த குணத்தை மற்றவர்களை விட தலைவர் பிரபாகரன் நன்றாகவே அறிந்திருந்தார்.

ஆரம்பகாலத்தில் ஒரு முறை தலைவர் பிரபாகரன் தமிழ்நாடு சென்றிருந்தபொழுது கிட்டு சகதோழர் ஒருவரை கோபத்தில் அடித்துவிட்டார். பொறுப்பில் இருந்த கணேசன் கிட்டு மீது நடவடிக்கை எடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார். தமிழகத்தில் இருந்து திரும்பிவந்த தலைவர் உடனடியாக கிட்டுவை அழைத்து மீண்டும் இயக்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

கிட்டுவின் மீது தலைவர் பிரபாகரன் கொண்ட நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை.

ஏற்பட்டது. யாழ் நகரில் வெடித்த மக்கள் கிளர்ச்சி அருகில் இருந்த பகுதிகளுக்கும் பரவத் தொடங்கிற்று. அதே ஏப்ரல் 10-ஆம் நாளன்று மாலை பருத்தித்துறை காவல் நிலையத்தின் மீது விடுதலைப் புலிகள் திடீர் தாக்குதல் மேற்கொண்ட பொழுது அந்நகர மக்களும் திரண்டு வந்து காவல் நிலையத்தை எதிர்ப்பதற்கு உதவினார்கள். பல ஊர்களிலும் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவாக மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து போராட்டங்களில் குதித்தது சிங்கள அரசை அதிர்ச்சியடைய வைத்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விடுதலைப் போராட்டத்தில் மக்களையும் கிட்டு ஈடுபடுத்தினார். அவருடைய சாதனைகளில் இது சிறந்த சாதனையாகும்.

பிரிகேடியர் படுகொலை

1984-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 19ஆம் நாள் யாழ் நகரிலிருந்து 12 மைல் தொலைவில் உள்ள தெல்லிப்பளையில் விடுதலைப் புலிகள் நடத்திய தாக்குதலில் சிங்கள இராணுவத்தின் வடமாகாண பிரிகேடியர் ஆரியப்பெரும மற்றும் 8 இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். வட மாநிலத்தில் சொல்லொணா அட்டூழியங்களை புரிந்துவந்த இனவெறியன் ஆரியப்பெரும கொல்லப்பட்ட செய்தி சிங்கள இராணுவத்தினர் மத்தியில் அச்சத்தையும் பதற்றத்தையும் ஏற்படுத்திற்று.

தளபதி கிட்டு

1985ஆம் ஆண்டு சனவரி 9ஆம் நாள் யாழ்தளபதியாக இருந்த பண்டிதர் தங்கியிருந்த புலிகளின் அச்ச வேலி முகாமை சிங்கள இராணுவம் சுற்றி வளைத்துக்கொண்ட பொழுது ஏற்பட்ட மோதலில் அவர் வீரமரணத்தைத் தழுவினார். பண்டிதரின் மரணம் கிட்டுவிற்கு ஆறாத துயரத்தைத் தந்தது. இருவருமாக இணைந்த நின்று அற்புத சாதனைகளாய் புரிந்தவர்கள். யாருக்காகவும் அழாத கிட்டு தனது ஆருயிர்த் தோழர் பண்டிதரின் மறைவிற்காகக் கண்ணீர் பெருகினார். பண்டிதரின் சாவுக்குப் பழி தீர்க்க உறுதி பூண்டார். பண்டிதரைத் தொடர்ந்து யாழ் மாவட்டத் தளபதியாக கிட்டு பொறுப்பேற்றார். இயக்க வளர்ச்சியில் துரிதமான கட்டம் தொடங்கிற்று.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய இளைஞர்களைக் கொண்டு

கர்ணனாக மாறிய கிட்டு

தளபதி கிட்டுவின் உயிரைக் கவர்ந்து செல்ல பலமுறை காலன் முயன்றான். ஒவ்வொரு முறையும் காலனைத் தனது காலால் எட்டி உதைத்துக் கிட்டு தப்பியிருக்கிறார்.

இளவயதில் சக தோழனுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் கிட்டு சென்று கொண்டிருந்த பொழுது எதிர்பாராத விதமாகக் கவசவாகனங்களில் வந்த சிங்கள இராணுவத்தினரிடம் சிக்கிக் கொள்ள நேர்ந்தது. மேலும் விசாரிப்பதற்காக கிட்டு வைத்தங்களுடன் பலாலி இராணு முகாமுக்கு அவர்கள் கொண்டு சென்ற பொழுது அவர் துணிச்சலுடன் கிட்டு செயற்பட்டு அவர்களிடமிருந்து தப்பினார். இது போல பல தடவை சிங்கள இராணுவத்தினரிடமிருந்து அவர் தப்பியிருக்கிறார்.

1987ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 14ஆம் நாளன்று சிங்கள இராணுவத்தின் நாவற்குழி முகாம் மீது கரும்புலித்தாக்குதல் நடத்தக் கிட்டுவும் பொன்னம்மானும் இட்டமிட்டனர். அத்தாக்குதலுக்கான வாகனத்தில் அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டு சற்று ஒய்வெடுக்க விரும்பிய கிட்டு அங்கிருந்து சென்று தனது காரில் அமர்ந்திருந்த பொழுதுதான் எதிர்பாராத நிலையில் வெடி விபத்து ஏற்பட்டுப் பொன்னம்மானும் மற்றும் பல புலிகளும் வீரமரணமடைந்தனர். தளபதி கிட்டு இவ்விபத்திலிருந்து தப்பினார்.

கிட்டுவின் உயிருக்கு உலைவைக்க துரோகிகள் வெறிகொண்டு திரிந்தனர். கிட்டுவும் இதை அறிவார். எப்பொழுதும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கும் கிட்டு அன்று சற்றுக் கவனக்குறைவாக இருந்து விட்டார். 1987ஆம் ஆண்டு மார்ச் 29 ஆம் நாளன்று அடைக்கலமாதா கோவிலுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்புகையில் அவருடைய கார் மீது துரோகிகள் குண்டு வீசிவிட்டு ஓடி மறைந்தனர். அப்பொழுதும் கிட்டுவின் உயிரைக் கவர முடியாத காலன் அவருடைய கால்களில் ஒன்றைக் கவர்ந்து சென்றான்.

இப்படிப் பல முறை அந்த மாவீரனின் உயிரைப் பறிக்க முயன்று படுதோல்வியடைந்த காலன் இறுதியாக இந்தியக் கடற்படை வடிவில் வந்தான். இந்துமாக்கடலில் தளபதி கிட்டுவின் கப்பலை மறித்தான். ஆனாலும் அவரை நெருங்க அஞ்சினான். தனது உயிரைக் கவர இடைவிடாது தொடர்ந்து வரும் காலனைக் கண்ட கிட்டு கர்ணனாக மாறி தன்னுயிரை அவனுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தார்.

இரகசிய கொரில்லா இயக்கமாக ஆரம்பித்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் வேகமாக வளர்ச்சி பெற்றது எப்படி? தமிழ் மண்ணில் தேசிய விடுதலை இயக்கமாக உருவானது எவ்வாறு? என்ற வினாக்களை தளபதி கிட்டு அவர்களிடம் நான் ஒரு முறை கேட்டபொழுது அவர் பின்வருமாறு கூறினார்.

“1976-ஆம் ஆண்டு தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் எங்கள் இயக்கத்தை தொடங்கியபொழுது சில இளைஞர்கள் மட்டுமே அவருடன் சேர்ந்து நின்றோம். ஆயுதப் போராட்டத்தில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. சிங்கள இராணுவத் துடன் மோதி இளைஞர்களாய் வெற்றிபெற முடியுமா என்ற ஐயம் மக்களுக்கு இருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் இராணுவம் ஈவு இரக்கம் இன்றி அட்டூழியங்களைப் புரிந்து கொண்டிருந்தது எனவே இயக்கத்தில் சேருவதற்கு இளைஞர்கள் பெருமளவில் முன்வரவில்லை. எங்கள் நடவடிக்கைகள் மூலம் இளைஞர்களுக்கு படிப்படியாக நம்பிக்கை ஊட்டினோம். 1983-ஆம் ஆண்டு துலை 13-ஆம் நாள் திருநெல்வேலியில் 13 இராணுவ வீரர்கள் சுட்டுவீழ்த்தப்பட்ட நிகழ்ச்சியும் அதைத் தொடர்ந்து கொழும்பிலும் மற்ற இடங்களிலும் தமிழர்களுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட கலவரங்களும் எங்கள் நாட்டு அரசியல் சூழலையே பெரிதும் மாற்றிவிட்டன. தமிழர்களுக்கு எதிராகச் சிங்களர் நடத்திய கொலை வெறித் தாண்டவம் எமது இளைஞர்களை கொதித்து எழ வைத்தது. இதன் விளைவாக இளைஞர்கள் இயக்கத்தில் நேரடியாகப் பங்கேற்க முன் வந்தார்கள். இந்திய அரசும் எங்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சி கொடுக்க முன்வந்தது. சிங்களரின் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்று துடித்த எங்கள் இளைஞர்கள் முன்பின் யோசிக்காமலும் எது உண்மையான இயக்கம் என்பதைப்பிரிந்துகொள்ளாமலும் பிற போட்டி இயக்கங்களில் சேர்ந்தார்கள். பிற இயக்கங்களைப் போல நாங்கள் திடீர் வளர்ச்சி அடைய விரும்பவில்லை. படிப்படியான வளர்ச்சியையே நாங்கள் விரும்பினோம். அவ்வாறு வளர்ந்ததால்தான் இன்றைக்கு நாங்கள் களத்தில் உறுதியாக நிற்கிறோம். 1984-85ஆம் ஆண்டுகளில் சிங்கள இராணுவத்திற்கு எதிராக நாங்கள் நடத்திய போராட்டங்கள் மக்களிடம் நம்பிக்கை ஊட்டின. தமிழர் பகுதிகளில் அதுவரை

சிங்கள இராணுவம் தாராளமாக நடமாடி திடீர் திடீர் என மக்களைத் தாக்கினார்கள். ஆனால் 1985-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்பு சிங்கள இராணுவ நடமாட்டத்தை நாங்கள் கட்டுப் படுத்தினோம். இராணுவ முகாம்களைவிட்டு இராணுவத்தை வெளிவரவிடாமல் தடுத்தோம். யாழ் - மாவட்டமும் இன்னும் சில பகுதிகளும் எங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தன. இது மக்கள் மத்தியில் உற்சாகத்தையும் நம்பிக்கையும் ஏற்படுத்தியது. இந்த நம்பிக்கையின் விளைவாக இயக்கத்திற்கு மக்களின் பேராதரவு கிடைத்தது. மக்களுக்காகவே நாங்கள் ஆயுதம் தாங்கிப் போராடி வருகிறோம். எனவே யாருக்காகப் போராடி வருகிறோமோ அந்த மக்களையும் இந்தப் போராட்டத்தில் பங்கேற்கச் செய்யவேண்டும் என்று விரும்பினோம்.

நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் புலிகளின் முகாம்களை நாங்கள் அமைத்தோம். சிங்கள இராணுவத்திடமிருந்து மக்களைக் காக்க வேண்டிய பொறுப்பை அந்தந்த முகாம்களில் இருந்த இளைஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையான உணவு மற்றும் உதவிகளைச் செய்வதற்கு அந்தந்த பகுதி மக்களே முன்வந்தார்கள். சிங்கள இராணுவமும் புலிகளும் நேரிடையாக மோதுவதைப் பார்த்த மக்கள் எங்களை நம்பினார்கள். எங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே உணர்வுபூர்வமான ஒரு பிணைப்பு ஏற்பட்டது. 'புலிகள் நமக்காக இரத்தம் சிந்துகிறார்கள். உயிரையும் கொடுக்கிறார்கள்' என்ற எண்ணம் மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. எங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் செய்ய மக்கள் தாமாகவே முன்வந்தார்கள். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் முறைபோட்டு மக்கள் காவல்காக்க வேண்டும் என்ற திட்டத்தை நாங்கள் கொண்டு வந்தோம். ஏனெனில் தொடர்ந்து புலிகளே விழித்திருந்து காவல் காக்கமுடியாது. குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் அரசினர்கள் அமைத்து நாங்கள் காவல் காத்தோம். மற்றய இடங்களில் மக்கள் காவல் காத்தார்கள். எதிரிகள் வரும்பொழுது மக்கள் ஒடோடி வந்து எங்களிடம் தெரிவிப்பார்கள். நாங்கள் எதிரிகளை எதிர்த்துப் போராடி விரட்டுவோம். நாங்கள் இல்லாமல் இருந்தால் சிங்கள இராணுவம் கிராமங்களில் புகுந்து சொல்லமுடியாத அட்டூழியங்களைச் செய்யும் என்பதை

மக்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். படிப்படியாகச் சிங்கள அரசு நிருவாக இயந்திரத்தை நாங்கள் செயலற்றுப்போக வைத்தோம். இதற்கு மாற்றாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மக்கள் சமாதான சபை, கிராம நீதி மன்றம் போன்ற அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தி னோம். இந்த அமைப்புக்கள் திறம்பட இயங்கிவருகின்றன. பல ஆண்டுகளாக தீர்க்கப்படாமல் இருந்த பிரச்சனைகள் இந்த அமைப்புக்கள் மூலம் எளிதாகத் தீர்த்துவைக்கப்பட்டன. இவற்றின் நிருவாகத்தில் நாங்கள் ஒருபொழுதும் தலையிடுவ தில்லை. இந்த அமைப்புக்கள் எங்களுக்குப் பக்கபலமாகவும் விளங்கி வருகின்றன.

சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்தில் பெண்களையும் ஈடுபடுத்தவேண்டும் என்று நாங்கள் திட்டமிட்டோம். முதலில் முதலுதவிச் சிகிச்சைகள் செய்வதற்கான பயிற்சி முகாம்களை ஏற்படுத்தினோம். யாழ் மாவட்டத்தில் உள்ள பெண்களில் சுமார் 75 சதவீதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் முதலுதவிப் பயிற்சி பெற்றவர்களாக மாற்றப்பட்டார்கள், பின்பு சுதந்திரப் பறவைகள் என்ற பெயரில் சமூக சேவை அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்தி ஏராளமான பெண்களை அதில் ஈடுபடவைத்தோம். அகதிகள் மறு வாழ்வு போன்ற பல்வேறு சமூகப்பணிகளை இந்த அமைப்பு உற்சாகத்துடன் செய்தது. அரசியல் தெளிவு மற்றும் பொறுப்புணர்வு கொண்ட பெண்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆயுதப் பயிற்சி கொடுத்தோம். இப்படி படிப்படியாக பெண்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி அவர்களை விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குகொள்ள வைத்தோம்.

மாணவர்களுக்காக தனி அமைப்பை உருவாக்கினோம். அகதிகள் மறுவாழ்வுக்காக தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தை ஏற்படுத்தினோம். இப்படி மக்களோடு மக்களாக இணைந்து வேலை செய்ததினால் எங்கள் மீது மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டார்கள். எங்களுடைய போராட்டங்களுக்குப் பக்கபலமாக நின்றார்கள். நாங்கள் ஆயுதப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் மக்கள் ஒன்று திரட்டி எங்களுக்கு ஆதரவாக ஊர்வலம், உண்ணாநோன்பு போன்றவற்றினை நடத்தினார்கள்.

இராஜீவ் — ஜெயவர்த்தனா உடன்படிக்கை ஏற்பட்ட காலத்தில் அதற்கு எதிராக நாங்கள் நின்றபொழுது மக்கள்

சக்தி எங்களுக்கு ஆதரவாகத் திரண்டது. மக்களுக்கும் எங்களுக்கும் இடையே வேறுபாட்டை உருவாக்கச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் படுதோல்வி அடைந்தன. நாங்கள் வேறு மக்கள் வேறு அல்ல என்பது நிலைநாட்டப்பட்டது.

சமூக விரோதக் குழுக்கள் மூலம் மக்களுக்கும் எங்களுக்கும் இடையே பிளவு ஏற்படுத்த சிங்கள அரசும், இந்திய அரசும் முயற்சிகள் செய்தன. ஆனால் இந்தப் பொய்பிரச் சாரங்களுக்கு மக்கள் இரையாகவில்லை. விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கம், தமிழீழ மக்களின் பேராதரவைப் பெற்ற இயக்கமாக வளர்ந்து மக்கள் உதவியோடு எங்கள் போராட்டம் மேலும் மேலும் விரிவுபெற்று வருகிறது.”

தளபதி கிட்டு கூறிய இந்த விவரங்கள் விடுதலைப் புலிகளின் படிப்படியான வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன.

விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக முதலில் டெலோ இயக்கத்தினருக்கும் பின்பு ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எப். இயக்கத்தினருக்கும் 'ரா' உளவுத்துறை ஆயுதங்களை கொடுத்து ஏவிவிட்டது.

தளபதி கிட்டு இந்தச் சூழ்ச்சியை முறியடித்தார். முதலில் டெலோ இயக்கம் திட்டமிட்டுப் புலிகளுக்கு எதிராக ஆத்திரமூட்டும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டபொழுது சில நாட்களில் அதை ஒடுக்கி அவர்களிடம் இருந்த ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றினார். இதற்கடுத்துப் பெரிய இயக்கமாகக் கருதப்பட்ட ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்தை புலிகளுக்கு எதிராக 'ரா' உளவுத்துறை ஏவிவிட்டது.

தளபதி கிட்டு அதைச் சமாளித்தவிதம் ஆச்சரியமானது. ஒரு குண்டு கூட வீணாக்காமல் அவர்களை அடக்கிக் காட்டினார். ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் இயக்கம் புலிகளுக்கு எதிராக திட்டமிட்ட தாக்குதலைத் தொடங்க இருக்கிறது, என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட தளபதி கிட்டு முந்திக்கொண்டார். ஒரே நாளில் திடீர் என்று ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் முகாம்கள் அத்தனையையும் புலிகள் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். உடனே சரண் அடையுமாறு ஒலிபெருக்கிகள் மூலம் அவர்களுக்கு புலிகள் எச்சரிக்கை விடுத்தார்கள். டெலோ இயக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட கதியைக்கண்டு மிரண்டுபோயிருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்தினர் தாமதமின்றிச் சரண் அடைந்தார்கள். சில மணி நேரங்களில் இந்தப் போராட்டம் முடிந்தது. 'ரா' உளவுத்துறை, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்திடம் ஆயிரக்கணக்கான நவீன ஆயுதங்களைக் கொடுத்திருந்தது. இவையனைத்தையும் விடுதலைப்புலிகள் கைப்பற்றினார்கள். இவ்வியக்கத்தின் தலைவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை தளபதி கிட்டு எச்சரித்து விடுதலை செய்தார்.

துரோக இயக்கங்களை ஒடுக்கியதன் மூலம் சிங்கள இராணுவத்துடனான போராட்டத்தில் இருந்த தடைக்கல்லை தளபதி கிட்டு நீக்கினார். எதிரியுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் துரோகிகளையும் சமாளிப்பது கடினமான காரியம். எனவே துரோகிகளைக் களையெடுத்ததன் மூலம் எதிரிகளோடு போராடுவது எளிதாயிற்று. முழுக் கவனத்தையும் எதிரியின் மீது திருப்பமுடிந்தது.

இராசதந்திரி கிட்டு

சிறந்த இராணுவத் தளபதியாக விளங்கிய கிட்டு மறுபக்கத்தில் சிறந்த இராசதந்திரியாகவும் திகழ்ந்தார். தமது நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு, ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அதைப் போலவே, இராசதந்திரக் களங்களில் நடத்தப்படும் போராட்டங்களும் இன்றியமையாதவை என்பதை அவர் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். எனவேதான் அவருடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் பகைவர்களைக் கூட அவர்பால் ஈர்த்தது.

விடுதலைப் புலிகள் போர்வெறி கொண்டவர்கள் அல்ல. மனித நேயம் மிக்கவர்கள். அடிமைத் தளையிலிருந்து தம் மக்களை விடுவிப்பதற்காகப் போராடுகிறார்களே தவிர, சிங்கள மக்கள் மீதோ, வேறெந்த இன மக்கள் மீதோ அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பகை உணர்ச்சியும் கிடையாது என்பதைத் திட்டவாட்டமாகவும், தெளிவாகவும் கிட்டு வெளிப்படுத்தினார்.

யாழ் மாவட்டத் தளபதியாக கிட்டு இருந்தபொழுது யாழ்கோட்டையை முற்றுகையிட்டுக் கோட்டைக்குள் இருந்த சிங்கள இராணுவத்தை வெளியே வரவிடாமல் பல மாத காலம் தடுத்து வைத்திருந்தார். கோட்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்ட இராணுவத்திற்கு யாழ்-நகரிலிருந்துதான் குடிநீர் செல்லவேண்டியிருந்தது. மனிதாபிமான அடிப்படையில் குடிநீர் செல்வதைக் கிட்டு தடுக்கவில்லை. அதை அனுமதித்தார். அதைப் போல கோட்டைக்குள் சிக்கிக்கொண்ட சிங்கள சிப்பாய்களுக்கு ஒரு முறை விறகுத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. சிங்கள இராணுவ தளபதி வயர்லெஸ் மூலம் விறகு அனுப்பி உதவும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அந்த வேண்டுகோளை ஏற்று இரண்டு லாரிகளில் விறகுகளை அனுப்பி வைத்த கிட்டு தனது அன்பின் அடையாளமாக ஒரு கூடை மாம்பழங்களையும் சிங்களத் தளபதிக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

சிங்கள இராணுவ வீரர்கள் சிலரை விடுதலைப் புலிகள் கைதிகளாகப் பிடித்து வைத்திருந்தனர். இலங்கை மக்கள் கட்சியின் தலைவரான விஜயகுமார ரணதுங்கா என்னும் சிங்களத் தலைவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தரவும் சிங்கள இராணுவக் கைதிகளைப் பார்வையிடவும் அனுமதி கேட்ட பொழுது, தளபதி கிட்டு, அவரை வரவேற்கத் தயாராக இருப்பதாகப் பதில் செய்தி அனுப்பினார். விஜயகுமார ரணதுங்கா முன்னாள் பிரதமர் திருமதி. பண்டாரநாயகாவின் மகளை மணந்த மருமகன். புகழ்பெற்ற சிங்கள நடிகர். அவரையும் அவருடன் வந்தவர்களையும் யாழ்ப்பாணத்தில் தளபதி கிட்டு அன்போடு வரவேற்றார். சிங்களக் கைதிகளுடன் பேசுவதற்குத் தாராளமாக அனுமதித்தார். அவரை மீண்டும் பாதுகாப்பாக யாழ் கோட்டையில் ஒப்படைக்கவும் ஏற்பாடு செய்தார். விஜயகுமார ரணதுங்காவின் இந்த வருகை இலங்கை முழுவதும் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு சிங்களத் தலைவர் ஒருவர் சென்றுவிட்டுத் திரும்புவது இதுதான் முதல் முறையாகும்.

கொழும்பு திரும்பிச் சென்ற விஜயகுமார ரணதுங்கா மீண்டும் ஒரு முறை யாழ்ப்பாணம் வர விரும்பினார். 25க்கு மேற்பட்ட புத்த பிட்சுக்களையும், 40க்கும் மேற்பட்ட சிங்களப் பத்திரிக்கையாளர்கள் மற்றும் பொதுமக்களையும் தம்முடன்

அழைத்துக் கொண்டு அவர் யாழ்ப்பாணம் வரவிரும்பிய பொழுது சிறீலங்கா அதிபர் ஜெயவர்த்தனா அதற்கு அனுமதி வழங்க மறுத்தார். அவ்வளவு பெரும் தொகையாக சிங்களர்கள் யாழ்ப்பாணம் சென்று திரும்புவார்களேயானால் உண்மை நிலவரங்களை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடும் என்ற அச்சமே ஜெயவர்த்தனாவின் மறுப்புக்குக் காரணமாக இருந்தது. ஆனாலும் தளபதி கிட்டு அவர்களை வரவேற்க மகிழ்ச்சியோடு காத்திருப்பதாக கூறினார். 1983-ஆம் ஆண்டு சூலையில் நடைபெற்ற மிக மோசமான இனக் கலவரத்திற்குப்

மரணத்தின் பிடியிலிருந்து அருணாவை மீட்ட கிட்டு

இயக்கத்தின் ஆரம்பகாலத் தோழர்களில் ஒருவனான மேஜர் அருணா கிட்டுவின் மிக நெருங்கிய நண்பன். சிங்கள இராணுவச் சிறையில் இருந்து அவனைக் கிட்டு மீட்ட கதை மிகவும் சுவையானது. கிட்டுவின் திறமைக்குக் கட்டியம் கூறுவது.

1986 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 26ஆம் நாள் மேஜர் அருணா காப்டன் அலக்ஸ், அர்ச்சனா, அலிப், ஜேசு, காந்தன் ரங்கா, துரைக்குட்டி, ஞானி, தெய்வா, நளினன், கார்த்திக் ஆகியோர் இந்தியாவிலிருந்து தமிழீழம் நோக்கிப்படகில் வந்து கொண்டிருந்தனர். 27ஆம் நாள் அதிகாலை வெளிச்சம் பரவுதற்குச் சற்று முன்பாக திடீரென சிங்களக் கடற்படையின் பீரங்கிப்படகு ஒன்று புலிகளின் படகைத் தாக்கியது. படகு

பின்பு இவ்வளவு பெரும் தொகையான சிங்களர்கள் யாழ்ப்பாணம் வர இருப்பது இதுவே முதல் முறையாகும். ஆனாலும் மனித நேயம் மிக்க தளபதி கிட்டு அவர்களை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க அனுமதித்தார். சிறைப்பட்டிருந்த இரண்டு சிங்களச் சிப்பாய்களைப் பார்க்கவும் அனுமதித்தார்.

விஜயகுமார் ரணதுங்காவையும் மற்றும் சிங்களர்க்களையும் வரவேற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றில்

உடைந்து சிறியது. கடலில் குதித்து நீந்தியவர்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. விரட்டிவிரட்டிச் சுட்டார்கள் பலர் வீரமரணமடைந்தனர் குற்றுயிராக மிதந்த சிலரை தமது படகில் ஏற்றிக் கொண்டு சிங்களர் சென்று விட்டனர்.

மேஜர் அருணாவும் மற்றும் 11 விடுதலைப் புலிகளும் கடலில் வீரமரணமடைந்த செய்தி யாழ்ப்பாணத்தில் பரவிய பொழுது மக்கள் ஆறாத் துயரமடைந்தனர்.

மறுநாள் 28-4-86 அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் கடையடைப்பு நடடைபெற்றது. மேஜர் அருணாவிற்றும் மற்ற புலிகளுக்கும் மக்கள் அஞ்சலி செலுத்தினார்கள்.

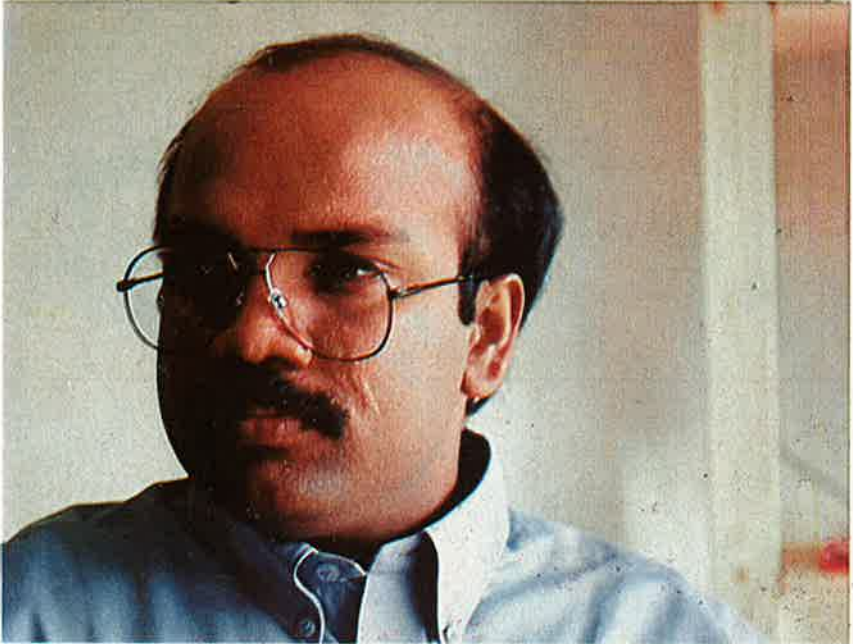
அருணாவின் மரணம் கிட்டுவை மிகவும் பாதித்தது. ஆனாலும் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டார். சிறிதுகாலம் சென்ற பின்பு நம்பவே முடியாத ஒரு செய்தி கிட்டுவிற்கு இரகசியமாகக் கிடைத்தது.

ஆம்! ஆறுயிர்த் தோழன் அருணா சாகவில்லை. கடலில் தப்பிப்பிழைத்த அவர் சிங்களச் சிறையில் இருக்கிறார் என்பதே அச்செய்தியாகும்.

கைது செய்யப்பட்ட பொழுது அருணா தனது உண்மைப் பெயரை சிங்கள அதிகாரிகளிடம் கூறவில்லை. அவர்தான் அருணா என்பது அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. மாற்றுப் பெயரில் இருக்கும் அருணாவை விடுவிக்க கிட்டு திட்டமிட்டார்.

சிங்களத் தலைவரான விஜயகுமார் ரணதுங்கா யாழ்ப்பாணம் வந்து கிட்டுவுடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தையின் விளைவாக புலிகள் கைது செய்து வைத்திருந்த, இருசிங்கள இராணுவ வீரர்களை விடுவிக்க தளபதி கிட்டு ஒப்புக் கொண்டார். பதிலுக்கு சிங்களச் சிறையில் உள்ள இரு தமிழரை விடுவிக்க வேண்டும் எனக் கோரினார்.

சாதாரணமான இருதமிழ்க் கைதிகளை விடுவித்து தனது இராணுவ வீரர்களை இருவரை மீட்டுக்கொள்ள சிங்கள அரசும் ஒப்புக் கொண்டது.

இந்தப் பயணம் தமிழர் மத்தியிலும் சிங்களவர் மத்தியிலும் ஒரு பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். எமது இயக்க வீரர்கள் தன்னிச்சையாக தாமாக முன்வந்து உயிரைத் தியாகம் செய்கிறார்கள். விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவோர் சம்பளத்திற்காகச் சேருவதில்லை. ஆனால் இலங்கை அரசின் இராணுவத்தில் சேருபவர்கள் சம்பளத்திற்காகவே சேருகிறார்கள். போராட்ட வரலாற்றில் போராளிகளும், இராணுவமும் கைது செய்யப்படுவதும், விடுவிக்கப்படுவதும் வழமை. நாமும் யாழ்ப்பாணம் மற்றும் மன்னார் காவல் நிலையங்களின் தாக்குதலின் பொழுது கைதுசெய்யப்பட்ட இராணுவம், மற்றும் காவல் துறையினரை எவ்வித நிபந்தனையும் இன்றி விடுவித்தோம்.

இன்று நாம் போராடுகிறபடியால் ஒவ்வொரு பெற்றோரின் நிலைமையையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதனால்தான் ஒன்பது சடலங்களை கோட்டை இராணுவத்திடம் ஒப்படைத்தோம். எமது உறுப்பினர்கள் பத்தொன்பது பேர் உட்படப் பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இன்று சிறையில் வாடுகிறார்கள். ஆனால் நாம் அவற்றைவிட்டு எமது வீரர்கள் இருவரை விடும்படியே கேட்கிறோம். உலக போராட்டங்களிலும் யுத்தக் கைதிகள் பரிமாற்றம் செய்யப்படுவது நடைமுறை. பிற இடங்களில் பெரும் தொகையான பணமும் கேட்டு விடுதலை செய்யப்படுகிறார்கள். ஆனால் நாம் அப்படி ஒன்றும் கேட்கவில்லை. இந்த இராணுவச் சிப்பாய்களைப் பற்றி அரசுக்கு எவ்விதக் கரிசனையும் ஏற்படவில்லை. இந்த இராணுவத்தினர் சாதாரண சிப்பாய்கள் என்பதாலே அரசும் மெளனமாக இருக்கிறது. இவர்கள் இராணுவ உயர் அதிகாரிகளானால் எப்படியும் விடுவிக்க அரசு முயன்றிருக்கும். சாதாரண இராணுவ வீரர்களுக்கு இந்த அரசு எவ்வளவு மதிப்பளிக்கிறது என்பதை இதில் இருந்து நீங்கள் அறியுங்கள். இதனால் இராணுவத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வீரரும் அரசிடம் மதிப்பை இழக்கின்றனர். ஒன்றரை மாதமாக அரசு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

நாம் இதனைத் தெற்கிலுள்ள அரசியல்வாதிகளின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்ததால் வடக்கே எவரும் வர அச்சமாக இருந்தும் விஜயகுமாரரணதுங்கா இங்கு முதலில் வந்து எம்முடன் பேசினார். அவர் வராவிடில் இந்தப்

பிரச்னை உலகுக்கும், தெற்கேயும் தெரிய வராது. அவருடைய வருகையால் அவர் அரசை நிர்ப்பந்தித்து நாம் இராணுவத்துடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. நாம் குருமாரையும், உங்களையும் கேட்பது என்னவென்றால் மீண்டும் அரசை நிர்ப்பந்தித்து எமது நிபந்தனைகளைக் கூறி இவ்விருவரையும் விடுவிக்க நடவடிக்கை எடுங்கள். நாம் ஒரு போதும் இவர்களைக் கொலை செய்யமாட்டோம். அப்படியான மனிதாபிமானமற்ற செயல்களைச் செய்ய மாட்டோம்.”

கிட்டுவின் இந்தப் பேச்சுக்குப் பதில் அளிக்கும்பொழுது திரு. விஜயகுமாரரணதுங்கா பின்வருமாறு கூறினார்:

“இன்று, நாட்டின் வடபகுதியில் நடக்கும் போராட்டம் உயிர்வாழுவதற்கான போராட்டமே. தமது உயிர்களைப் பாதுகாக்க வடக்கிலுள்ள மக்கள் நடத்திவரும் போராட்டத்தை வறுமையின் பொருட்டு அரசு ஆயுதப்படையில் சேரும் சிங்கள வாலிபர்களின் வயிற்றுப்பாட்டுடன் ஒப்பிடலாம். தெற்கில் பொருளாதார வசதிபடைத்த எந்தவொரு

தமிழீழம் - கிட்டு காட்டிய ஆதாரம்

செய்தியாளர் கூட்டமொன்றில் தளபதி கிட்டுவிடம் ஒருவர்;

“இலங்கையில் நீங்கள் கேட்கும் தமிழீழப் பகுதிகள் எவை? எவை? என்பதைத் திட்டவாட்டமாக ஆதாரத்துடன் கூறமுடியுமா?” எனக் கேட்டார்.

ஒரு கண நேரம் கூட யோசிக்காமல் கிட்டு உடனே விடையளித்தார்.

“இலங்கையில் எந்தெந்தப் பகுதிகள் மீது சிங்கள விமானங்கள் வீசும் குண்டுகள் விழுந்திருக்கின்றனவோ அந்தந்தப் பகுதிகளைக் கொண்டதே எமது தமிழீழம்” என்றார்.

கேட்டவர் உட்பட கூடியிருந்தோர் அனைவரும் கிட்டுவின் விடையை ரசித்துச் சிரித்தனர்

குடும்பத்திலிருந்தும் எவரும் இந்த அவசர இராணுவசேவையில் சேர்ந்ததாக நான் அறியவில்லை. இன்று நாம் மீட்டுச்செல்ல வந்துள்ள அஜித் சந்திரசிறியும், பண்டாராவும் கூட வயிற்றுப்பாட்டுக்காக இராணுவத்தில் சேர்ந்தவர்கள்தான்” எனக்கூறிய விஜயகுமாரரணதுங்கா மேலும் பேசுகையில் “தானோ அல்லது தன்னுடன் வந்தவர்களோ எந்தவொரு அரசியல் கட்சி அல்லது நிறுவனத்தின் பிரதிநிதிகளாக யாழ்ப்பாணப் பயணத்தை மேற்கொள்ளவில்லை. தமிழ்ப் போராளிகளின் மேல் வைத்துள்ள உறுதியான நம்பிக்கையின் பேரில் வடக்கிலும் தெற்கிலும் இருக்கக்கூடிய உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களின் பொதுப் போராட்டத்தில் வட-தெற்குப் பாலம் ஒன்றை அமைப்பதே எமது பிரதான நோக்கம்” எனக் கூறினார்.

இரு சிங்களக் கைதிகளையும் விடுதலைப் புலிகள்

விடுவித்தனர். பதிலுக்கு மேஜர் அருணாவும் இன்னொரு விடுதலைப்புலியும் விடுவிக்கப்பட்டனர். விடுவிக்கப்பட்ட சிங்களக் கைதிகளை நேரில் அழைத்துச் செல்ல சிங்களப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அதுலத் முதலி வந்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரணதுங்காவின் யாழ்ப்பாண வருகை குறித்து தளபதி கிட்டு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களின் ஒப்புதலுடனேயே நடைபெற்றன. இதைப்பற்றி பிரபாகரன் அவர்கள் ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டார்.

1986-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 4-5 நாட்களில் 'இந்து' நாளிதழுக்கு அளித்த பேட்டியில் அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

“மிக அண்மையில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்வை எடுத்துக் காட்டலாம்.

எஸ்.எல்.எம்.பி.தலைவர் விஜயகுமார ரணதுங்கா சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேடையில் பேசமுடியாமல் போயிற்று. தமிழருக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் எந்த சிங்கள அரசியல் கட்சியும் அங்கு இயங்க முடியாது என்பதை இது காட்டுகிறது. இதனால் தான் எந்தக் காலத்திலும் சிங்கள அரசியல்வாதிகளை நாங்கள் நம்ப முடியவில்லை என்கிறோம். முற்போக்குக் குரல் அங்கே ஒலித்தால் அஃது உடனே அடக்கப்பட்டுவிடும்”.

பிரபாகரன் இவ்வாறு கூறிய இரண்டு ஆண்டு காலத்திற்குள் விஜயகுமார ரணதுங்கா சிங்கள வெறியர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கையும் அதைத் தொடர்ந்து இந்தியப் படை தமிழீழம் வந்து இறங்கியதும் பின்பு அதனுடன் விடுதலைப் புலிகள் மோத நேர்ந்ததும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் ஆகும். இந்தியப் படைக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் சமரசம் காணும் முயற்சியில் தளபதி கிட்டு முன்னின்று உழைத்தார். பல மாதங்கள் மிகுந்த பொறுமையுடன் இந்திய உளவுத்துறை அதிகாரிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். அவர் நிதானத்தைக் கொஞ்சமும் இழக்காமல் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய காலகட்டத்தில் தான் கற்றுக்கொண்ட சசப்பான பாடங்களை என்னிடம் மனம்விட்டுக் கூறியிருக்கிறார். இந்திய அதிகாரிகள் முன்னுக்குப் பின் முரணாக பேசுவதையும், எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் அல்லது கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளில் இருந்து பின் வாங்கிச் செல்வதையும் கண்டு வருந்தினார். இந்திய வெளியுறவுத்துறை, 'ரா'உளவுத்துறை, ஐ.பி. என்னும் உளவுத்துறை ஆகியவற்றுக்கிடையே உள்ள முரண்பாடுகளில் எதை நம்புவது, யாரை நம்புவது எனப் புரியாமல் திகைத்தார். பல சமயங்களில் இந்திய அதிகாரிகள் துரோகம் செய்தனர். நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சமரசத் திட்டத்தை தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களிடம் கூறி அவரின் ஒப்புதலைப் பெறவேண்டும் என்ற முடிவு செய்யப்பட்ட பொழுது அதற்கு நம்பிக்கையான ஒருவரை தமிழீழத்திற்கு அனுப்ப வேண்டியிருந்தது.

போராட்டத்தில் படுகாயம் அடைந்து சிகிச்சைக்காக

தமிழகம் வந்திருந்த தன்னுடைய நெருங்கிய தோழன் ஜோனியையே அனுப்புவது என்று கிட்டு முடிவு செய்தார். இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளால் அவர்களுடைய விமானத்தில் யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ஜோனியின் மூலம் பிரபாகரன் இருக்கும் இடத்தை தெரிந்து கொள்வதே இந்திய அதிகாரிகளின் உள்நோக்கமாக இருந்தது. இந்தச் சதித்திட்டத்திற்கு உடன்பட ஜோனி மறுத்தபொழுது அவர் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இந்த நிகழ்ச்சி தளபதி கிட்டுவின் உள்ளத்தை வெகுவாகப் பாதித்துவிட்டது. இது பற்றி மனம் நெகிழ்ந்து அவர் என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார்:

“இந்தியாவுடன் சமரச பேச்சுக்களில் ஈடுபடுவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதே தலைவரின் கருத்தாக இருந்தது. எமது சுதந்திரப் போராட்டத்தை நசுக்குவது என்ற முடிவுடன் இருந்த இந்தியா உண்மையில் சமாதானத்தை நாடவில்லை என்பதும் அவர் எண்ணமாக இருந்தது. ஆனாலும் நான் மேற்கொண்ட சமாதான முயற்சிகளுக்கு அவர் ஒருபொழுதும் தடையாக இருக்கவில்லை. இறுதியில் தலைவரின் கூற்றுக்களே உண்மையானவை என்பது உறுதி செய்யப்பட்டன.”

தமிழீழத்தில் வாழும் முசுலீம்களுக்கும் ஏனைய தமிழ் மக்களுக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்த சிங்கள அரசு செய்து வரும் முயற்சிகளுக்கு முடிவுகட்ட, கிட்டு விரும்பினார். இந்திய இராணுவத்துடனான போர் தமிழீழத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இலங்கையில் உள்ள முஸ்லீம்களின் பிரதிநிதிகளை சென்னைக்கு வரவழைத்து அவர்களுடன் அவர் நடத்திய பேச்சு வார்த்தைகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். முசுலீம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் தலைவரான டாக்டர். அல்ஹாஜ் பதியதீன் முகமது அவர்கள் தலைமையில் வருகை தந்திருந்த முசுலீம் தூதுக் குழுவினருக்கும் தளபதி கிட்டுவுக்கும் இடையே நடைபெற்ற பேச்சு வார்த்தைகளின் விளைவாக ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது.

இதை விளக்கும் வகையில் ஒரு கூட்டறிக்கையும் வெளியிடப்பட்டது. இந்த உடன்பாடு கிட்டு எத்தகைய சிறந்த இராசதந்திரி என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

முசலீம்கள் உட்பட தமிழீழ மக்களில் அனைத்துத் தரப்பினரையும் அரவணைத்துச் செல்லவே விடுதலைப் புலிகள் விரும்புகிறார்கள் என்பதும் இந்த உடன்பாட்டின் மூலம் நிலைநாட்டப்பட்டது.

இந்த உடன்பாட்டின் முழு விவரம் வருமாறு :

1. இலங்கை வாழ் முசலீம்கள் தமிழ்மொழியை பேசுபவர்களாக இருப்பினும் அவர்கள் வேறுபட்ட தனித்துவத்தைக் கொண்ட, தமிழ்ச் தேசியத்தினுள் உள்ளடங்கிய ஒர் இனக்குழு என்பதனையும் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணம் ஏனைய தமிழ்பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகமாக உள்ளது போலவே முசலீம் மக்களுடைய பாரம்பரியத் தாயகமாகவும் உள்ளது என்பதனையும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

2. வடக்கு - கிழக்கு ஒன்றிணைந்த தாயகத்தில் வாழும் தமிழர்களும் முசலீம்களும் ஐக்கியத்துடனும், சமாதானத்துடனும் வாழவேண்டும் என்பதனையும், முசலீம்கள் இப்பிரதேசங்களில் சிறுபான்மையினராக வாழ்கின்ற காரணத்தினால் அவர்கள் அச்சம், பயம், ஐயமின்றி வாழவேண்டியது முக்கியமாகையால் அவர்கள் பாதுகாப்பையும் சமமான உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டியது இன்றியமையாதது என்பது உணரப்படுவது மாத்திரமின்றி, கொள்கையும் என்பதனால் முசலீம்கள் அச்சம், ஐயம் பயமற்று வாழ்வதற்கான சூழ்நிலைகளை உடனடியாக ஏற்படுத்துவதற்கு தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் தமது ஒத்துழைப்பையும் வழங்குவர் என்பதையும் முசலீம்கள் பாதுகாப்புடன் வாழ்வதற்கு எதிர்பார்க்கப்படும் முழு உத்தரவாதமும் சட்டரீதியாக வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

3. தாயகத்தின் முசலீம் மக்களின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும் எனவும், தாயகத்தில் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக முசலீம் மக்கள் ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களுடன் பெருமளவில் இணைவதன் மூலமாகத்தான் தமது மண்ணையும்,கலாச்சாரத்தையும் காப்பாற்றமுடியுமென்பதையும் முசலீம் மக்களின் நலனுக்காக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தொடர்ச்சியாகப்பாடுபட்டு

வருவார்கள் என்பதும் உறுதியாக்கப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

4. முசுலீம்களினதும், ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களினதும் வேட்கைகள் பாதிக்கப்படாத வகையில் இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை முழுமையாக அமுலாக்கப்படுவதற்கு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் முசுலீம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியம் ஒத்துழைப்பு வழங்குவர்.

5. மாகாண சபைக்கான 13ஆவது அரசியல் சட்டதிருத்தம் முசுலீம் மக்களினதும் ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களினதும் அடிப்படை அரசியல் வேட்கைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. இச்சட்டதிருத்தம் இலங்கை- இந்திய உடன்படிக்கைக்கு முரணான வகையில் சட்டமாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் 13ஆவது சட்டதிருத்தத்தினுள் உள்ளடங்கிய சில பிரிவுகள் இந்திய இலங்கை உடன்பாட்டிற்கு முரணானதாகவுள்ளது. இந்நிலையில் 13ஆவது அரசியல் திருத்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

6. முசுலீம் மக்களுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் ஆட்சியதிகாரங்களை நியாயமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்ளவும் கூடிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்பொழுது

கிட்டுவின் கருத்து மணிகள்

“சிந்தனையில் எளிமையாக வாழவும் மனித சேவையும் எப்பொழுதும் முக்கியமாகக் கருத வேண்டும்.”

10.10.1992

“உமது படிப்பையும் வேலையும் ஒரு வேலைக்குரிய கடமையாகச் செய்யாமல் அதற்கு முழு அர்த்தம் கொடுக்கக் கூடிய மாநிரியாகச் செய்க”

10.10.1992

அத்தகைய நடவடிக்கைகள் தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு பாரதூரமான குந்தகமெதுவும் ஏற்படுத்தக்கூடாது.

7. மேற்கூறியதனடிப்படையில் வடக்கு- கிழக்கு மாகாணசபையின் ஏனைய தமிழ்பேசும் மக்களுக்குள்ள உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் வாய்ப்பினையும் சுதந்திரத்தினையும் அனுபவிப்பதற்கு வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தை தமது தாயகமாகக் கொண்ட முசலீம்கள் உரித்துடையவர்கள்.

8. கிழக்கு மாகாணத்தில் முசலீம்கள் 33% தொகையினர். வடக்கு-கிழக்கு ஒன்றிணைந்த மாகாணத்தில் முசலீம்கள் 18% தொகையினர். முசலீம்கள் அதிகூடிய பாதுகாப்பைப் பெற்று ஆட்சியதிகாரங்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் பெறக்கூடிய வகையில் ஒன்றிணைந்த தாயகத்தினுள் 30% குறைவில்லாத வகையில் மாகாண சபையில் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கும் அமைச்சரவையில் இடம் பெறுவதற்கும் உரித்துடையவர்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், இவ்வீதப்படியான உரித்துகளைப் பெறுவதற்கு தேவையான அரசியல் சட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு இருதரப்பினரும் முழு முயற்சிகளையும் மேற்கொள்வர்.

9. வருங்கால அரசு காணிப்பங்கீடு முசலீம்களுக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் 35% குறைவில்லா வகையிலும் மன்னார் மாவட்டத்தில் 30% குறைவில்லா வகையிலும் வடமாகாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் 5% குறைவில்லாத வகையிலும் இருக்கவேண்டும்.

10. வடக்கு-கிழக்கு தாயகத்தில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் வாழும் முசலீம்கள் விகிதாசாரத்தின்படி பொதுத்துறை வேலை வாய்ப்பிற்கான உரிமையை முசலீம்கள் கொண்டிருப்பர்.

11. கல்வித்துறையில் எல்லா இடங்களிலும் சமவாய்ப்புகள் பேணப்படும்வரை பல்கலைக் கழக அனுமதியின் பொழுது கல்வித்துறையில் பின்தங்கியுள்ள பிரதேசங்களில் சிறப்புக் கவனிப்பு செலுத்தப்படும். பல்கலைக்கழக மட்டம் வரையிலான பிரத்தியேக கல்வி வசதிகள் முசலீம்களுக்காக

ஏற்படுத்தப்படும். முசலீம் மக்களுக்காக இசுலாமியப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படும்.

12. முசலீம் மக்களின் தனித்துவத்தின் உரிமைகள், அக்கறைகள் என்பவற்றை பாதிக்கக்கூடிய எவ்வித, சட்டவாக்கங்களும் அவற்றிற்கு முஸ்லீம் பிரதிநிதிகள் 3/4 பெரும்பான்மையினர் சார்பாக வாக்களித்தாலன்றி வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையினால் நிறைவேற்றப்படலாகாது.

13. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணசபையின் முதலமைச்சராக ஒரு முசலீம் முறையாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலன்றி அம்மாகாண சபையின் பிரதி முதலமைச்சராக ஒரு முசலீம் நியமிக்கப்படுவதை உறுதி செய்யும் வகையில் சட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

14. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தில் முசலீம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் அவர்கள் அரசியல் நிருவாக அபிவிருத்தி விடயங்களில் உரிய பங்கினைப் பெறுவதற்கு தேவையான அரசியல் நிருவாக அபிவிருத்தி அலகுகள் பல்வேறு மட்டங்களில் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். இதுபற்றி விடுதலை புலிகள் தமது கருத்துக்களை தெரிவித்துள்ளனர். இவற்றுள் உள்ளடக்கப்படவேண்டிய பாரம்பரிய எல்லைகள், மூலவளங்கள் என்பன பற்றி மேலும் இரு பகுதியினரும் ஆய்வு நடத்தி இறுதி முடிவு மேற்கொள்ளப்படும்.

15. தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகத்தை அபகரிக்கும் நோக்கத்துடனும் அங்குள்ள இனப்பரம்பலை மாற்றி அமைக்கும் வகையிலும் அவர்களது பொருளாதார அரசியல் நிருவாக பலத்தினை முறியடிக்கும் கொள்கையுடனும் மேற்கொள்ளப்பட்ட திட்டமிட்ட அரச குடியேற்றங்களால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைக் களையும் வகையில் ஒரு குடியகல்வுக் கொள்கை உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும்.

16. தமிழ் பேசும் மாகாண சபைக்காக நடக்க இருக்கும் எதிர்வரும் தேர்தல் நியாயமான அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்ட வாக்காளர் பட்டியலை கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாக்காளர் பட்டியல் எந்த ஆண்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டது.

17. வடக்கு-கிழக்கில் நடைபெறும் போர் நடவடிக்கைகளினால் உண்மையில் அப்பாவி மக்களே சொல்லொணா பெருந்துன்பத்திற்குள்ளாகின்றனர். மக்கள் சாதாரண வாழ்க்கைக்கு திரும்பப் போர் நிறுத்தம் உடனடியாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

18. யுத்த நிறுத்தத்திற்குப் பின்னர் மக்கள் இயல்பான வாழ்க்கைக்கு திரும்பி முறையான மாகாண சபைத் தேர்தல் நடக்கும் வரையும் இடைக்கால நிர்வாக அரசு ஒன்று அவசியமாகும். இந்த இடைக்கால அரசில் ஏற்கனவே இது தொடர்பில் செய்யப்பட்ட முடிவின் பிரகாரம் அங்கத்துவம் அமைதல் வேண்டும்.

உலக அரங்கில்

உலக அரங்கில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவு திரட்ட வேண்டிய பொறுப்பையும் கிட்டு ஏற்றார். அவர் இலண்டன் சென்று அங்கிருந்தபடி மேற்கொண்ட பல்வேறு நடவடிக்கைகள் விடுதலைப் புலிகளுக்கு உலக அளவில் பேராதரவைத் தேடிக் கொடுத்தன.

“விடுதலைப் புலிகளின் பன்னாட்டுச் செயல்பாட்டை நிலைநிறுத்தும் தேவை இருந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பன்னாட்டுத் தகுதியை நோக்கி உயர்த்தும் செயல்பாட்டை விரிவுபடுத்தவும் வேகப்படுத்தவும் வேண்டியிருந்தது. இதற்கு அடிப்படையாக புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களை அணிதிரட்டுவதும் அதனைச் செய்வதற்கு விடுதலைப் புலிகளின் கிளைஅலுவலகங்களின் செயற்பாடுகளை விரிவாக்குவதும் இன்றியமையாததாக இருந்தது. இதன் காரணமாக இலண்டனில் விடுதலைப் புலிகளின் பன்னாட்டுச் செயலகம் அவர் பொறுப்பில் உருவாகியது. தனது நோக்கில் கணிசமான அளவு வெற்றி பெற்றார் என்றே கூறவேண்டும். வெளிநாட்டுக் கிளைகளின் எச்செயலாயினும் உயர்ந்த தரமுடையதாக இருக்கவேண்டும் என்பதனை நடைமுறைப்படுத்தினார். மேலும் தமிழ் மக்களுடனான உறவுகளுடன் வெளிநாட்டு மக்கள் அமைப்புகள், அரசாங்கங்கள் ஆகியவற்றுடனான உறவுகளை வளர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார். இலண்டனில் களத்தில்

பத்திரிகையை ஆரம்பித்து இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒன்று வெளிவருமாறு செய்தார். ஐரோப்பாவில் ஏனைய தமிழ்ச் செய்திப் பத்திரிகைகளுக்கு இதுவே முன்னோடி எனலாம். உள்ளடக்கம், தரம், வடிவமைப்பு, மக்களைச் சென்றடைதல் ஆகிய விடயங்களில் களத்தில் எரிமலை, தரிசனம் ஆகிய வெளியீடுகளுக்கு ஒர் உந்துசக்தியாக, ஆலோசகராக, கண்டிப்பாளராக, பின்னணி இயக்குநராக அவரே விளங்கினார். தமிழீழப் பொருளாதாரம், அகதிகள் மறுவாழ்வு, பிரச்சாரம், நிதிசேகரிப்பு ஆகிய விடயங்களில் வெளிநாட்டுக் கிளைச் செயல்பாடுகள் புதிய பாய்ச்சலைக் காட்டிநின்றன.

பன்னாட்டு உறவுகள் என்ற விடயம் மிக நுணுக்கமானதும் பரந்துபட்டதுமாகும். இவ்விடயத்தில் மிகச் சிறந்த அனுபவ பாடங்களைக் கற்றுவந்தார். பல்வேறு நாட்டு அரசு அரசுகார்பற்ற நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகளோடு அவர் நடத்திய உரையாடல்கள், பேச்சு வார்த்தைகள் தமிழீழப் போராட்டத்தை இன்னொரு தளத்துக்கு உயர்த்திச் சென்றன. சுதந்திரத்தைவிட்டுக் கொடுக்காமல் எவ்வாறு சமாதானத்தைக் கொண்டு வருதல் என்பதே அவருடைய அணுகுமுறையாக இருந்தது. அவ்விடயத்தில் உலக சமுதாயத்தைக் குறிப்பாக மேற்குலகத்தை தமிழீழ போராட்டத்தின் நியாயத்தின்பால் திருப்பி வந்தார் என்பதே உண்மையாகும். சமாதானவாதி என்ற பட்டத்தை மேற்குலக இராசதந்திர வட்டத்தில் சூட்டிக்கொண்டார். சமாதானத்துக்கு சிறீலங்கா அரசாங்கமே முட்டுக் கட்டையாக உள்ளதென்பதை ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பக்குவமாகச் சூட்டிக் காட்டினார். வெளிநாடுகளில் இருந்தவாறு சுதந்திரப் போராட்டக் கடமைகளை வேகமாக ஆற்றிய ஒரே காரணத்திற்காக அவர் ஐக்கிய இராட்சியத்திலிருந்து 1991 சூலையில் வெளியேற்றப்பட்ட பொழுதிலும் அவர் மறைவாக வாழ்ந்த காலத்திலும் அதே ஈடுபாட்டுடன் அக்கடமைகள் தொடர்ந்து இடம் பெற்றன.

பன்னாட்டு உறவுகளில் அதன் நியதிகளுக்குத் தகுதியான முறையில் இயக்கம் ஈடுகொடுப்பது இன்றியமையாததாகும் இது பன்னாட்டு அங்கீகாரத்திற்குத் தேவையானதுமாகும். இந்த உண்மையைப் பட்டறிந்த அவர், விடுதலைப் புலிகள்

அமைப்பை அத்தகுமாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தும் ஆலோசனைகளையும் தலைபீடத்தின் பரிசீலனைக்கு எடுத்துச் சென்றார். மேலும் சமாதானத்தையும் சுதந்திரத்தையும் உறுதிப்படுத்தும் திட்டங்களும் அவரிடத்தில் இருந்தன. இவை நிறைவேறுவதைக் காலதாமதப் படுத்திவிட்டதாக எதிரிகள் கற்பனை செய்யலாம் ஆனால் மக்களின் ஒன்று திரண்ட சக்தியாக வெளிப்பட்டு அவர் தனது மரணத்தின் பின்னரும் இதைச் சாதிப்பார் என்பது நிச்சயம்.

இந்தியாவிலும், தமிழ்நாட்டிலும் இருக்கும் அரசியல் தலைவர்கள் பத்திரிக்கையாளர்கள் ஆகியோருடன் கிட்டு சுழுகமாக உறவு கொண்டிருந்தார். தமிழ்நாட்டில் முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். உடன் தலைவர் பிரபாகரன் வளர்த்துவைத்திருந்த உறவை மேலும் நெருக்கமானதாகக் கிட்டு ஆக்கினார். தளபதி கிட்டுவின் மீது எம்.ஜி.ஆர். பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். ஒரு முறை அவரைச் சந்திப்பதற்காக தலைமைச் செயலகத்திற்கு கிட்டு சென்றார். இருபுறமும் கோல்களை ஊன்றிய வண்ணம், வந்த கிட்டுவை முதலமைச்சர் அறையில் இருந்து வெளியே எழுந்துவந்து எம்.ஜி.ஆர். வரவேற்று அன்புடன் அரவணைத்து அழைத்துச் சென்றார். கிட்டு பேசிவிட்டு சென்றபின்பு தனது சகாக்களிடம்

“வீரர்கள் என்றால் விடுதலைப் புலிகள்தான். காலை இழந்தபோதிலும் கூட கொஞ்சமும் கலங்காமல் தனதுநாடு விடுதலை பெறுவதற்காக செயற்பட்டு வருகிற கிட்டு போன்றோர்க்கு முன்னால் நாம் எல்லாம் மிகவும் சாதாரணம் ஆனவர்களே” என்று முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர் மன நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

காவலில் கிட்டு

கிட்டுவை தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளியேற்றிவிட வேண்டும் என்று பிரதமர் இராஜீவ் காந்தி விரும்பினார். அதைத் தமிழக அரசுக்கும் உணர்த்தினார். எம்.ஜி.ஆர். அவ்வாறு செய்யவில்லை. ஆனாலும் இந்திய அரசை எதிர்க்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. எனவே கிட்டுவைக் கைது செய்து வீட்டுக்காவலில் வைத்திருப்பதாக அறிவித்தார்.

கிட்டுவின் வீட்டைச் சுற்றி காவல்துறை நிறுத்தப்பட்டது. ஆனாலும் உண்மையில் அவர்கள் கிட்டுவைக் கண்காணிப்பதற்காக நிறுத்தப்படவில்லை. மாறாக, கிட்டுவுக்கு பாதுகாப்பாகவே அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை என்போன்றோர் அறிந்துகொண்டோம். நானோ, திராவிடர் கழக பொதுச்செயலாளர் வீரமணியோ மற்ற தலைவர்களோ, பத்திரிக்கையாளர்களோ கிட்டுவைச் சந்திக்க எந்தத்தடையும் எப்பொழுதும் இருக்கவில்லை. நான் அவரை அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசினேன். அந்த வீட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த சக்திவாய்ந்த வயர்லெஸ் கருவியின் மூலம் கிட்டு, தலைவர் பிரபாகரனுடன் அடிக்கடி பேசினார். அங்கிருந்து பத்திரிக்கைகளுக்கு பேட்டிகள் கொடுத்தார். இதெல்லாம் எப்படி அனுமதிக்கப்பட்டது என்பது புரியாத புதிர்தான். தளபதி கிட்டுவின் மீதும் தலைவர் பிரபாகரன் மீதும் முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுக்கு இருந்த அளவுகடந்த மதிப்புதான் இதற்கெல்லாம் காரணம் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. தி.மு.க.தலைவர் கருணாநிதி அவர்களிடமும் கிட்டுவுக்கு சுமுகமாக உறவு இருந்தது. வை.கோபால்சாமி அவர்கள் மூலம் கலைஞருடன் அடிக்கடி அவர் தொடர்பு கொண்டார்.

கிட்டுவின் கருத்துமணிகள்

“அறிவும், வயதும், அநுபவமும், உயர்வும் கிடைக்கும் பொழுது நாம் பணியவேண்டும். பணிவு என்பது உலகையும் மக்களையும் புரிந்துகொண்டு அவர்களுக்காக உழைத்தல் என்பதையே குறிக்கும்.”

20.04.1992.

நான் உல்லாச விரும்பி அல்ல. அஃது என் இயல்பு அல்ல. உல்லாசத்தை விரும்பினால் உல்லாசமாக இருக்கலாம். அஃது என்னால் முடியாது”

10.10.1992

மணியரசன், தியாகு, இயக்குநர் குகநாதன், கவிஞர் மேத்தா போன்ற பலரும் கிட்டுவுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

தமிழகத்திலிருந்த பல தலைவர்களுடனும் அவருக்கு நட்புறவு இருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் நிலைப்பாடு குறித்து அவ்வப்பொழுது அறிக்கைகள் தயாரித்து இந்தியா முழுவதிலும் உள்ள அரசியல் தலைவர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பத்திரிக்கைகள் அனைத்திற்கும் கிட்டு தொடர்ந்து அனுப்பி வந்தார். சென்னைக்கு வரும் பல்வேறு இந்தியத் தலைவர்களைச் சந்தித்தும் பேசினார். கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் இந்தியாவில் உள்ள அத்தனை கட்சியினரின் ஆதரவும், இந்திய மக்களின் ஆதரவும் தங்களுக்குத் தேவை என்பதை அவர் தெளிவாக உணர்ந்து இருந்ததோடு வெளிப்படையாகவும் கூறினார்.

ஜனதா கட்சியின் தலைவர்களின் ஒருவரும் இந்திய நாடாளுமன்ற உறுப்பினருமான சகாப்தீன் சென்னை வந்திருந்தபொழுது கிட்டுவைச் சந்திக்க விரும்பினார். நானும் வீரமணியும் அவரை அழைத்துச் சென்று கிட்டுவை அவருடைய வீட்டில் சந்தித்தோம். இந்தச் சந்திப்புக் பின்னர் திரும்பி வரும்பொழுது சகாப்தீன் அவர்கள் மனம் திறந்து ஓர் உண்மையைச் சொன்னார்.

“இந்த இளம் வயதில் எவ்வளவு தீர்க்கமும் தெளிவும் கொண்ட இராசதந்திரியாக கிட்டு விளங்குவதைப் பார்த்து நான் அதிசயிக்கிறேன்” என்று அவர் கூறினார்.

கிட்டுவை பற்றிய சகாப்தீன் மதிப்பீடுதான் சரியான மதிப்பீடு. இளம் வயதில் கிட்டுவின் இராசதந்திர திறமை என்பது எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு புதிய வலிமையைப் பல கட்டங்களில் தேடிக் கொடுத்தது.

பன்முகக் கலைஞன் கிட்டு

கிட்டு ஒரு போராளியாக, களத்தில் தளபதியாக மட்டும் இருக்கவில்லை. அவர் ஒரு பன்முகத் திறமையின் கூட்டு வடிவமாகத் திகழ்ந்தார். கிட்டு ஒரு கலைஞர். ஆற்றல் படைத்த எழுத்தாளர். சிறந்த பதிப்பாளர். ஒப்பற்ற புகைப்பட நிபுணர். இப்படிப் பல துறைகளில் அவர் சிறந்து விளங்கினார். கிட்டு தமிழ்நாட்டில் தங்கியிருந்தபொழுது அவருடைய சிந்தனை களுக்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்தார். தமிழீழப் போர்க்களச் செய்திகளையும், போராளிகளின் தியாகங்களையும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்காகத் தமிழீழம் என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். மாதம் ஒரு முறை வெளிவந்த இவ்விதழ் தமிழக மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

'தமிழீழம்' இதழானது தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு வித்தியாசமான பத்திரிகையாகக் காட்சியளித்தது. திரும்பத் திரும்ப அரைத்த மாவையே அரைப்பதைப் போல ஒரே மாதிரியான கதைகள், கட்டுரைகள் அல்லது முக்கால் பொய்யும் கால்வாசி கற்பனையும் கலந்து எழுதப்படும்

செய்திகளைக் கொண்டே பக்கங்களை நிரப்பி வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் தமிழகப் பத்திரிகைகளுக்கு நடுவில் 'தமிழீழம்' பத்திரிகை புதுமையானதாகவும், புரட்சிகரமானதாகவும் காட்சி தந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போர் நடைபெற்ற காலத்தில் இலண்டனில் போர்க்களச் செய்திகளை மட்டும் தாங்கிச் சில பத்திரிகைகள் வெளியாயின. அத்தகைய பத்திரிகைகளுக்கு மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. அதைப்போல, தமிழீழப் போர்க்களத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளை முற்றிலுமாகத் திரித்தும் மறைத்தும் வானொலி, தொலைக்காட்சி மற்றும் பத்திரிகைகள் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், உண்மையான நிகழ்ச்சிகளைத் தாங்கி வெளிவந்த 'தமிழீழம்' தமிழ் உணர்வாளர்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. வீர மரணம் அடைந்த போராளிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைச் சுவைபடவும் வீரம் செறிந்த வகையிலும் கிட்டு எழுதினார். ஒவ்வொரு இதழிலும் வெளிவந்த இந்தக் குறிப்புகள் அனைவரின் உள்ளங்களையும் தொட்டன. கிட்டுவைத் தவிர வேறு யாரும் இதை எழுத முடியாது. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு போராளியைப் பற்றியும் அவர்களுடைய சாதனைகள் பற்றியும் அவருக்குத்தான் தெரியும். அவர் எழுதிய இந்தக் கட்டுரைகளைப் படித்துவிட்டு நான் ஒரு முறை அவரிடம் "இயக்கம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து நடைபெற்ற பல முக்கிய நிகழ்ச்சிகள், களத்தில் வீரமரணமடைந்த முக்கிய தோழர்கள் பற்றிய விவரங்கள் மக்களுக்குத் தெரியாது. அவற்றை எழுத உங்களால் மட்டுமே முடியும். நீங்கள் அதை எழுதா விட்டால் பல வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அடியோடு மறைந்து போகும்" என்று கூறினேன்.

இந்த உரையாடலின் விளைவாக 'கிட்டுவின் டைரி' என்ற தலைப்பில் தேவி பத்திரிகையில் தொடர்ந்து கிட்டுவின் பல கட்டுரைகள் வெளியாயின. களத்தில் வீர மரணம் அடைந்த சீலன், செல்லக்கிளி சங்கர், பண்டிதர், விக்டர் போன்ற பல தளபதிகளின் வரலாறுகளை உள்ள நெகிழ்ச்சியுடன் கிட்டு எழுதினார்.

துப்பாக்கி முனையில் மட்டுமல்லாமல் 'பேனா' முனையிலும் அவர் வல்லவர் என்பதை இந்தக் கட்டுரைகள்

தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவித்தன.

தமிழீழத்தில் இந்திய இராணுவம் புரிந்த சொல்லொணா அடர்முயிசங்கள் பற்றிய உண்மையான நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுந்து 'பவான் பேப்பர்ஸ்' என்ற தலைப்பில் 20 பிரசுரங்களை ஆங்கிலத்தில் கிட்டு வெளியிட்டார். உள்ளடக் கத்தில் மட்டுமல்லாமல் பதிப்பிலும் அவைகள் மிகத் தரமானவையாக அமைந்திருந்தன. 'யூடு இந்தியா' (You too India) என்ற தலைப்பிலும் ஒரு பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டது. இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் இந்தப் பிரசுரங்கள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இந்திய அரசின் முகத்திரையை இந்த வெளியீடுகள் கிழித்தெறிந்தன.

விடுதலைப் புலிகளின் பன்னாட்டுச் செயலகத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கிட்டு இலண்டனுக்கு சென்ற பின்பும் அவருடைய எழுத்துப் பணிகள் தொடர்ந்தன. இலண்டனில் இருந்து 'களத்தில்' என்னும் பத்திரிகை மாதமிருமுறை வெளிவரத் தொடங்கியது. இவ்விதழ் வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களுக்கு தமிழீழப் போர்க்களத்தின் உண்மை நிலவரங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டிற்று.

பிரான்சிலிருந்து 'எரிமலை' என்னும் மாத இதழ் இதுவரை நிழற்படப் பிரதியாகவே வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. இதற்குப் புது மெருகூட்டி பல வண்ணங்களுடன் அச்சிட்டுக் கலை, பண்பாட்டு, சமூக மற்றும் அரசியல் ஏடாக மாற்றினார். இதற்கு ஈடான தமிழிதழ் தமிழ்நாட்டிலிருந்து கூட இதுவரை வெளிவரவில்லை. கனடாவில் இருந்து மாதம் இருமுறை வெளிவந்த உலகத்தமிழர் பத்திரிகையையும் சிறப்பான முறையில் வெளிவர ஆவன செய்தார். உலகம் முழுவதும் உள்ள பல்வேறு நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களைப் பற்றிய செய்திகள், தமிழீழப் போராட்டச் செய்திகள் ஆகியவை இந்த இதழில் வெளியாயிற்று.

நோர்வே நாட்டில் இருந்து ஆண்டுக்கு மும்முறை வெளிவரும் சுதந்திரதாகம் என்னும் பத்திரிகை புதுப் பொலிவுடன் வெளிவரத் தொடங்கிற்று. தமிழீழப் போராட்டம், அதன் பல்வேறு வடிவங்கள், தமிழீழம், எதிர்நோக்கியிருக்கும் பிரச்சினைகள், போன்றவை குறித்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், இப்பத்திரிகையில் தொகுத்து

வெளியிடப்பட்டன. வெளிநாட்டிலிருந்து தமிழ்ப் பத்திரிக்கைகளை வெளியிடுவதே பெரும் சாதனையாகும். பத்திரிகைத் துறையில் பெருமளவு முன்னேறிவிட்ட மேலை நாடுகளில் வெளிவரும் பத்திரிக்கைகளுக்கு ஈடு கொடுத்து, செய்திகளிலும், பதிப்பிலும் தரமான பத்திரிகையை வெளியிடுவதென்பது எவ்வளவு பெரிய சாதனை என்பதை நினைத்துப் பார்த்தால் மலைப்புத் தட்டுகிறது.

ஐரோப்பிய மக்கள் தமிழீழப் போராட்டம் பற்றி அறிந்து கொள்ளச் செய்வது போராட்டத்திற்குப் பலம் சேர்க்கும் என்பதை உணர்ந்த கிட்டு, ஆங்கிலம், பிரான்சு, டேனிஷ். இலத்தீன், நோர்வேஜியன் ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளில் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி வெளியீடுகள் வெளிவர ஆவன செய்தார். பிரான்சிய மொழியில் 'தமிழ்' என்னும் பத்திரிகையையும், ஜெர்மன் மொழியில் 'வணக்கம்' என்னும் ஓர் இதழையும் நோர்வேஜியன் மொழியில் 'தமிழீழம்' என்னும் ஓர் ஏட்டையும் தொடர்ந்து வெளிவரச் செய்தார்.

சுவிட்சர்லாந்து நாட்டில் ஈழநாதம் என்னும் உள்ளூர் வானொலிச் சேவையைத் தொடங்கி வைத்தார். கனடாவில் உள்ள டொரோண்டோ போன்ற நகரங்களில் உள்ளூர் வானொலிச் சேவைகள் கிட்டுவின் முயற்சியால் தொடங்கப் பட்டன. நவீன உலகில் சிறந்த பிரசார உத்தியாக வளர்ந்து வரும் ஒளிப்பேழைத் பதிவுத் துறையிலும் அவர் அடியெடுத்து வைத்தார். கிட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபொழுது நிதர்சனம் என்ற புலிகளுடைய தொலைக்காட்சிச் சேவை ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. அதைப் போல வெளிநாட்டுத் தமிழர்களுக்காகத் தரிசனம் என்னும் ஒளிப் பேழையையும் (வீடியோ பத்திரிகையும்) பிரான்சில் இருந்து வெளிவரச் செய்தார். இதற்காக ஒளிப்பதிவுத் துறையில் பல நுணுக்கங்களை அவர் கற்றார். படக்கலவையில் (வீடியோ மிக்சிங்) அவர் கைதேர்ந்த நிபுணராகத் திகழ்ந்தார்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் அமைக்கப்பட்டிருந்த விடுதலைப் புலிகளின் அலுவலகங்களில் குறிப்பிட்ட தொலைபேசி எண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டால் அன்றைய தமிழீழச் செய்திகளைக் கேட்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். புலிகளின் வானொலிகளும், தொலைபேசிகளும் அன்றாடம் கூறிய செய்திகள் யாரால் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றன என்பது

எனக்குத் தெரியாது. நான் சுவிட்சர்லாந்து சென்றிருந்த பொழுது கிட்டு என்னிடம் இந்தச் செய்திச் சேவை பற்றிய எனது கருத்தைக் கேட்டார். பொதுவாக அதை பாராட்டினாலும் அதிலுள்ள சிறு குறைபாடுகளை நான் சுட்டிக் காட்டினேன். 'அவற்றைத் திருத்திக் கொள்கிறேன்' என்று அவர் கூறிய பொழுதுதான் அவரே அந்தச் செய்தித் தொகுப்பை எழுதுகிறார் என்பதை உணர்ந்தேன். பல்வேறு வேலைகளுக்கு நடுவே ஒவ்வொரு நாளும் என்ன செய்திகள் மக்களுக்குக் கூறப்பட வேண்டும் என்பதை மிக கவனமாகத் தொகுத்து எழுதும் வேலையையும் கிட்டுவே செய்கிறார் என்பதை நான் அறிந்தபொழுது வியப்படைந்தேன்.

புகைப்படநிபுணன் :

கிட்டு மிகச் சிறந்த புகைப்பட நிபுணராகத் திகழ்ந்தார். நானும் நண்பர் மணியரசனும் சுவிட்சர்லாந்து சென்றிருந்த வேளையில் எங்கள் இருவரையும் பல கோணங்களில் ஏராளமான படங்கள் எடுத்தார். மறுநாள் தான் எடுத்த படங்களை எங்களிடம் காட்டினார். துல்லியமாகவும், கலை உணர்வுடனும் அப்படங்கள் எடுத்திருப்பதைப் பார்த்து நான் அதிசயித்தேன் 'இதை எங்கு கற்றுக்கொண்டீர்கள்' என்று கேட்டேன் அவர் சிரித்துக் கொண்டே "அனுபவம்தான் எனக்கு ஆசான்" என்று கூறிவிட்டு ஒரு வேடிக்கையான நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்ந்தார்.

"யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபொழுது நண்பர் ஒருவர் ஒரு புகைப்படக்கருவியைக் (கேமிரா) கொடுத்தார். புகைப்படக் கருவி பற்றியும், படம் எடுக்கப்பட்டவுடன் எவ்வாறு சுவடிப்படும் (பிரிண்ட்) என்பது பற்றியும் நான் எதையும் அறிந்திராத காலம் அது. அவசர அவசரமாக ஒரு படச் சுருள் முழுவதையும் எடுத்துத் தள்ளினேன். பின்பு அப் படச் சுருளை எடுத்துக் கொண்டு ஓர் அறைக்குள் சென்று படங்கள் எல்லாம் சரியாக விழுந்து இருக்கிறனவா எனப் பிரித்துப் பார்த்தேன், எனது அறியாமையை நினைத்தால் இப்பொழுதும் சிரிப்புத்தான் வருகிறது" என்று கூறிவிட்டுக் கிட்டு சிரித்த பொழுது நானும் சிரித்தேன்.

ஓவியர் : கிட்டு ஒரு ஓவியக் கலைஞராகவும் திகழ்ந்தார் என்பது மிகப் பலருக்கு தெரியாத ஒரு செய்தியாகும். அவர்

யாழ்ப்பாணத்தில் தளபதியாக இருந்தபொழுதும், பன்னாட்டுத் தலைமையகத்தின் பொறுப்பாள ராக இலண்டனில் இருந்தவேளையிலும், ஒவியத்தில் கவனம் செலுத்த அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இலண்டனிலிருந்து பிரித்தானிய அரசு அவரை வெளியேற்றிய பின்பு, ஐரோப்பிய நாடுகளில் தலைமறைவாக வாழ்ந்த காலம் அவருடைய கலை உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் காலமாக அமைந்தது.

கிட்டு சிறந்த போர்வீரர் மட்டுமல்ல. சிறந்த ரசிகர் ஆகவும் திகழ்ந்தார். இயற்கை அழகை ரசிப்பதில், இனிய இசையில் மயங்குவதில் அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. தான் வெளியிட்ட பத்திரிகைகள் மற்றும் பிரசுரங்களை வடிவமைப்பதில் அவர் காட்டிய திறன் அவருக்குள் ஒர் ஒவியக் கலைஞர் மறைந்திருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்தியது. மெக்ஸிகோ நாட்டு ஒவியர் ஒருவரிடம் அவர் முறையாக ஒவியக் கலையைப் பயின்றார் என கிட்டுவின் நெருங்கிய நண்பர் திலகர் கூறியிருக்கிறார். கிட்டுவின் ஒவியத் திறமை பற்றி திலகர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நவீன ஒவியம் குறித்து கருத்து முரண்பட்டவராகக் கிட்டு இருந்தார். ஆனால் ஐரோப்பாவில் இருந்த காலத்தில் பிகாசோவின் ஒவியம் மீது காதலே கொள்ள ஆரம்பித்தார். ‘சவ அறை’ என்னும் பிகாசோ ஒவியத்தின் சாயல் அவருடைய ஒவியம் ஒன்றில் படிவதாக உணர்ந்தேன். தனது ஒவியங்களில் ஆழ்ந்த உணர்வுகளையும் தத்துவங்களையும் வெளிப்படுத்துவதிலும், வெளிப்பாட்டுக் குறியீடுகளைக் கையாளுவதிலும் தனது கற்பனைகளை உயர உயர பறக்கவிட்டுள்ளார் என்றே கூறுதல் வேண்டும். ‘ஒரு விடுதலை வீரனின் மரணம்’ என்ற ஒவியம் ஏராளமான வித்துக்களைப் பிரசுரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. வித்துக்களிலும் அவற்றி லிருந்து உயிர்ப்பெடுக்கும் பல்வேறு மரம், செடி கொடிகளிலும் அவர் மாறாத அன்பு கொண்டு இருந்தார். அவை தனது நாட்டிலும் பரப்பப்படவேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தார். அவருடைய ஒவியங்கள் மரபுரீதியாகவும் யதார்த்தமாகவும் அமைந்துள்ளன. ஆயினும்

புரட்சிக்காரனின் உள்ளம்

மென்மையானது

“தம் உயிர் ஈந்து இம் மண்ணிலே விடுதலைப் பயிரை உரம்பெறச் செய்துவிட்ட தியாகிகளை நாம் என்றும் மறக்க முடியாது. மறந்தால் நாம் மனிதம் அற்றவர்களாகின்றோம்.

எம் தோழர்கள் நாம் எப்போதும் ஒரே குடும்பமாக வாழ்பவர்கள். இனிய உறவுகளைத் துறந்த நாம், எம்மை நேசித்து நம்மோடு நாமே ஐக்கியமாகி, இறுகப் பிணைந்துவிட்ட ஜீவன்கள், நமக்கு நாமே தாயாகி, தந்தையாகி, இனிய உறவாகி, இணைந்திருக்கின்றோம்.

எமக்கிடையே ஏற்படும் இழப்புகள். . எமக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் நிரந்தரமாகவே பிரிந்துவிடும்போது, எம்மோடு ஒன்றான, எம்மிலே ஒன்றான, அவர்களின் பிரிவுகள் எம்மை நிலைகுலையச் செய்கின்றன. உதிர்வை நினைத்தும் நாம் அழவில்லைதான். அழமுடியாதுதான், ஆனால் நாம் அடையும் வேதனை சொல்லமுடியாதுது. சொன்னாலும் யாராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

புரட்சிக்காரர்கள் என்றால் கடினமானவர்கள் என்று எண்ணுகிறது இந்த உலகம். மனிதர்களுள்ளே மிகவும் மென்மையானவன். மிருதுவான உணர்வுகளைக் கொண்டவன். அதனால்தான் புரட்சிக்கே புறப்பட்டவன் என்பதை உணரவில்லை. அந்த மென்மையான இனிய உள்ளங்களோடு நாம் உறவாட, வாழ இன்னுமொரு பிறவி கிடைக்காதா என்று ஏங்குகின்ற ஏக்கங்கள் யாருக்கும் புரியாமலிருக்கலாம். ஆனால் எம்மைச் சார்ந்தவர்கள் நிச்சயம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

அந்த தியாகிகள் கடந்து வந்த பாதை கடினமானதுதான். அந்தக் கடினங்கள் எம்மோடு இறுதிவரை பகிர்ந்து வந்த எம் இனியவர்கள் இடையிலே உதிர்ந்துவிடும்போது, எம் தாயை இழந்த துயர் எம் தந்தையை இழந்த துயர், இவைகளையும் கடந்து துயர் உண்டு என்றால் அவற்றையும் கடந்து துயரடையும் எம்நிலை யாருக்கும் புரியாது.

தம் இனிய கனவுகளை இம்மண்ணிலே புதைத்துவிட்டு இந்த மண்ணின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட உயிர்களை இந்த மண் மறந்துவிடக்கூடாது. அவர்களின் ஆத்மாவின் சீதங்கள் இன்னும் எம் உள்ளங்களில் ஒலித்துக்கொண்டிருப்பதை இம் மண்ணின் மைந்தர்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறோம்.

- தளபதி கிட்டு -

அவற்றில் சில அம்சங்களில் பண்புத் தன்மையைக் கலந்துள்ளார்.

ஒரு முறை என்னுடன் தொலைபேசியில் பேசும் பொழுது “இனி மேல் என்னை ஓவியர் கிட்டு என அழைக்கலாமோ” என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டார் “நிச்சயமாக” என்று கூறினேன்.”

ஆங்கிலக் கல்வி

தனக்குத் தெரியாதவற்றை “அறிந்து. கொள்ளவேண்டும் என்பதில் கிட்டுவுக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. தான் ஓர் இயக்கத்தின் தளபதி மட்டுமல்லாமல் மக்களால் மதிக்கப்படும் தலைவர் என்ற நிலையிலும் ஒரு விடயம் தனக்கு தெரியாது என்பதை வெளிப்படுத்தவும், தெரிந்தவர்களிடம் அதைக் கற்றுக் கொள்ளவும் அவர் கூச்சப்பட்டதே இல்லை. அவர் இலண்டனில் இருந்தபொழுது ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெறுவது மிக அவசியம் என்பதை உணர்ந்தார். பிற நாட்டவர்களுடன் உரையாடுவதற்கும் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கும் ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று விரும்பிய அவர் இலண்டன் பி.பி.சியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஆனந்தி அவர்களிடம் ஆங்கிலம் படித்தார். விரைவில் அம்மொழியில் அவர் பெற்ற தேர்ச்சியைக் கண்டு ஆசிரியையான ஆனந்தியே வியப்படைந்தார்.

அதைப் போலவே மிக நவீன சாதனமான கணணியின் (கம்ப்யூட்டர்) தேவையைக் கண்டதன் விளைவாக அதில் தேர்ச்சி பெறவேண்டும் என்று விரும்பினார். கணணி அறிவியலையும் கற்றார்.

அவர் கற்றுக் கொண்ட திறமைகள், புகைப்படம் பிடித்தல், ஒளிப்பதிவு செய்தல், ஓவியம் வரைதல், கணணி போன்ற எதுவாக இருந்தாலும், அந்தத் திறமைகள் எல்லாவற்றையும் தனது தாயகத்தின் விடுதலைக்காகவே அவர் பயன்படுத்தினார். தான் நேசித்த தன் தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக உதவக் கூடியவை எதுவாக இருந்தாலும் அதைக் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

கிட்டு என்ற இளைஞர் ஒரு போராளியாக மட்டும்

இருக்கவில்லை. நவீன ஆயுதங்களைக் கையாளுவதில் தேர்ச்சி பெற்றவராக மட்டும் இருக்கவில்லை. நல்ல எழுத்தாளனாக, சிறந்த கலைஞனாக, சிறந்த பதிப்பாளராக, சிறந்த ஓவியனாக இன்னும் பல்வேறு துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

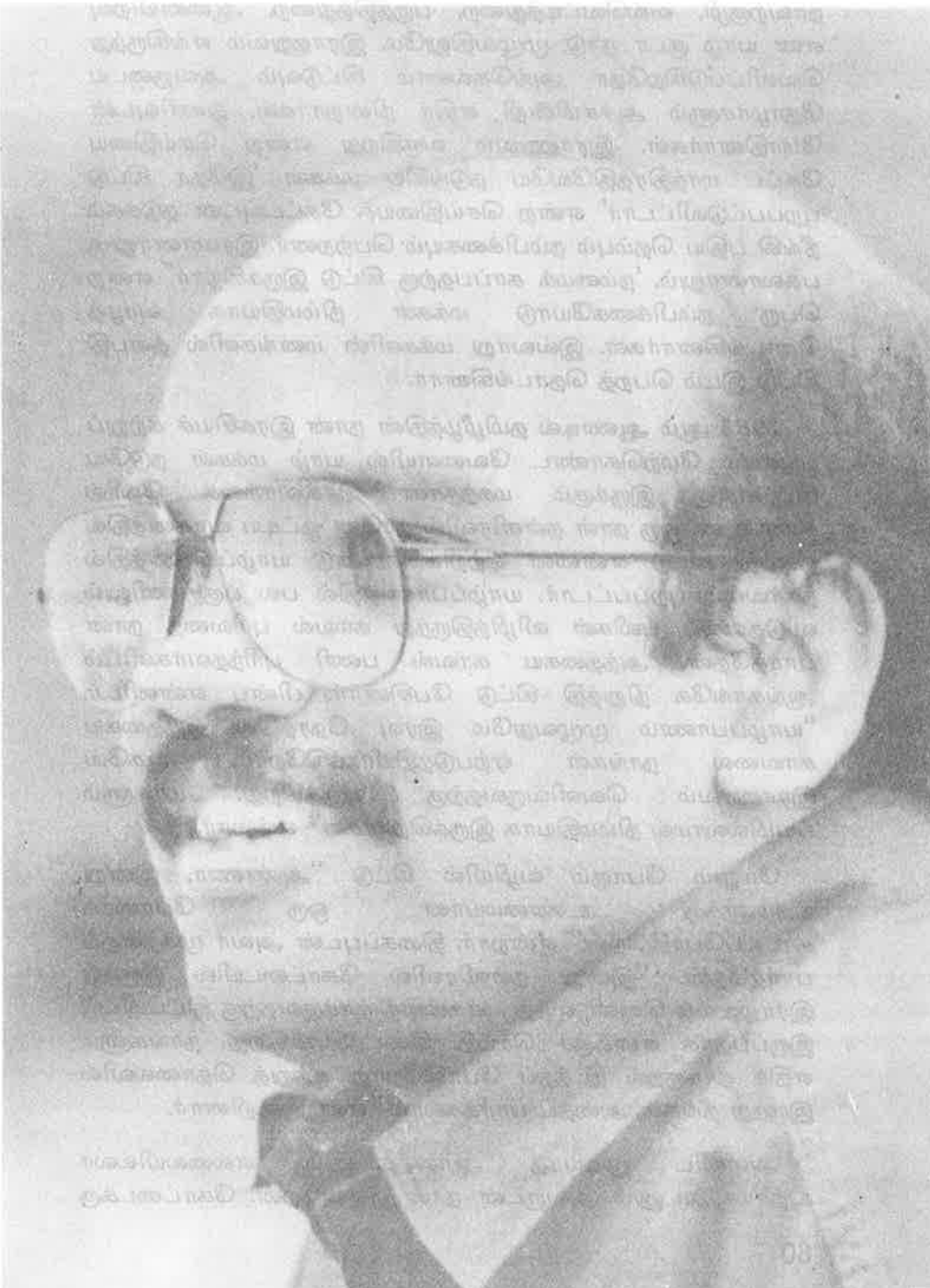
ஆம்! கிட்டு ஒரு பன்முகக் கலைஞன்.

மக்கள் தலைவர் கிட்டு

யாழ்-தளபதியாகக் கிட்டு இருந்தபொழுது அவருடைய வீரதீரச் செயல்களின் மூலமும் மனித நேய நடவடிக்கைகளின் மூலமும் மக்களின் உள்ளங்களில் மகத்தான இடத்தைப் பெற்றிருந்தார். “கிட்டண்ணா மக்களின் இதயங்களில் கூடுகட்டி வாழ்ந்த பறவை” என்று அவரின் நெருங்கிய தோழர் ஒருவர் வருணித்தது எல்லாவகையிலும் பொருத்தமானது என்றே கூற வேண்டும்.

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் சிங்கள இராணுவத்தின் அட்டூழியங்கள் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் இராணுவம் என்றாலே மக்கள் அஞ்சி நடுங்கத் தொடங்கினர். 1981 -ஆம் ஆண்டில் யாழ் நூலகத்தை சிங்கள இராணுவம் திட்டமிட்டு எரித்ததனை நேராகக் கண்ட மக்கள் அந்த இராணுவத்தைக் கண்டு அஞ்சியதில் வியப்பு எதுவுமில்லை. யாழ்-கோட்டையிலிருந்து எந்த நேரம் இராணுவம் வெளிப்படுமோ என மக்கள் நடுங்கிக் கொண்டே இருந்தார்கள். இராணுவம் வெளிப்பட்டு விட்டது என்ற செய்தி கிடைத்தாலே போதும் போட்டது போட்டபடியே கிடக்க, மக்கள் தலைதெறிக்க ஒடினார்கள். சில மணித்துளிகளில் வீதிகள் வெறிச்சோடிப்போகும், தங்கு தடையின்றி விரும்பியபொழுதெல்லாம் வெளிப்படும் இராணுவம் மக்களைத் தொடர்ந்து துன்புறுத்தி வந்தது. யாழ்ப்பாண நகரத்தில் மட்டுமன்றி, யாழ்-குடா நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் முகாமிட்டிருந்த சிங்கள இராணுவம் அந்தந்த பகுதிகளில் உள்ள மக்களைத் தொடர்ந்து வேட்டையாடி வந்தது. இந்தக் கொடுமைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க தளபதி கிட்டு தீர்மானித்தார். கோட்டையிலிருந்து இராணுவம் வெளிப்படுகிறது என்ற செய்தி கிடைத்தவுடன் மேற்சட்டையைக் கூட அணிந்துகொள்ளாமல் அவசரம் அவசரமாக ஆயுதங்களைக் தூக்கிக் கொண்டு கிட்டுவும் அவருடைய தோழர்களும் பாய்ந்து செல்வார்கள். இராணுவத்தை எதிர்த்து நேரிடையாகவே மோதுவார்கள். அதை மீண்டும் கோட்டைக்குள்ளேயே திருப்பியனுப்புவார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்ல, பலாலி,

நாவற்குழி, வல்வெட்டித்துறை, பருத்தித்துறை, ஆனையிறவு என யாழ் குடா நாடு முழுவதிலுமே. இராணுவம் எங்கிருந்து வெளிப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் கிட்டுவும் அவருடைய தோழர்களும் அச்சமின்றி எதிர் நின்றார்கள், துணிவுடன் மோதினார்கள். இராணுவம் வருகிறது என்ற செய்தியை கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நடுங்கிய மக்கள் 'இதோ கிட்டு புறப்பட்டுவிட்டார்' என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடன் நடுக்கம் நீங்கி புதிய தெம்பும் நம்பிக்கையும் பெற்றனர். இரவானாலும், பகலானாலும், 'நம்மைக் காப்பதற்கு கிட்டு இருக்கிறார்' என்ற பெரு நம்பிக்கையோடு மக்கள் நிம்மதியாக வாழத் தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு மக்களின் மனங்களில் தளபதி கிட்டு இடம் பெறத் தொடங்கினார்.

1985-ஆம் ஆண்டில் தமிழீழத்தின் நான் இரகசியச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்ட வேளையில் யாழ் மக்கள் நடுவே கிட்டுவுக்கு இருக்கும் மகத்தான செல்வாக்கை நேரில் கண்டேன். ஒரு நாள் நள்ளிரவில் தானே ஓட்டிய வாகனத்தில் தளபதி கிட்டு என்னை ஏற்றிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நகர்வலம் புறப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் பல பகுதிகளிலும் விடுதலைப் புலிகள் விழித்திருந்து காவல் புரிவதை நான் பார்த்தேன். அத்தகைய காவல் பணி புரிந்தவர்களிடம் ஆங்காங்கே நிறுத்தி கிட்டு பேசினார். பின்பு என்னிடம் "யாழ்ப்பாணம் முழுவதுமே இரவு நேரத்தில் இத்தகைய காவலை நாங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆகவே இராணுவம் வெளிவருவதற்கு அஞ்சுகிறது. மக்களும் பயமில்லாமல் நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள்" என்றார்.

மேலும் போகும் வழியில் கிட்டு "அண்ணா, இன்று உங்களுக்கு உண்மையான ஒரு போரைக் காட்டப்போகிறேன்" என்றார். திகைப்புடன் அவர் முகத்தைப் பார்த்தேன். "இன்று நள்ளிரவில் கோட்டையில் இருந்து இராணுவம் வெளி வந்து மக்களைத் தாக்குவதற்கு திட்டமிட்டு இருப்பதாக எனக்குச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. நாங்களும் எதிர் தாக்குதல் நடத்தப் போகிறோம். சற்றுத் தொலைவில் இருந்து நீங்கள் அதைப் பார்க்கலாம்" என்று கூறினார்.

அளவிட முடியாத ஆர்வத்துடனும், எல்லையில்லா உற்சாகத்துடனும் அவருடன் நான் சென்றேன். கோட்டைக்கு

சற்றுத் தூரத்திற்கு அப்பால் மரங்களில் மறைவில் எங்கள் வாகனம் நிறுத்தப்பட்டது. வண்டியில் இருந்து அனைவரும் கீழே குதித்தனர். நானும் இறங்கினேன், அந்த இருட்டில் ஒரு மரத்தின் மறைவிற்கு என்னை அவர் அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்து சுட்டிக் காட்டினார். கோட்டையைச் சுற்றி பிரகாசமான மின் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. கோட்டையின் மதில்கள் மீது ஆயுதம் ஏந்திய வீரர்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“அண்ணா இனி நீங்கள் கீழே நிற்கவேண்டாம். வாகனத்தில் அமர்ந்து கொண்டே வேடிக்கையைப் பாருங்கள்” என்று சொல்லி என்னை மீண்டும் வாகனத்தில் உட்காரவைத்தார். பின்பு எல்லோரும் இருளில் மறைந்துபோனார்கள். நடக்கப்போவதை அறிய என்னுள்ளம்

கிட்டு மாமா

யாழ்ப்பாணக் குழந்தைகள் தளபதி கிட்டு மீது உயிரையே வைத்திருந்தார்கள். கிட்டும் அவர்கள் மீது அன்பை அள்ளி அள்ளிச் சொரிந்தார். மோட்டார் சைக்கிளிலேயோ அல்லது வேறு வாகனத்திலேயோ கிட்டு சென்றால் போதும் குழந்தைகள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் கிட்டு மாமா! கிட்டு மாமா! எனக் கூவிப் பின் தொடர்ந்து ஓடி வருவார்கள். கிட்டும் வண்டியை நிறுத்திக் கீழிறங்கி அக்குழந்தைகளை அன்புடன் கொஞ்சி முத்தமிட்ட பின்பே செல்லுவார்.

சிங்கள இராணுவ விமானங்களின் குண்டு வீச்சுக்களாலும் பிற போர் நடவடிக்கைகளாலும் குழந்தைகள் வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடக்க நேர்ந்தது. கெடுபிடியான இந்தச் சூழ்நிலை குழந்தைகளின் மனநிலையைப் பாதித்து விடும் என்பதை உணர்ந்த தளபதி கிட்டு யாழ் - குழந்தைகளுக்காக சரணாலயம் ஒன்றைத் திட்டமிட்டு உருவாக்கினார். யானை, மான்கள் மற்றும் பலவிதமான பறவைகள் குழந்தைகளுக்காக இங்கு வைக்கப் பட்டிருந்தன. அவர்கள் விளையாடுவதற்குரிய பலஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. மறைந்த தனது தோழன் பண்டிதரின் பெயரைக் கிட்டு இதற்குச் சூட்டினார்.

“பண்டிதர் சரணாலயம்” என அழைக்கப்பட்ட இப் பூங்கா யாழ் குழந்தைகளுக்குக் கிட்டு மாமாவின் பரிசாகும்.

துடித்தது. எல்லையற்ற பரபரப்புடன் காத்திருந்தேன். எந் எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை.

திடீர் என்று துப்பாக்கி குண்டுகள் முழங்கும் ஒலி கேட்டது. உற்று நோக்கினேன். கோட்டையின் கதவுகள் திறக்கப்பட்டு உள்ளிருந்து ஓர் இராணுவ வாகனம் வெளியே வர முயலுவதைப் பார்த்தேன். அதை நோக்கி சரமாரியாகக் குண்டுகள் பாய்ந்தவண்ணம் இருந்தன. அந்த இராணுவ வாகனம் புறப்பட்ட வழியாகவே பின்னோக்கிச் சென்றுவிட்டது. கோட்டைக்குள் இருந்த சிங்கள வீரர்கள் இடைவிடாமல் சுட்டார்கள். விடுதலைப் புலிகளும் சளைக்காமல் பதிலுக்குச் சுட்டார்கள். அவர்கள் எங்கிருந்து சுடுகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் இடைவிடாமல் குண்டுகள் சீறிப் பாய்ந்து சென்றதைப் பார்த்தேன். இராணுவத்தினர் கோட்டைக்கு வெளியேவர முயற்சி செய்வதும் பின்னர் பின்வாங்கிச் செல்வதுமாக இருந்தார்கள். இந்தச் சண்டையின் பொழுது திடீரென ஒரு பெரும் ஒலி கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன் சற்று தொலைவில் இருந்த பொது மண்டபமான வீரசிங்க மண்டபத்தின் ஒரு பகுதி இடிந்து விழுந்ததைப் பார்த்தேன்.

சுமார் மூன்று மணி நேரம் இந்தச் சண்டை நடந்தது. அதற்குப் பின்பு மெல்ல மெல்ல அடங்கியது. இறுதியில் வெளியே வரும் எண்ணத்தை இராணுவத்தினர் கைவிட்டார்கள். கிட்டுவும் ஆங்காங்கே மறைந்திருந்த புலிகளும் ஒருவர் ஒருவராக வெளியேவரத் தொடங்கினார்கள். “அண்ணா, சண்டை எப்படி இருந்தது என்று சிரித்து கொண்டே கிட்டு கேட்டார்”.

“மிகவும் பரபரப்பாக இருந்தது” என்று நான் சொன்னேன். “இன்றைக்கு இவ்வளவுதான் இனி அவர்கள் வெளியே வரமாட்டார்கள்” என்று கூறிவிட்டு வாகனத்தில் ஏறி அவர் ஓட்டத் தொடங்கினார். வரும் வழியில் பல இடங்களில் வீடுகளில் இருந்த மக்கள் ஆங்காங்கே கூடிநின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தேன். ஓர் இடத்தில் கிட்டு வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினார். நானும் இறங்கினேன் ஒரு வீட்டின் முன் முற்றத்தில் வயதான பெரியவர்கள் கூடி நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு அவர்களை நோக்கி கிட்டு சென்றார். அவர்கள் கிட்டுவை பார்த்ததும்

மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள். வீட்டுக்குள் இருந்த தாய்மார்களும் ஒடோடி வந்து கிட்டுவைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள் அந்த முற்றத்திலேயே அவர்களுடன் கிட்டுவும் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசத் தொடங்கினார்.

நடந்த சண்டையைப் பற்றியும் நாட்டு நடப்பு பற்றியும் அவர்கள் கேட்ட பல வினாக்களுக்குக் கிட்டு பொறுமையுடன் விடை சொன்னார். அங்குள்ள பலரின் பெயரையும் அவர் அறிந்திருந்தார். அப்பு என்றும், மாமா என்றும், ஆச்சி என்றும், அன்னை என்றும், அக்கா என்றும் ஒவ்வொருவரையும் முறை வைத்து உரிமையுடன் அவர் பேசியதைப் பார்த்தேன். அவர்களும் அவர் மீது பாசமழை பொழிந்தார்கள். அவர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படும் ஒரு மாவீரன் அவ்வளவு எளிமையாகத் தங்களுடன் அமர்ந்து கொண்டு பேசுவதைப் பற்றிப் அந்த மக்கள் பெருமை கொண்டார்கள். எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் பேசுவதற்கு அவர்கள் அணியமாக இருந்தார்கள். ஆனால் கிட்டுவுக்கோ பல வேலைகள், விடைபெற்று அவர் எழும்பொழுது என்னை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அவர்களின் மகிழ்ச்சி எல்லைகடந்தது. அவர்களிடம் இருந்து விடைபெற்று வருவதற்குள் எனக்கு போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.

வரும் வழியில் கிட்டுவிடம், “என்ன இந்த நள்ளிரவில் கூட உங்கள் மக்கள் விழித்துக் கதைபேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே?” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர் “அண்ணா, இஃது எங்கள் ஊர்ப் பழக்கம். இரவு நேரங்களில் அதுவும் நிலாக்காலமாக இருந்தால் விருந்து தயாரித்து, அதை உண்டவண்ணம் ஊர்க்கதைகளை எல்லாம் விடிய விடியப் பேசுவது எங்கள் மக்களுக்கு இரத்தத்தோடு ஊறிய பழக்கம். சண்டைக் காலத்திலும் இது தொடர்கிறது என்றார்.

இந்த நிகழ்ச்சி கிட்டுவுக்கும் மக்களுக்கும் நடுவே நிலவிய பிரிக்கமுடியாத பாசத் தொடர்பினை எடுத்துக் காட்டிற்று. தங்களுக்காகப் போராடுகிற ஒரு வீரனை அம்மக்கள் எந்தளவுக்கு நேசித்தார்கள் என்பதை நேரில் சுண்டு வியந்தேன். தங்கள் உயிருக்கு உயிராக நேசித்த வீரன் துரோகிகளின் செயலால் ஒரு காலை இழந்தான் என்று கேள்விப்பட்டபொழுது அவர்கள் துடித்தார்கள். அதிர்ச்சியினால் மக்கள் அளவுகடந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்து

போனார்கள். கிட்டுவுக்கு ஏற்பட்ட விபத்தை எண்ணி எண்ணி அதைப்பற்றிப் பேசிப் பேசி மனம் உருகினார்கள்.

1987-ஆம் ஆண்டு மே நாள் விழாவின்பொழுது மேடையில் கிட்டு தோன்றுகின்றார் என்ற செய்தி கேட்டு மக்கள் பெரும் திரளாகக் கூடினார்கள். கிட்டுவை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த வாகனம் அக்கூட்டத்தில் நுழைந்தபொழுது மக்களின் உற்சாகம் கரைபுரண்டு ஓடியதை ஒளிப்பேழையில் நான் பார்த்தேன். அந்தக்காட்சி என்னைப் புல்லரிக்க வைத்தது. எனக்கே இப்படி இருக்குமானால் நேரில் அந்தக் காட்சியைக் கண்டவர்கள் எப்படி புல்லரித்தப் போயிருப்பார்கள் என்பதை நான் விளக்கவேண்டியதில்லை. அந்தக் கூட்டத்தில் தளபதி கிட்டு பேசிய பேச்சு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பேச்சாகும். அவர் ஒரு மக்கள் தலைவன் என்பதை மீண்டும் ஒரு முறை நிரூபித்தார்.

தங்களால் நேசிக்கப்பட்ட தளபதி ஒருகாலை இழந்ததற்கே துடித்துப் போன மக்கள், அந்த தலைவனுக்கு இந்துமாக்கடலில் நிகழ்ந்த கொடுமையை, கொந்தளிக்கும் கடலுக்கு நடுவில் பற்றி எரிந்த தீயில் அவன் சாம்பலாகிக் கடலோடு கடலாய் கரைந்து போனதைக் கேள்விப்பட்டபொழுது எப்படித் துடித்திருப்பார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க என்னால் முடியவில்லை.

கிட்டுவுக்கும் மக்களுக்கும் நடுவே நிலவிய பாசப் பிணைப்பு ஈடு இணையற்றது. கிட்டு உயிரோடு இருந்தபொழுதும் இன்று நடுகல்லாக நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் பொழுதும் அந்தப் பாசப் பிணைப்பு தொடர்கிறது. கிட்டு சாகாவரம் பெற்றவர். உயிரோடு இருந்தபொழுது எப்படி விடுதலைப் போராட்டத்தில் மக்களை இணைத்துக் கொண்டாரோ அதைப்போலவே சாவை அணைத்துக் கொண்ட பின்பும் அவருடைய நினைவு மக்களை இலட்சியத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சிறையில் கிட்டு

தமிழீழத்தில் இந்திய இராணுவத்திற்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்குமிடையே கடும் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபொழுது போர் நிறுத்தம் ஏற்படவும், மீண்டும் பேச்சு வார்த்தையைத் தொடங்கவும் கிட்டு பல முயற்சிகளை மேற் கொண்டார்.

சிகிச்சைக்காக அமெரிக்கா சென்றிருந்த தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி. ஆர். அவர்கள் 31-10-87 அன்று சென்னை திரும்பினார். அவரைச் சந்திக்கக் கிட்டு விரும்பினார் அதன்படி 4-11-87 அன்று இராமாவரம் தோட்டத்தில் எம்.ஜி. ஆரை கிட்டு சந்தித்தார். கிட்டுவுடன் பேசி சுப்பிரமணியம், இரகீம் ஆகியோரும் சென்றிருந்தனர்.

“உடனடியாகப் போரை நிறுத்தவேண்டும்” என பிரதமர் இராஜீவுக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பதாக கிட்டுவிடம் எம்.ஜி.ஆர். கூறினார். இதைக் கேட்ட கிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தார். போரை நிறுத்தவும், பேச்சுவார்த்தையைத் தொடங்கவும் புலிகள் என்றும் அணியமாக இருப்பதாகக் கிட்டு கூறினார். ஆனால் சில நாட்களில் பிரதமரிடமிருந்து வந்த பதில் முதல் எம்.ஜி.ஆர் அவர்களுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது.

“இலங்கை-இந்திய உடன்படிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதாகப் புலிகள் அறிவிக்க வேண்டும். ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகளைப் புலிகள் ஒப்புக் கொண்டால் மட்டுமே போர் நிறுத்தம் மேற்கொள்ளப்படும்” எனக் கடுமையான முறையில் அக்கடிதம் அமைந்திருந்தது.

ஆனாலும் கிட்டு தனது முயற்சிகளை நிறுத்தவில்லை. தொடர்ந்தார். இதற்கிடையே கொழும்பில் வெளிவரும் சிங்களப் பத்திரிகைகள் கிட்டுவைக் கடுமையாக விமரிசனம் செய்தன. விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் முனைந்து ஈடுபட்டிருக்கும் இந்திய அமைதிப் படைவீரர்கள் பலர் மாண்டுள்ளனர். ஆனால் இந்தியாவில் இருந்து கொண்டே கிட்டு இந்திய அமைதிப் படையை எதிர்த்துப்

பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என எழுதின. இந்தியப் - பத்திரிகைகளில் சில இந்தப் பிரச்சாரத்தை எதிரொலித்தன. சென்னையில் உள்ள இலங்கைத் துணைத்தாதுவர் இந்தியப் பத்திரிகையாளர்களில் பலருக்கு விருந்தளித்துப் பரிசுகள் வழங்கி கட்டுவை இந்தியாவிலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற பிரச்சாரத்தை முடிக்கிவிட்டார்.

திடீர் கைது

இதற்கிடையே முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். காலமானார். அவருடைய மறைவு தமிழக அரசியலில் பலமாற்றங்களை ஏற்படுத்திவிட்டது. தமிழ்நாட்டில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. மறைந்த எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இருந்தவரை தமிழ்நாட்டில் கிட்டுவின் நடவடிக்கைகளுக்குத் தடையிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர் மறைவிற்குப் பின்னால் கெடுபிடிகள் ஆரம்பமாயின.

தேசபக்தர் வ.உ.சிதம்பரனாரைப் பார்த்து விஞ்சதுரை பின்வருமாறு கொக்கரித்ததாக மகாகவி பாரதி பாடியிருக்கிறான்.

நாட்டிலெங்கும் சுதந்திர வாஞ்சையை மூட்டினாய்

நாட்டினாய் - கனல் - மூட்டினாய்

வாட்டியுன்னை மடக்கிச் சிறைக்குள்ளே

மாட்டுவேன் - வலி - காட்டுவேன்

அந்தப் பாரதியின் நினைவுநாள் ஆண்டுதோறும் செப்டம்பர் 11ஆம் நாள் வருகிறது. 1988 ஆண்டு சுதந்திரக்குயில் பாரதியின் நினைவுநாளில் கிட்டு மற்றும் அவருடைய தோழர்களின் சுதந்திரத்தை இராஜீவ் பறித்தார். கிட்டு உட்பட 170 விடுதலைப்புலிகள் காரணம் எதுவும் கூறாமல் கைது செய்யப்பட்டுச் சென்னை, மதுரை சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டனர். வ.உ.சிதம்பரனாரைப் பார்த்து விஞ்சதுரை கொக்கரித்ததைப் போல கிட்டுவைப் பார்த்து இராஜீவ் கொக்கரித்தார்.

செய்தி அறிந்தநான் உடனடியாக அவர்களைப் பிணை எடுக்க ஏற்பாடு செய்தேன். நீதிமன்றத்தை நாங்கள் அணுகியிருக்கிறோம் என்பது தெரிந்ததும் கோபமடைந்த

இராஜீவ் அரசு, கிட்டுவையும் மற்றவர்களையும் தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் கைது செய்திருப்பதாக அறிவித்தது. அதாவது குறைந்தது ஓராண்டு காலத்திற்கு எந்த நீதிமன்றமும் அவர்களை விடுதலை செய்ய முடியாது என்ற நிலையை ஏற்படுத்தியது.

'விடுதலைப் புலிகள் கைது - கண்டன மாநாட்டி'னை மதுரையில் தமிழர் தேசிய இயக்கம் நடத்தியது. திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் வீரமணி, ஜனதா கட்சித் தலைவர் செழியன், தமிழ்த் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சிச் செயலாளர் மணியரசன் ஆகியோருடன் நானும் பேசினேன். பெருமளவில் மக்கள் திரண்டிருந்தனர்.

சிறையிலிருந்தபடியே கிட்டு பிரதமர் இராஜீவுக்கு 1988 அக்டோபர் 3ஆம் நாளன்று பின்வருமாறு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

“உங்கள் அரசின் பிரதிநிதிகளுடன் நாங்கள் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள் முடிவடைந்த உடன்பாடொன்று ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே அது முறிக்கப்பட்டது கண்டு வருந்துகிறோம்.

எங்கள் தாயக மக்களின் நலன்களை இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை பாதுகாக்கும் என்ற நிலை இருக்குமானால் அதை ஆதரிக்க நாங்கள் தயங்க மாட்டோம் என்று உங்களுக்குக் கடந்த துலை மாதம் எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

வடக்கு-கிழக்கு மாநிலத்தில் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் 5 நாட்களுக்குப் போர் நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டால் எங்கள் தலைவர் பிரபாகரனை அங்கு வரச் செய்து நாங்கள் சந்தித்து நடைபெற்ற பேச்சு விவரங்களைத் தெரிவித்து அவருடைய ஒப்புதலைப் பெற வசதியாக இருக்கும் என்பதையும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஆனால் எங்கள் நியாயமான வேண்டுகோள்களை அலட்சியப் படுத்தியதோடு நிற்காமல் எங்களையும் கைது செய்து சிறை வைத்து விட்டீர்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் பேச்சுக்களைத் தொடருவது கடினமானது.

நாங்கள் சமாதானத்திற்கு எதிரானவர்கள் அல்லர். ஒரு நிரந்தரமான சமாதானத்தையே நாங்கள் நாடுகிறோம் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த எமது தலைவருடன் பேச்சுவதற்காக எனது தோழன் ஜோனியை அதிகாரிகள் அழைத்துச் சென்றார்கள். ஆனால் அவரை இந்திய இராணுவம் படுகொலை செய்து விட்டது. சமரசம் பேசுவதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து என்னை உங்கள் அதிகாரிகள் அழைத்து வந்தனர். ஆனால் என்னையும் எனது தோழர்களையும் தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்து சிறையில் அடைத்திருக்கிறீர்கள்.

இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டிற்கோ, பாதுகாப்பிற்கோ ஊறுவிளைவிக்கும் செயல் எதையாவது எப்பொழுதாவது நாங்கள் செய்தது உண்டா? அல்லது இந்தியாவில் சமூகவிரோதச் செயல் எதிலாவது நாங்கள் ஈடுபட்டது உண்டா?"

நாங்கள் இந்த நாட்டில் ஏதாவது குற்றங்கள் செய்திருந்தால் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி தகுந்த ஆதாரங்களைக் காட்டி நிரூபித்து எங்களைத் தண்டியுங்கள்.

இல்லையென்றால் எங்களை உடனே விடுவித்து தமிழீழத்தில் உள்ள எங்கள் தோழர்களிடம் ஒப்படையுங்கள்.

1988 அக்டோபர் 10ஆம் நாளுக்குள் சரியான பதில் எனக்கு கிடைக்காவிட்டால் சென்னை மத்திய சிறையில் சாகும் வரை உண்ணாநோன்பு இருக்க முடிவு செய்துள்ளேன். அகிம்சை நாட்டில் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட அருந்த மாட்டேன் என்பதைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வழக்கறிஞர் என்ற முறையில் கிட்டுவை சிறையில் சந்தித்த தி.மு.க. தலைவர்களில் ஒருவரான வை.கோபால்சாமி மூலம் கிட்டுவின் கடிதம் வெளி உலகிற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

கிட்டு உண்ணாவிரதம் மேற்கொள்ளப் போகும் செய்தி தமிழ்நாட்டு மக்கள் மத்தியில் பெரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்திற்று. திலீபனைப் போல ஒரு சொட்டு நீரும் அருந்தாமல் கிட்டு உயிர்த்தியாகம் செய்ய நேர்ந்தால் தமிழ்நாட்டில் கிளர்ச்சிகள் வெடிக்கும் அபாயம் உருவாயிற்று.

விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான தினமணி நாளிதழ் கூட 1988. 10.06ஆம் நாளை தன் தலையங்கத்தில் இந்திய அரசைச் சாடியது. "கிட்டுவை விடுதலை செய்க" என வற்புறுத்தியது. பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் கிட்டுவை விடுதலை செய்யுமாறு குரல் கொடுத்தார்கள்.

நிலைமை தனக்கு எதிராக உருவாவதைக் கண்ட இந்திய அரசு அவசர அவசரமாக கிட்டுவையும் இதர விடுதலைப் புலிகளையும் இரவோடு இரவாக விமானத்தில் ஏற்றி யாழ்ப்பாணம் கொண்டு செல்லத் திட்டமிட்டது.

1988 அக்டோபர் 11ஆம் நாளன்று நள்ளிரவில் சென்னைச் சிறையில் நடந்தது என்ன என்பதை 'இந்தியன்-எக்ஸ்பிரஸ்' ஏடு பின்வருமாறு செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

சிறையில் நாடகம்

காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த விடுதலைப் புலிகள் சென்னைச் சிறையிலிருந்து ஞாயிற்றுக்கிழமை விடியற்காலையில் 'விடுதலை' செய்யப்பட்டபொழுது உள்ளே நாடகத்தில் வருவதுபோல் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. இந்த நடவடிக்கைக்கு 'கிங்ஃபிஷர் நடவடிக்கை' என்று அரசு வட்டாரங்களில் பெயர்

தூட்டப்பட்டிருந்தது.

இந்தத் திட்டங்கள் முழுதும் உருவாக்கப்பட்ட இடம் டெல்லியாகும். 'ரா' உளவு அமைப்பின் மூலம் இது மாநிலக் காவல் துறைக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. சென்னை நகர துணைக் காவல் ஆணையாளர்கள், புலனாய்வுத் துறையைச் சார்ந்த ஒரு கண்காணிப்பாளர் 'ரா', அமைப்பைச் சார்ந்த ஒரு கண்காணிப்பாளர் ஆகியோர் தலைமையில், ஒரு காவலர் படைப்பிரிவு இதில் ஈடுபடுத்தப்பட்டது.

என்ன நடக்கப்போகிறது என்பது ஆரம்பத்தில் சென்னை நகர காவல்துறைக்கே தெரியவில்லை. நள்ளிரவு 1.30 மணிக்கு ஒரு காவல் படைப்பிரிவு, நகர காவல்துறை ஆணையாளர் அலுவலகத்தில் வந்து அணிவகுக்குமாறு உத்தரவிடப்பட்டது. அவர்கள் 4 பேருந்துகளில், மத்திய சிறைச் சாலைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டார்கள். காவல் துறை ஆணையாளர்கள் கார்களில் வர, காவலர்கள் வந்த பேருந்துகள் இரவு 2 மணியளவில் சென்னை மத்திய சிறைச்சாலைக்கு வந்து சேர்ந்தன.

இரவு 2.30 மணிக்கு, காவலில் இருந்த விடுதலைப் புலிகளிடம், அவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம் அனுப்பப்பட இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

“வீரமணியும் நெடுமாறனும் வரவேண்டும்”

ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் வெளியேற மறுத்துவிட்டனர். திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் கி. வீரமணி, காமராசர் காங்கிரஸ் தலைவர் நெடுமாறன் ஆகியோரிடம், இந்த செய்தியைத் தெரிவிக்காமல் நாங்கள் வெளியேற மாட்டோம் என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

ஆனால் அதிகாரிகள் அதற்கு உறுதியாக மறுத்து விட்டனர். “எங்களுடைய உத்தரவு இறுதியானது. ஒன்று நீங்களாக வெளியே வாருங்கள்; இல்லையேல் நாங்கள் உங்களை பலவந்தப்படுத்தி வெளியே கொண்டு வருவேம்” என்று கூறினார்கள்.

இதைத் தொடர்ந்து விடுதலைப் புலிகள் ஆத்திரமடைந்தனர். குழப்பமான நிலை நிலவியது. சில புலிகள் “கடியடா,

கடியடா” என்று சத்தம் போட்டனர். பல விடுதலைப்புலிகள், எதோ ஒன்றை வாயில் வைத்துக் கடிக்கத் தயாரானார்கள்.

காவலர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். விடுதலைப்புலிகள், ‘சயனைட் குப்பிகளைக் கடிக்கப் போகிறார்கள் என்று பயந்தனர்.

திகைத்துப் போய் நின்ற காவலரிடம் கிட்டு பேசினார். “நான் உத்தரவு கொடுக்காதவரை அவர்கள் யாரும் ‘சயனைட்’ சாப்பிடமாட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் எங்களுக்கு ஓர் உறுதி தரவேண்டும் அஃதாவது எங்களை, யாழ்ப்பாணத்தில்

சிறையில் செயலகம்

1988 ஆம் ஆண்டு தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு சென்னை மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்ட வேளையில் கூடத் தளபதி கிட்டு தனது செயற்பாடுகளை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை.

தமிழ்நாட்டில் தலைமறைவாக இருந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த விடுதலைப்புலிகளுக்கு உரிய வேலைகளை வழங்கி அவர்களிடமிருந்து அறிக்கைகளையும் பெற்று ஆராய்ந்து அவ்வப்பொழுது உரிய ஆணைகளைப் பிறப்பித்துச் செயற்பட்டார். அவர் வெளியில் இருக்கும்பொழுது எப்படி இயக்கப் பணிகளை நடத்தினாரோ அப்படியே சிறையின் நெடிதுயர்ந்த சுவர்களுக்குள் அடைபட்டுக்கிடந்தபொழுதும் இயக்கப் பணிகளைத் தொய்வில்லாது நடத்தினார்.

இந்தியப் பிரதமராக இருந்த இராஜீவ் காந்திக்கு சிறையிலிருந்த படியே தளபதி கிட்டு கடிதம் எழுதினார். இந்திய அரசியல் தலைவர்கள், தமிழகத் தலைவர்கள் பலருக்கும் சிறையிலிருந்தபடியே தமிழீழ நிலையை விளக்கிக் கடிதங்கள் எழுதினார்.

‘கிட்டுவின் டைரி’ என்ற தலைப்பில் ‘தேவி’ வார இதழில் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் நிகழ்ந்த மயிர் கூச்செறியும் நிகழ்ச்சிகள் குறித்து கிட்டு சிறையிலிருந்தே எழுதினார். தமிழ்மக்கள் நடுவே பெரும் பரபரப்பை இக்கட்டுரைத் தொடர் ஏற்படுத்திற்று.

கிட்டுவின் உடலைத்தான் சிறைவைக்க முடிந்ததே தவிர அவரின் செயற்பாடுகளை, சிந்தனையோட்டத்தைப் சிறை வைக்க இந்திய அரசால் முடியவில்லை.

அமைதிப்படையிடம் ஒப்படைக்க மாட்டோம் என்ற உறுதியை நீங்கள் தரவேண்டும். இந்திய அமைதிப்படையைவிட, இலங்கை இராணுவம் இன்னும் நாகரிகமானது” என்று கூறினார். அதைத் தொடர்ந்து அதிகாரிகள் உறுதியளித்தனர். “அமைதிப்படையிடம் ஒப்படைக்கமாட்டோம்” செஞ்சிலுவை சங்க அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்கிறோம்” என்று அதிகாரிகள் உறுதியளித்தனர்.

இதற்குப் பின்பு விடுதலைப்புலிகள் விடியற்காலை 5-15 மணிக்கு 4 பேருந்துகளில் தாம்பரம் விமானப்படை நிலையத்துக் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

அங்கு ஒரு பிரச்சினை எழுந்தது. தங்களோடு, ‘இந்து’ நாளேட்டின் இணையாசிரியர் என். ராம், யாழ்ப்பாணத்துக்கு உடன்வர வேண்டும் என்று விடுதலைப் புலிகள் கோரினர். நீண்ட இடைவேளைக்குப் பின்பு என். ராம் சென்னையில் இல்லை; “எனவே நாங்களே உங்களோடு வருகிறோம்” என்று அதிகாரிகள் கூறினர்.

முதல் விமானம் பகல் 12.15 மணிக்குப் புறப்பட்டது. 2 மணிக்குள் புலிகளை ஏற்றிச் சென்ற நான்கு விமானங்களும் புறப்பட்டன.

- இவ்வாறு ‘இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்’ ஏடு முதல் பக்கத்தில் பெட்டிச் செய்தியாக வெளியிட்டிருந்தது.

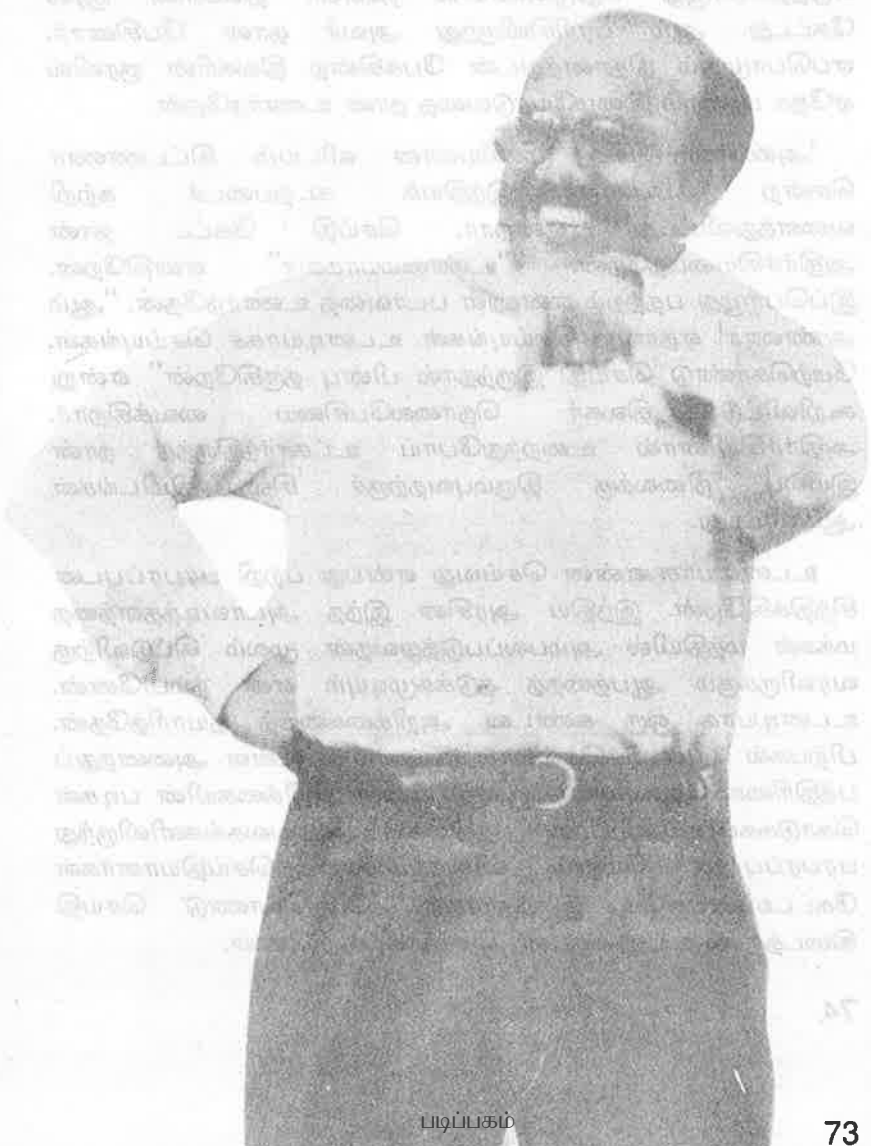
மதுரைச் சிறையிலும் இதே நடக்கம் நடந்தது. சிறையில் இருந்த விடுதலைப் புலிகளைக் கட்டாயப்படுத்தி ஏற்றி மதுரை விமான நிலையம் கொண்டு சென்றார்கள். செல்லும் வழியில் முழுவிவரத்தையும் ஒர் அட்டையில் எழுதி என் முகவரியிட்டு புலிகள் வீதியில் வீசி விட்டுச் சென்றனர். அதிகாலையில் அவ்வழியாக வந்த ஒருவர் அதை எடுத்து என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்.

விடுதலைப் புலிகளை விடுதலை செய்து விட்டதாக மட்டும் அதிகாரிகள் நள்ளிரவில் அறிவித்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் பலாலி இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு சென்று விட்டதாகப் பின்னர் செய்தி வெளியானது.

இதற்கு இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பே இதுபற்றி எனக்குச் செய்தி கிடைத்திருந்தது. கிட்டுவையும் பிற விடுதலைப்

புலிகளையும் இலங்கைக்குக் கொண்டு செல்ல இந்திய அரசு சதி செய்கிறது என 20-8-88 அன்றே பத்திரிகைகளுக்கு நான் அறிக்கை கொடுத்திருந்தேன். அஃது உண்மையாகி விட்டது.

உலகத்தின் கண்டனத்தில் இருந்து தப்புவதற்காகக் கிட்டுவை மட்டும் விடுதலை செய்த இந்திய அரசு, அவருடன் கொண்டு சென்ற 156 புலிகளை இந்திய இராணுவச் சிறைகளில் அடைத்து வைத்தது.

நெஞ்சம் துடிக்கும் செய்தி

1993-ஆம் ஆண்டு சனவரி 15-ஆம் நாள் தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்த நாள். அன்று பிற்பகல் மதுரையில் உள்ள எங்கள் வீட்டில் அமர்ந்து எனது தம்பியின் மகள் இராணியின் திருமண அழைப்பிதழ்களை அனுப்பும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். கண!கணவெனத் தொலைபேசி மணி அடித்தது. அதைக் கையில் எடுத்தபொழுது மறுமுனையில் நண்பர் திலகரின் குரல் கேட்டது. ஆம் பாரிசிலிருந்து அவர் தான் பேசினார். எப்பொழுதும் நிதானத்துடன் பேசுகின்ற திலகரின் குரலில் ஏதோ பதற்றம் இழையோடுவதை நான் உணர்ந்தேன்.

‘அண்ணா, மிக முக்கியமான விடயம். கிட்டண்ணா சென்ற கப்பலை இந்தியக் கடற்படைச் சுற்றி வளைத்துவிட்டது! என்றார். செய்தி கேட்ட நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். “உண்மையாகவா” என்கிறேன். இப்பொழுது பதற்றம் என்னுள் படர்வதை உணர்ந்தேன். “ஆம் அண்ணா! ஏதாவது செய்யுங்கள். உடனடியாகச் செய்யுங்கள். மேற்கொண்டு செய்தி இருந்தால் பின்பு தருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு திலகர் தொலைபேசியை வைக்கிறார். அதிர்ச்சியினால் உறைந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்த நான் இயல்பு நிலைக்கு திரும்புவதற்குச் சில நிமிடங்கள் ஆகிவிட்டது.

உடனடியாக என்ன செய்வது என்பது பற்றி பரபரப்புடன் சிந்திக்கிறேன். இந்திய அரசின் இந்த அடாவடித்தளத்தை மக்கள் மத்தியில் அம்பலப்படுத்துவதன் மூலம் கிட்டுவிற்கு வரவிருக்கும் ஆபத்தைத் தடுக்கமுடியும் என நம்பினேன். உடனடியாக ஒரு கண்டன அறிக்கையைத் தயாரித்தேன். பிற்பகல் 3 மணிக்கெல்லாம் மதுரையில் உள்ள அணைத்துப் பத்திரிகை அலுவலகங்களுக்கும் எனது அறிக்கையின் படிகள் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. பத்திரிகை அலுவலகங்களிலிருந்து பரபரப்புடன் மேலும் விவரங்களைச் செய்தியாளர்கள் கேட்டவண்ணமே இருந்தார்கள். ‘மேற்கொண்டு செய்தி கிடைத்தால் உடனுக்குடன் தருவதாக’ கூறினேன்.

அன்று மாலைப் பத்திரிக்கைகளில் மதுரையில் மட்டுமல்லாமல் சென்னையிலும், தமிழ்நாட்டின் பல நகரங்களிலும், தளபதி கிட்டுவின் கப்பலை இந்தியக் கடற்படை சுற்றிவளைத்த செய்தி வெளியாகிவிட்டது.

என் குடும்பத்தின் மூத்தமகனின் திருமண வேலைகளை மற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அவசர அவசரமாக சென்னைக்குப்பயணம் ஆனேன்.

மறுநாள் காலை 'நான் சென்னை வந்தபொழுது எனக்கு முன்னாலேயே சில செய்தியாளர்கள் என் வீட்டில் காத்திருந்ததைப் பார்த்தேன். அன்று காலை வெளியான அணைத்துப் பத்திரிக்கைகளிலும் கிட்டு பற்றிய செய்திகள் பரபரப்புடன் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. செய்தியாளர்கள் என்னிடம் மேற்கொண்டு தகவல் கேட்டார்கள். 'எனது செய்தியை அரசு தரப்பிலும் யாரும் மறுக்கவோ அல்லது உறுதி செய்யவோ இல்லை' என்பதையும் தெரிவித்தார்கள். மீண்டும் பாரிசிலிருந்து திலகர் பேசினார். 'கிட்டுவின் கப்பலை இந்தியா நோக்கி கொண்டுவந்து கொண்டிருப்பதாக' தெரிவித்தார்.

இதற்கிடையில் கிட்டுவைக் கைது செய்து சென்னைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டதாக ஒரு செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது. பத்திரிக்கை நண்பர்களை வரவழைத்து அவர்களிடம் இச்செய்தியைச் சொல்லி அதைப் பற்றி விசாரிக்குமாறு அனுப்பினேன். அவர்கள் சென்னைத் துறைமுகத்தில் உள்ள கடற்படை அலுவலகம், தென்பகுதி இராணுவத் தலைமையகம்,

தமிழகக் காவல்துறை தலைமையகம் போன்ற பல இடங்களிலும் ஒடோடி விசாரித்தார்கள். எல்லா இடங்களிலும் 'தெரியாது' என்று ஒரே மாதிரியான பதிலே சொல்லப்பட்டது. கடற்படை அதிகாரிகளும், மத்திய-மாநில காவல்துறை அதிகாரிகளும் வாய் மூடி மவுனம் சாதித்தார்கள். 'தங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது' என திரும்பத் திரும்பச் சாதித்தார்கள். பத்திரிக்கையாளர்கள் விடவில்லை. 'நெடுமாறன் கூறுகிற செய்தி உண்மையா, பொய்யா அதை மட்டுமாவது சொல்லுங்கள்' என்று வற்புறுத்திப் பார்த்தும் கூட அதிகாரிகள் வாய் திறப்பதாக இல்லை. இதற்கிடையில் மாலைப் பத்திரிகைகளில் அவரவர்க்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் கிட்டுவைப் பற்றிய செய்திகள் வெளியிடப்பட்டு இருந்தன. மறுநாள் மாலை அனைத்துக் கட்சிகள், அனைத்து தமிழர் அமைப்புக்கள் ஆகியவற்றின் கூட்டத்தினை நடத்த முடிவு செய்து அதற்கான அழைப்புக்களை அனைவருக்கும் அனுப்பினேன். தொலை பேசி மூலமும் யார் யாருக்கு செய்திகளைச் சொல்லமுடியுமோ அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.

இந்த வேலையில் நாங்கள் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது கிட்டுவின் மைத்துனியான சுஜீவா கலங்கிய கண்களுடன் என்னைத் தேடி வந்தாள். கிட்டுவின் மனைவி சிந்தியாவின் கடைசித் தங்கை சுஜீவா, சென்னையில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் படித்து வந்தாள். இவளுக்குக் பாதுகாவலராக நான் இருந்தேன். கடந்தவாரம் கிட்டுவிடமிருந்து இவளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. அவளுடைய மேற்படிப்பு விடயமாக என்னைக் கலந்துகொண்டு முடிவு செய்யுமாறு கிட்டு அவளுக்கு எழுதியிருந்தார்.

அதற்குள் இடி விழுந்தது போன்ற இச்செய்தி கேட்டுச் சிறு பெண்ணான அவள் நடுங்கிப் போய்விட்டாள். மாலைப் பத்திரிகையை கையில் எடுத்துக்கொண்டு உண்மை அறிவதற்காக ஒடோடி வந்திருந்த அவளைப் பார்த்தபொழுது எனது கண்களும் கலங்கிவிட்டன. ஆனாலும் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினேன்.

கிட்டுவுக்கு எதுவும் நேர்ந்திருக்காது, பயப்படாதே என்று சொன்னேன். மாலைப் பத்திரிகையைப் பார்த்து விட்டு ஏராளமான தோழர்கள் நேரிலும், தொலைபேசி மூலமும்

விசாரித்தவண்ணம் இருந்தார்கள். அன்று மாலை திலகர் மீண்டும் பேசினார். “மேற்கொண்டு புதிய தகவல் எதுவும் இல்லை. கிட்டுவின் கப்பலை சென்னையை நோக்கிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இச்செய்தியை உலக பத்திரிக்கைகளுக்கு எல்லாம் கொடுத்தாகிவிட்டது” என்பதையும் அவர் கூறினார்.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள நிலவரங்களைப் பற்றியும், பத்திரிக்கைகளில் வெளியாகியிருக்கும் செய்திகள் பற்றியும் நான் அவருக்குக் கூறினேன்.

கிட்டுவின் கப்பல் தீப்பிடித்து எரிந்ததாகவும், கிட்டுவும் அவருடன் பயணம் செய்த விடுதலைப் புலிகளும் மாண்டதாகவும் நள்ளிரவில் தொலைபேசி மூலம் திலகர் கூறினார்.

“கிட்டுவின் மரணம் தாங்கமுடியாத அதிர்ச்சியை எனக்குத் தந்தது. ஆழ்ந்த துக்கத்தில் நான் இருந்தபொழுது ஆஸ்திரேலியாவில் இருந்து நண்பர் சோமா பேசினார்.

கிட்டு பற்றிய செய்தி உண்மையா?” என்று கேட்டார். ‘ஆம்’ என்று அவருக்குச் சொல்லும்பொழுதே என் குரல் உடைந்துவிட்டது. என்னை அறியாமல் தேம்புகிறேன். மறுமுனையில் அவரும் தேம்புகிறார். அதற்குமேல் என்னால் பேச இயலவில்லை. தொலைபேசியைக் கீழே வைக்கிறேன். தொடர்ந்து பல்வேறு வெளிநாடுகளிலிருந்தும் நண்பர்கள் தொலைபேசி மூலம் கேட்ட வண்ணம் இருந்தார்கள். என் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுடன் பேசினேன்.

அன்று மாலை எனது இல்லத்தில் அனைத்துக் கட்சி, அனைத்து தமிழர் அமைப்புகளின் கூட்டம் நடைபெற்றது. பெருஞ்சித்திரனார், சாலைஇளந்திரையன், பண்ணாட்டி இராமச்சந்திரன், துரைசாமி, மணியரசன், தியாகு, தீனன், சுபவீரபாண்டியன், புலவர் புலமைப்பித்தன், தீனன் உட்பட 26 அமைப்புக்களின் பிரதிநிதிகள் இக்கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டனர். கிட்டுவின் மரணச் செய்தி எல்லோரையும் உலுக்கியிருந்தது. நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நான் முதலில் தொகுத்துக் கூறினேன். கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட பலரும் இந்திய அரசின் போக்கினை ஆவேசமாகக் கண்டித்தார்கள். தமிழர்களின்

ஒட்டுமொத்தமான எதிர்ப்பை தெரிவித்தே ஆகவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். இக்கூட்டத்தில் கீழ்க்கண்ட தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

“கடந்த 13-ஆம் நாள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்தின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான தளபதி கிட்டு இந்தியாவின் கடல் எல்லையிலிருந்து 440 கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் இலங்கை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தபொழுது அவர்சென்ற கப்பலை இந்தியகடற்படையினர் வழிமறித்து இந்தியாவை நோக்கி வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டு வரமுயற்சி செய்தனர்.

இந்தியக் கடல் எல்லைக்கு அருகே வந்தபொழுது அதற்குமேல் வருவதற்கு அவர் மறுத்துள்ளார். இந்தியக் கடல் எல்லைக்குள் கிட்டுவின் கப்பலை பிடித்ததாக நிலைநாட்ட இந்தியக் கடற்படை கட்டாயப்படுத்துவதை உணர்ந்த கிட்டு அவ்வாறு செய்ய மறுத்த நிலையில் கிட்டுவுக்கும் அவருடன் இருந்த 9 விடுதலைப் புலிகளுக்கும் உயிர் இழப்பு நேர்ந்துள்ளது.

மூன்று குற்றங்கள்

சர்வதேச கடலில் சென்று கொண்டிருந்த கிட்டுவின் கப்பலை இந்திய கடற்படை வழிமறித்தது முதல் குற்றமாகும்.

தங்களுடன் வர மறுத்த கிட்டுவைக் கட்டாயப்படுத்தியது இரண்டாவது குற்றமாகும்.

இந்தியக் கடல் எல்லைக்குள் வர மறுத்த கிட்டுவின் மீது நிர்ப்பந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதன் விளைவாக கிட்டு மற்றும் அவருடைய தோழர்களின் சாவுக்கு காரணமானது மூன்றாவது குற்றமாகும்.

ஐ.நா.சபை :

இந்திய அரசு இத்தகைய குற்றங்கள் செய்ததன் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கு அநீதி விளைவித்து உள்ளதை இக்குழு வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது. இக்கொடுமையான நிகழ்ச்சி குறித்து முழுமையான விசாரணையை நடத்த சர்வதேச விசாரணைக்குழு ஒன்று அமைக்கவேண்டுமென இக்குழு

ஐ.நா. பேரவைச் செயலாளரைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

கண்டன ஆர்ப்பாட்டம் :

தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பைக் காட்டும் விதத்தில் சனவரி 20-ஆம் நாள் (புதன்கிழமை) முற்பகல் 10மணியளவில் சென்னை குறளகத்தில் இருந்து ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டு தீவுத்திடல் அருகே உள்ள தென்பகுதி இந்திய இராணுவத் தலைமையகம் முன்பு கண்டன ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துவது என இக்குழு முடிவு செய்கிறது.

தமிழ் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட அனைத்து அமைப்புக்களும் பொது மக்களும் இந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்துகொள்ளுமாறு இக்குழு கேட்டுக்கொள்கிறது”.

போராட்டம்:

கிட்டுவின் படுகொலையைக் கண்டித்து சனவரி 20-ஆம் நாள் முற்பகல் 10 மணிக்கு சென்னை குறளகத்தில் இருந்து ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டு தீவுத் திடல் அருகே உள்ள

இலட்சியக் கனல் சுமந்து

எப்பொழுது எமது மண்ணில் கால்வைப்பேன் என்று ஒவ்வொரு கணமும் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனது தாயகத்திலே எங்காவது ஒரு மூலையிலேனும் என்ன வேலையாவது செய்து கொண்டிருந்தாலே, அது மனதுக்கு முழு அமைதியைக் கொடுக்கக்கூடியது.

எமக்கென்று ஒரு சுதந்திர நாடு அமையும்பொழுதுதான் ஒவ்வொரு தமிழனும் தலை நிமிர்ந்து வாழமுடியும். என்னால் வெளிநாடுகளில் வாழமுடியவில்லை. எனது சுபாவம் அப்படி. இப்பொழுதுதான் புரிகிறது, நாம் எம் மக்களையும் மண்ணையும் எவ்வளவு தூரம் நேசிக்கின்றோம் என்பது. இன்னும் எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் எனது மக்களுக்கும், மண்ணுக்கும் சேவை செய்யும் பேறு எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும். நாம் எமது மண்ணின் ஒவ்வொரு அடி நிலத்துக்கும் போரிட்டவர்கள். ஒவ்வொரு வீட்டைப் பிடிப்பதற்கும் போரிட்டவர்கள். எப்படி நம் மண்ணைப் பிரிந்து வாழமுடியும்?

-கேணல் கிட்டு-

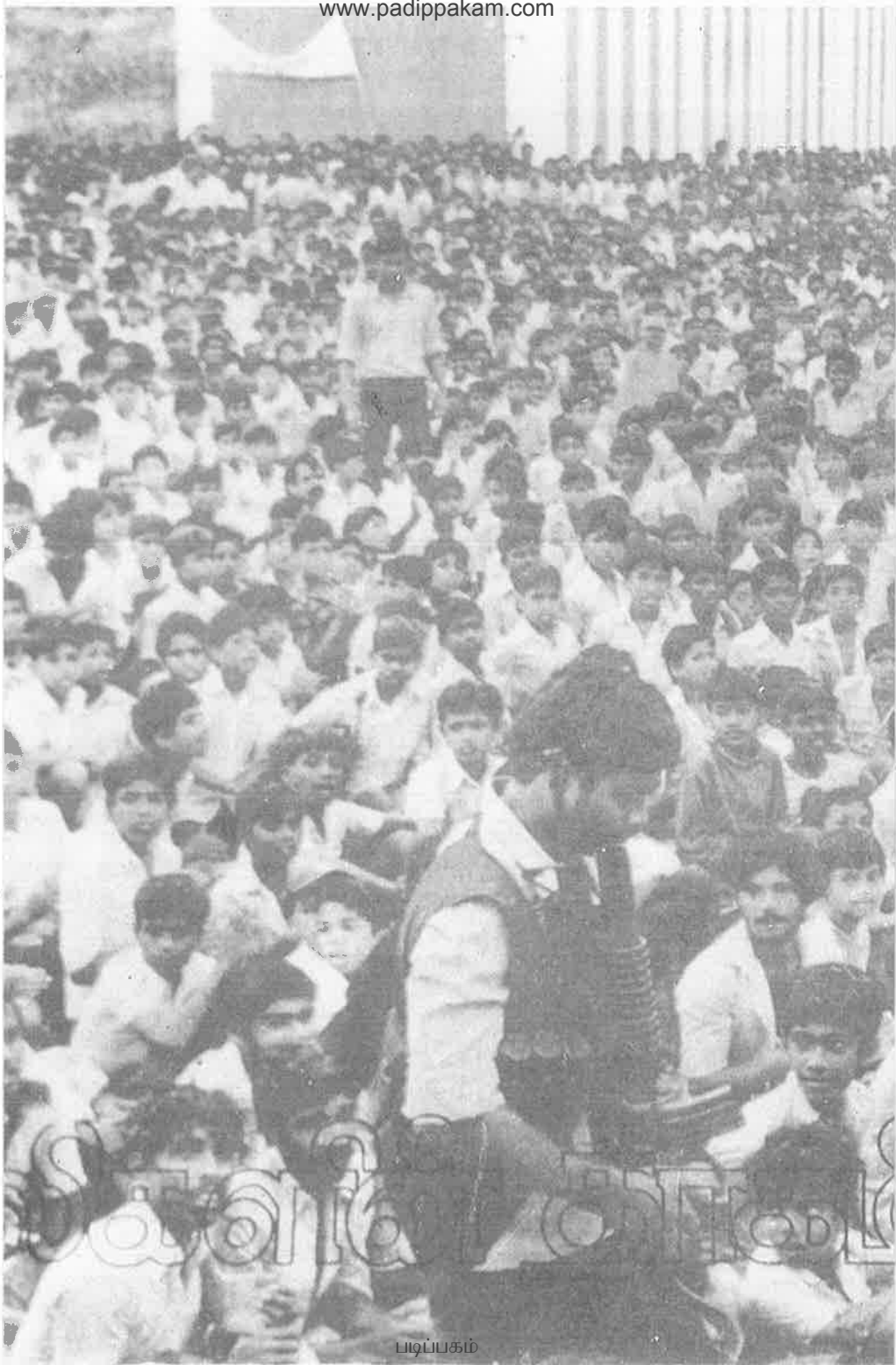
தென்பகுதி இராணுவத் தலைமையகத்திற்குக் கண்டன ஊர்வலம் நடத்துவது என்று எடுக்கப்பட்ட முடிவினை செயற்படுத்துவதற்கான திட்டங்கள் பற்றி பேசினோம். அதற்குப் பின்பு கூட்டம் முடிவடைந்தது. வந்திருந்த பல தலைவர்களும் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். நானும் நண்பர் மணியரசன், சுபவீரபாண்டியன், புலவர் புலமைப்பித்தன் மற்றும் சிலர் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தோம்.

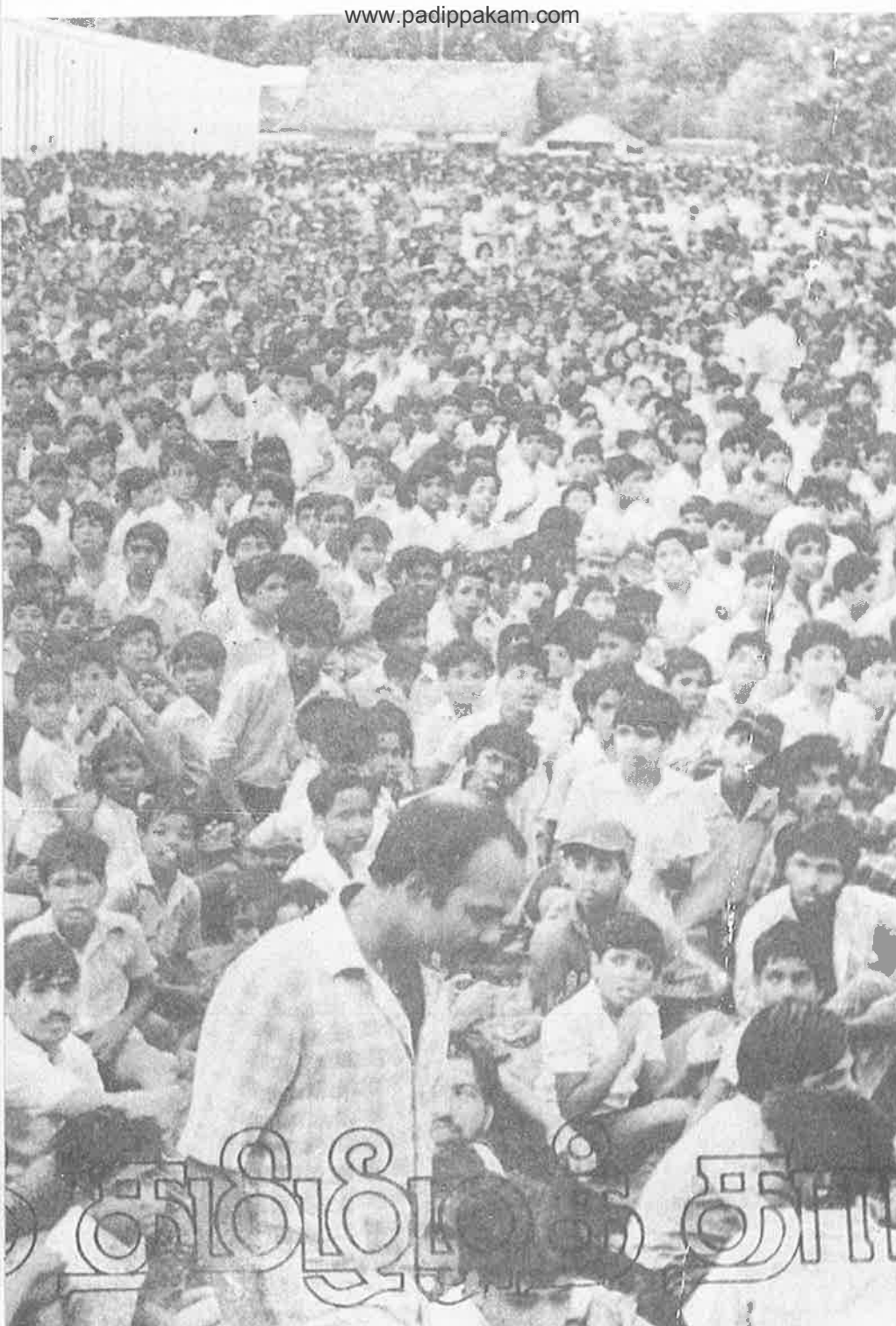
அப்பொழுது திடீரெனக் காவல்துறை அதிகாரிகள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர். என்ன விடயம்? என்று நான் கேட்டபொழுது என்னை கைது செய்திருப்பதாகக் கூறினார்கள். சிறிது நேரம் பொறுத்திருக்கும்படி கூறிவிட்டு நான் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன்.

புலமைப்பித்தன் அவர்களையும் சுபவீரபாண்டியன் அவர்களையும் அடையாளம் கண்டு கொண்ட காவல்துறை அதிகாரிகள் அவர்களையும் கைது செய்வதாகத் தெரிவித்தார்கள். நல்ல வேளையாக நண்பர் மணியரசனை அவர்களுக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. புலவர் புலமைப்பித்தன், சுபவீரபாண்டியன் ஆகியோரும் நானும் காவல்துறை அதிகாரிகளுடன் புறப்பட்டுச்சென்றோம். எங்களை மயிலாப்பூர் காவல் நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்று காவலில் வைத்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் தமிழர் குடியரசு கட்சி தலைவர் நண்பர் தீனனையும் கைது செய்து அழைத்து வந்தார்கள். பேராசிரியை சரசுவதி இராசேந்திரன் அவர்களும் இரவே கைது செய்யப்பட்டதாக அறிந்தோம்.

மறுநாள் எங்களை நீதிபதி முன்பு கொண்டு சென்றார்கள். பேராசிரியை சரசுவதி இராசேந்திரன் அவர்களை மட்டும் பிண்ணயில் விடுவித்த நீதிபதி எங்களைச் சென்னைச் சிறையில் 15 நாட்களுக்கு காவலில் வைக்கும்படி ஆணையிட்டார். அதன்படி சென்னைச் சிறைக்கு இரவோடு இரவாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு காவலில் வைக்கப்பட்டோம். சிறைச்சாலையில் நாங்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அறைகள் சிறையின் வெளிப்புற மதிலைப் பார்த்தவாறு அமைந்திருந்தன. மதிலுக்கு வெளியே சற்று தொலைவில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்த நேரு விளையாட்டு அரங்கம் நவீன மின்விளக்குகளின் ஒளியில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அதைப்

கிழிக்கும் கிழி

நடுக்கடலில் படுகொலை

கிட்டு பயணம் செய்து எம்.வி. யகதா என்னும் கப்பல் ஹோண்டூராஸ் நாட்டிலுள்ள சான் - லோரன்சோ என்னும் துறைமுகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டதாகும். இந்தக் கப்பலின் மேற்புறத்தில் அதன் பெயரும் அல்து எந்த நாட்டிற்கு உரியது என்பதும் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருந்தன. இந்தியக் கடற்படைக் கப்பல்கள் 14.1.93 அன்று இரவு 10.30 மணிக்கு அதன் அருகில் நெருங்கிய பொழுது "இக்கப்பலின் பெயரைப் பார்க்க முடியவில்லை. அதன் மீது எந்த நாட்டுக் கொடியும் பறக்கவில்லை" என்று குற்றம் சாட்டுவது அர்த்தமற்றது. ஏனென்றால் எந்த நாட்டுக்கொடியும் கதிரவன் மறைந்த பின்பு பறக்கவிடுவது வழக்கமல்ல. ஏன் இந்தியக் கடற்படை கப்பல்களில் கூட அந்த நேரத்தில் இந்தியாவின் கொடி பறக்கவில்லை.

7.1.93 அன்று இந்தோனேசியாவின் மலாக்கா - சந்தியிலுள்ள பியூபர் - கலா தீவில் தளபதி கிட்டுவும் மற்றும் 9 விடுதலைப் புலிகளும் இந்தக் கப்பலில் ஏறினார்கள். இந்தக் கப்பலில் ஆயுதங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. தமிழீழப் பகுதிக்குக் கொண்டு செல்வதற்காகப் பெட்ரோல், டீசல், மருந்துகள் போன்றவை மட்டுமே இருந்தன. இவற்றுடன் ஆயுதங்களோ, வெடி மருந்துகளோ எடுத்து வருவது அபாயகரமானது. எனவே அவற்றைக் கொண்டு வரவில்லை.

13.1.93 அன்று இந்தியாவில் இருந்து 440 மைல்களுக்கு அப்பாலும், இலங்கையின் தென் முனையிலிருந்து 290 மைல்களுக்கு அப்பாலும், நிலநேர்கோட்டிற்கு வடக்கில் 6 பாகையிலும் (டிகிரியிலும்) நிலக்கோட்டிற்கு கிழக்கே 8 பாகையிலும் (டிகிரியிலும்) இந்தக் கப்பல் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது கப்பல் நிறுத்தப்பட்டு கடலலைகளின் இயற்கையோட்டத்தில் மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. சனவரி 16-ஆம் நாள் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை அடையவேண்டியிருந்ததால் அங்கிருந்து வரும் சமிஞ்சைக்காகக் காத்திருந்தார்கள். அதே இரவு 10.30 மணியளவில் இந்தியக் கடற்படை கப்பல் ஒன்று விடுதலைப்

புலிகளின் கப்பலை அணுகியது. இரவு நேரம் ஆதலால் இந்தியக் கப்பலை விடுதலைப் புலிகளால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. இந்திய கடற்படைக் கப்பலிலிருந்து வானொலி மூலமாகக் கப்பலின் காப்டன் ஜெயச்சந்திரனுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது. 'திரிகோணமலையை நோக்கி இந்தக் கப்பல் செல்கிறதா' என்று கேட்டபொழுது 'ஆம்' என்று ஜெயச்சந்திரன் பதில் கூறினார். பொதுவாக ஒரு கப்பலை நோக்கி இது போன்ற கேள்விகள் கேட்கப்படுவதில்லை. அடுத்த கேள்வியாக 'நீங்கள் இலங்கைத் தமிழர்களா?' என்று கேட்கப்பட்டது. அதற்கும் 'ஆம்' என்று பதில் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் 'யகர்தா' கப்பலில் பயணிகள் யாரும் இருக்கிறார்களா என்பதை பார்த்து அறிய இந்தியக் கடற்படைக் கப்பலின் காப்டன் விரும்புவதாகவும் கூறப்பட்டது. இதற்குப் பின்னர் ஜெயச்சந்திரன் "கேள்விகளுக்கு மேல் கேள்விகள் கேட்கும் நீங்கள் யார்? என்று வினாவினார். தாங்கள் 'சர்வதேசக் காவல்

பணிபுரிவதாக' இந்தியக் கடற்படைக் கப்பலின் காப்டன் பதில் கூறினார். 'யகதா கப்பலில் பயணிகள் யாரும் இருக்கிறார்களா?' என்பதை அறிந்து கொள்வதில் மட்டுமே அவர்கள் தீவிரம் காட்டினார்கள். அதன் பின்பு தங்கள் கப்பலை நெருங்கக்கூடாது என்று ஜெயச்சந்திரன் இந்தியக் கடற்படைக் கப்பலை எச்சரித்தார்.

சிங்களக் கடற்படைக் கப்பல்தான் தங்களை வழி மறிக்கிறது என்று ஜெயச்சந்திரனும் மற்றவர்களும் நினைத்தார்கள். எனவே அதைத் தாக்குவதற்கு ஆயத்தம் ஆனார்கள். இதற்குப் பின்னர்தான் இந்திய கடற்படைக் கப்பலின் காப்டன் தாங்கள் யார் என்ற உண்மையைத் தெரிவித்தார்.

ஐ.என்.எஸ்.38 விவேகா என்னும் இந்தியக் கடற்படைக் கப்பல்தான் தங்களை மறிக்கிறது என்ற விவரம் தெரியவந்தது. இந்த உண்மை தெரியவந்ததும் அந்தக் கப்பலை தாக்கவேண்டாம் என்று தளபதி கிட்டு ஜெயச்சந்திரனுக்கு ஆணையிட்டார். ஏற்கனவே இந்தியாவிற்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் உள்ள உறவு சீராக இல்லாததாலும் விடுதலைப் புலிகள் இந்தியாவுடன் பகையுணர்ச்சி கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற பொய்ச் செய்திகள் பரப்பப்பட்டு வரும் சூழ்நிலையிலும் இந்தியக் கடற்படைக் கப்பலை நாம் தாக்கினால் அது மேலும் வேண்டாத விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் எனவே, நமது உயிரை இழக்க நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை இந்தியக் கப்பலைத் தாக்க வேண்டாம் என்று தளபதி கிட்டு திட்டவாட்டமாகக் கூறினார்.

அதன் பின்பு இந்தியக் கடற்படைக்கப்பலின் காப்டனுடன் வானொலி மூலம் பேசுவதற்கு கிட்டு விரும்பினார்.

இந்திய காப்டன் கிட்டுவை யார் என விசாரித்தார். அதற்கு கிட்டு பதில் அளிக்கும்போது 'தன்னை இப்பொழுது மாறன் என்று அழைக்கலாம்' பின்பு தன்னுடைய உண்மையான அடையாளத்தை தெரிவிக்கிறேன்' என்று பதில் கூறினார். எங்களுடைய கப்பலை எதற்காக மறிக்கிறீர்கள் என்று கேட்ட பொழுது அதற்குப் பதில் அளித்த இந்தியக் கப்பலின் காப்டன் 'அது பற்றி எனக்குத் தெரியாது, உங்களுடைய கப்பலை இந்தியக் கடற்கரைக்குக் கொண்டுவரும்படி ஆணை

பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் உங்கள் கப்பலைத் தாக்க நேரிடும்' என்று எச்சரித்தார்.

தங்களுடைய கப்பலில் பெட்ரோல், டீசல் ஆகியவை சேமித்து வைக்கப்பட்டு இருப்பதால் சண்டை மூண்டால் பெரும் சேதம் ஏற்படும் என்பதால் இந்தியக் கடற்படைக் கப்பலைத் தொடர்ந்து செல்லக் கிட்டு முடிவு செய்தார்.

சனவரி 14-ஆம் நாள் காலை 6 மணிக்கு மற்றொரு இந்தியக் கடற்படைக் கப்பல் கிட்டுவின் கப்பலுக்கு அருகே வந்தது. ஐ.என்.எஸ். பாப்பா 44 கிருபாணி என்னும் கப்பல் ஒருபுறமும், ஐ.என்.எஸ் 38 விவேகா மறுபுறமும் கிட்டுவின் கப்பலுக்குக் காவலாக இந்தியக் கடற்கரையை நோக்கி வழி நடத்திச் சென்றன. எம்.வி.யசுதா கப்பலில் தளபதி கிட்டு பயணம் செய்கிறார் என்பதை நன்கு தெரிந்துகொண்டு, அவரை யாழ்ப்பாணம் செல்லவிடாமல் தடுத்து உயிரோடு சிறைபிடித்துச் செல்லவே இந்தியக் கடற்படைக்கப்பல்கள் வந்திருக்கின்றன என்ற உண்மை தெளிவாகியது. இருந்தாலும் கிட்டு இந்தியக் கடற்படைக் காப்டனுடன் மீண்டும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களைச் சந்தித்து சமாதான திட்டம் ஒன்றைப் பற்றி விவாதிக்கவே தான் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சென்று கொண்டு இருப்பதாகக் கிட்டு கூறினார். ஆனால் இந்தியக் காப்டனோ அவர்களைச் சென்னையை நோக்கி வருமாறு வற்புறுத்தினார். சென்னை அழைத்துவரவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று கேட்டபொழுது அவர் அதற்கு மழுப்பலான பதில் கூறினார். அது பற்றி தனக்கு எதுவும் தெரியாதென்றும், கிட்டு சென்னை வந்த பின்பு உயர் அதிகாரிகள் அவரைச் சந்தித்து மேலும் பேசுவார்கள் என்றும் கூறினார்.

இந்தப் பேச்சுக்களிடையே பயணம் தொடர்ந்தது. சென்னை அருகேயுள்ள எண்ணூரிலிருந்து கிழக்கே 16ஆவது மைலுக்கு யகாதா கப்பல் வந்த பொழுது அதை நிறுத்தி நங்கூரம் பாய்ச்சும்படி கிட்டு ஆணையிட்டார். அதற்குமேலும் பயணம் செய்தால் இந்தியாவின் கடல் எல்லைக்குள் நுழைய வேண்டியிருக்கும். எனவே இந்திய எல்லைக்குள் நுழைவதற்கு கிட்டு திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டார். இந்த நிலைமையில் மற்றொரு இந்தியக் கடற்படைக் கப்பலான ஐ.என்.எஸ். சாவித்திரி விரைந்து வந்து கிட்டுவின் கப்பலை

முற்றுகையிட்ட கப்பல்களுடன் சேர்ந்துகொண்டது. உடனடியாகச் சரண் அடையும்படி கிட்டுவுக்கு ஆணையிடப்பட்டது. அதற்குக் கிட்டு மறுத்துவிட்டார். தன்னுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த விரும்பினால் இந்திய உளவுத்துறை அதிகாரிகளையோ சென்னையில் உள்ள அரசியல் தலைவர்களையோ அழைத்து வரும்படி கிட்டு கேட்டுக்கொண்டார். அதை ஏற்பதற்கு இந்திய கடற்படை தளபதி மறுத்துவிட்டார்.

16-ஆம் நாள் காலை 6 மணி வரை அவகாசம் தருவதாகவும் அதற்குள் கிட்டுவும் மற்றவர்களும் சரணடைய வேண்டும் என்றும் இல்லையென்றால் அதிரடிப்படை அவர்களைத் தாக்கிச் சிறைபிடிக்கும் என்றும் எச்சரித்தார். சரியாக காலை 6 மணிக்கு இரண்டு உலங்குவானூர்திகளும் மூன்று போர் விமானங்களும் கிட்டுவின் கப்பலைச் சுற்றி வட்டமிட்டன. கப்பலின் மேல் தளத்தில் தளபதி கிட்டு நின்ற வண்ணம் எதையும் சந்திக்கத் தயாரானார்.

சிறிது நேரத்தில் கிட்டுவின் கப்பலை நோக்கி இந்திய கடற்படைக் கப்பல்கள் பீரங்கிகளால் சுட்டன. கப்பலின் கேப்டன் ஜெயசந்திரனையும் மற்றும் மாலுமிகளையும் கடலில் குதித்துத் தப்புமாறு கிட்டு ஆணையிட்டார். தன்னுடனிருந்த விடுதலைப் புலிகளை நச்சுக்குப்பிகளைத் தயாராக வைத்துக் கொள்ளும்படியும் உத்தரவிட்டார். ஆனால் மாலுமிகள் கிட்டுவை ஆபத்தில் சிக்கவைத்துவிட்டுத் தாங்கள் மட்டும் தப்பிச்செல்ல விரும்பவில்லை. 'தேவையில்லாமல் அவர்கள் தங்கள் உயிர்களை தியாகம் செய்ய வேண்டியதில்லை' என்று கூறிய கிட்டு அவர்களை ஒவ்வொருவராக பிடித்துக் கடலில் தள்ளினார். கடலில் அவர்கள் குதிக்கும்பொழுது தங்கள் கப்பல் பற்றி எரிவதையும் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீச்சுவாலைக்கு நடுவே தளபதி கிட்டுவும் மற்ற விடுதலைப் புலிகளும் கம்பீரமாக நிற்பதையும் பார்த்தனர்.

16.1.93 அன்று அதிகாலை 6.30 மணிக்கு இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. இந்தியக் கடற்படை கப்பல்கள் பீரங்கி குண்டுகளால் தாக்கியதால் கிட்டுவின் கப்பல் தீப் பிடித்து எரிந்தது. கடலில் குதித்த கப்பலின் மாலுமிகளை இந்தியக் கடற்படைக் கப்பல் காப்பாற்றிச் சிறைபிடித்தது. அவர்களில் சிவலிங்க கேசவன், கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகிய இருவருக்கும் படுகாயம் ஏற்பட்டது.

கைது செய்யப்பட்டவர்களை நியாயமாக சென்னைக்கு கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் சென்னைக்கு அருகே கிட்டுவின் கப்பலைச் சுற்றி வளைத்தாக இந்தியக் கடற்படை குற்றம் சாட்டி இருந்தது. அதற்கு மாறாகவும் சட்டத்திற்குப் புறம்பாகவும் கைது செய்யப்பட்டவர்களை விசாகப்பட்டினத்திற்குக் கொண்டு சென்றார்கள். சென்னைக்கு கொண்டு வந்தால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் மத்தியில் கொதிப்புணர்வும் கிளர்ச்சியும் வெடிக்கலாம் என்று அவர்கள் அஞ்சியதே இதற்குக் காரணமாகும்.

கிட்டு தன்னுடைய கப்பலில் ஏறிய பொழுது “தலைவா பிரபாகரன் அவர்களிடம் கொடுப்பதற்காக பல முக்கியமான ஆவணங்களை ஒரு கைப்பெட்டியில் கிட்டு வைத்திருந்தார். மேலும் இரண்டு அல்லது மூன்று பெட்டிகளில் 15 இலட்சம் அமெரிக்க டாலர்களையும் வைத்து இருப்பதாகக் கிட்டு என்னிடம் கூறியிருந்தார்” எனக் கப்பலின் கேப்டன் ஜெயச்சந்திரன் தெரிவித்தார்.

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் தயாரித்து அளித்த சமாதானத் திட்டத்துடன் தமது தலைவரைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்காகவே யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சென்ற தளபதி கிட்டுவை இந்தியக் கடற்படை வழிமறித்துப் படுகொலை செய்ததற்கு காரணம்

என்ன? விடுதலைப் புலிகள் கைதுசெய்யப்பட நேர்ந்தால் நச்சுக் குப்பியைக் கடித்துத் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்வார்களே தவிர ஒருபொழுதும் உயிருடன் எதிரியிடம் பிடிபடமாட்டார்கள் என்பது இந்திய அரசுக்கு நன்கு தெரியும். ஆனாலும் அவர்கள் கிட்டுவை எப்படியும் உயிருடன் பிடித்துவிடலாம் எனத் திட்டமிட்டார்கள். மூன்று கடற்படைக் கப்பல்கள், இரண்டு உலங்குவானூர்திகள் நிறைய அதிரடிப் படையினர், மூன்றுபோர் விமானங்கள் கிட்டுவை உயிருடன் பிடிப்பதற்காக ஏவிவிடப்பட்டன. ஆனாலும் கிட்டுவை அவர்களால் உயிருடன் பிடிக்க முடியவில்லை. தளபதி கிட்டுவும் மற்றும் 9 விடுதலைப் புலிகளும் வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டனர்.

இந்தக் கொலை பாதகத்தை இந்தியா ஏன் செய்தது? சமாதானத் துவராகச் சென்ற கிட்டுவை எதற்காக வழி மறிந்தது? இதன் பின்னணியில் உள்ள மர்மங்கள் என்ன என்பதை விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் பாலசிங்கம் அம்பலப்படுத்தினார். கிட்டுவுக்கு நினைவுக்கல் நாட்டப்பட்ட நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு பேசிய பொழுது திடுக்கிடும் பல உண்மைகளை அவர் வெளியிட்டார் அவை பின்வருமாறு :

“தளபதி கிட்டு எதற்காகத் தமிழீழம் வந்தார்?

அவர் வரும் பொழுது ஒரு சமாதானத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாரா? அந்த சமாதானத் திட்டம் எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது? இதனுடைய பின்னணி என்ன? ஐரோப்பிய நாடுகள் இதில் ஈடுபட்டுள்ளனவா? எந்தளவிற்கு இந்த சமாதானத்திட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகள் பங்கு வகித்தன? இந்தியாவிற்கும் ஏற்கெனவே இதுபற்றித் தெரியுமா? இந்தியாவின் பங்கு என்ன? என்ற சில முக்கிய விடயங்கள் பற்றி, இதுவரைக்கும் உங்களுக்குத் தெரியாத விடயங்கள் பற்றி இங்கு எடுத்து விளக்க விரும்புகிறேன்.

உங்களுக்குத் தெரியும் நாங்கள் தளபதி கிட்டுவை மேற்கு லகத்திற்கு அனுப்பியதன் காரணம். மேற்குலக நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டு அவற்றின் ஆதரவைப் பெற்று எமது பிரச்சினைக்குச் சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவு பெற வேண்டும். அதற்காக எமது மத்திய குழு உறுப்பினர் ஒருவர்

மேற்கு ஐரோப்பாவில் செயல்படவேண்டும். அவர் பல தொடர்புகளை எடுக்கவேண்டும் என்ற நோக்குடன் தான் தலைவர் பிரபாகரன் தளபதி கிட்டு அவர்களை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். அனுப்பியதில் எங்களுக்கும் முக்கிய ஒரு பங்குண்டு. நாங்கள் கொழும்பில் பேச்சு வார்த்தையை நாடாத்திக் கொண்டிருந்த பொழுதுதான் கிட்டுவை நாங்கள் தங்கியிருந்த விடுதிக்கு கொண்டு வந்து, அங்கு அவரைத் தங்கவைத்து, பிரித்தானியத் தூதர் கிட்டுவை நேரில் வந்து சந்தித்து, அவர் அளித்த உறுதிமொழிகளின் பேரில்தான் நாம் கிட்டுவை இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பி வைத்தோம். கிட்டு யார்? அவரின் அந்தஸ்து என்ன? அவர் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவர். அவர் வெளிநாடுகளில் என்ன பங்கு வகிப்பதற்காகச் செல்கின்றார் என்பது எல்லாம் இங்கிலாந்திற்கும் மற்றும் சில நாடுகளுக்கும் தெரியும். ஏனென்றால் கொழும்பிலிருந்து கிட்டு இலண்டனுக்கு அனுப்பப்படுவதற்கு முன்னதாகப் பல தூதர்களை கொழும்பு ஹோட்டலில் வைத்துச் சந்தித்து தமது நோக்கத்தை விளங்கப்படுத்தினார். பிரித்தானிய தூதுவர் தான் நேரடியாகக் கிட்டுவிடம் கொண்டு வந்த கடவுச் சீட்டைக் கொடுத்து அவரை

மானமுள்ளவன் சரணாகதியடையான்

நாம் பல வீரர்களைப் போரில் இதுவரை இழந்துவிட்டோம். இத்தனை இழப்புகளுக்குப் பின்னரும் சுதந்திரத் தமிழீழம் என்ற எமது உயிருக்குயிரான நோக்கத்திலிருந்து நாம் அணுவளவேனும் விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. விட்டுக் கொடுக்கப் போவதுமில்லை. எமக்குத் தமிழ் மக்கள் தமிழீழத்தை மீட்கப் போரிடுமாறு ஆணை வழங்கியுள்ளனர்.

எமது தலைவர் பிரபாகரன் முதல் இயக்கத்தின் கடைசிப் போராளிவரை எமது வாழ்வு நிரந்தரமென்று எண்ணிக் கொண்டு போர்க்களத்தில் குதிக்கவில்லை. எமது வாழ்வு நிச்சயமற்றது. எமது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் கடந்த பத்து ஆண்டு கால வரலாற்றைப் படைத்தது. நாம் தமிழீழ நாட்டை மீட்பதற்கு ஆயுதமேந்தியுள்ளோம். மானமுள்ள மக்கள் மாற்றானிடம் ஒருபொழுதும் சரணாகதியடையமாட்டார்கள்.

-கிட்டு

விமானத்தில் பத்திரமாக அங்கு செல்வதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தார். ஏன் நான் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் இந்த சமாதானத்திட்டத்தில் பிரிட்டனுக்கு முக்கிய பங்குண்டு.

உங்களுக்குத் தெரியும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஜம்பது நாடுகளில் கிளை அமைப்புகள் இருக்கின்றன. இலண்டன் சென்ற கிட்டு இந்தக் கிளை அமைப்புகளை எல்லாம் ஒருங்கமைத்து ஒன்றுபடச் செயல்பட வைத்து இலண்டனில் எங்கள் சர்வதேசத் தலைமையகத்தை அமைத்தார். நீண்ட காலமாகச் செயலிழந்து போய்க் கிடந்த பல அமைப்புகளை செயற்படச் செய்தார். வெளிநாடுகளில் அவர் நடாத்திய பிரசாரம். அவர் சந்தித்த இராசதந்திரிகள், புரட்சித் தலைவர்கள் எமது போராட்டத்தை சர்வதேச அரங்கில் முன்னெடுத்துச் செல்ல அவர் செய்த காரியங்கள் ஏராளம். அவர் மேற்கு நாடுகளில் இருந்து தமிழீழமக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு ஓர் அரசியல் தீர்வு காண வேண்டும் என்ற விடயத்திலேயோ சமாதானத்தை உருவாக்கவேண்டும் என்ற விடயத்திலேயோ சில உருப்படியான காரியங்களை செய்து கொண்டிருந்தார். ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் குவேக்கர்ஸ் சமாதான குழுவொன்று மேற்குலகத்தில் இருந்து இங்கு வந்தது. இங்கு வரும்பொழுது கிட்டுவையும், திலகரையும் சந்தித்துவிட்டு கொழும்பில் உள்ள முக்கிய அமைச்சர்களையும் சந்தித்துவிட்டுத்தான் இங்குவந்தார்கள். இங்குவந்து இது சம்பந்தமாக சில யோசனைகளை எங்களிடம் தெரிவித்தார்கள்.

ஆனால் எந்த அடிப்படையில் பேச்சுக்களை நடத்துவது? எங்கு பேச்சுக்களை நடத்துவது? யாருடன் பேச்சுக்களை நடத்துவது? என்ற பிரச்சினை அந்த நேரத்தில் இருந்தன. நாங்கள் இங்கேயிருந்து முன்புபோல கொழும்புக்குப் போய் பேச்சுக்களை நடத்த முடியாது எப்படிப்போவது? சிங்கள இராணுவத்தை நம்பி கொழும்புக்குப் போய் பேச்சுக்களை நடத்த முடியாது. எனவே, வெளிநாட்டுத் தலை நகரமொன்றில் வைத்துப் பேச்சுக்களை நடாத்துவதற்கு திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதில் கிட்டுவும் திலகரும் பங்கெடுக்க வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது.

இங்கிருந்து தலைவர் பிரபாகரனின் பிரதிநிதிகளாக ஒரு

சிலர் வெளிநாட்டிற்குப் போகலாம். வெளிநாட்டுத் தலைநகரமொன்றில் வைத்து இந்தப் பேச்சுக்களை நடத்தலாம் என்று குவேக்கர்ஸ் சமாதானக்குழு எம்மிடம் தெரிவித்தது. ஆனால் அப்பொழுது ஒரு பிரச்சினை எழுந்தது. எதைப் பற்றிப் பேசுவது? வடக்கு - கிழக்கு மாகாணத்தை தமிழர் தாயகமாக ஏற்றுக் கொள்ளாத சிங்கள அரசிடம் எந்த அடிப்படையில் பேசுவது, வடக்கு - கிழக்கு ஒன்றாக இணைந்து தமிழர் தாயகம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அடிப்படையில் ஒரு சமஷ்டி யோசனை வந்தால் அதைப் பற்றிப் பேசலாம். ஆனால், சிங்களவர்கள் எதையுமே உருப்படியாகத் தருவதற்குத் தயாராக இல்லை. அப்பொழுது நாங்கள் ஒரு யோசனையை இந்த குவேக்கர்ஸ் சமாதானக் குழுவிடம் கூறினோம்.

ஓர் இடைக்காலத் தீர்வொன்றை ஏற்படுத்துவோம். முதலில் யுத்த நிறுத்தத்தைக் கொண்டு வருவோம். தமிழீழத்தில் ஒரு

உறுதி!

இலட்சியத்தோடு என்னை வளர்த்தான். என் உள்ளத்தில் ஒளிச்சுடரை ஏற்றினான். இலட்சிய உணர்வை என் இரத்தத்தில் செறிய வைத்தான். அச்சம் என்ற இருளை என்றோ அகற்றினான். துணியே என் இயல்பு ஆயிற்று. வலிமையைப் பாய்ச்சி வீரத்தில் என்னை ஆழ்த்தினான். யான் பயமறியாத பலம் பெற்றேன். விறல் என்ற வீரத்திற்கு உரியவனானேன். நாட்டின் காவலனானேன். மக்களின் இமைபோலானேன்.

வீரமறவனானேன். போர்த்தழும்புகள் எனக்கு இன்பம் தந்தன.

மண்ணிலே மறவன் என்ற பெயர் தூடச் செய்தவன் என் தலைவனே. என்னை ஆக்கியோன் அவனே. உயிர் ஊட்டியோன் அவனே. என்னை நம்பிய தலைவனுக்கே என் உயிர் உரியது. அவனது இலட்சியமே என் இன்னுயிர். என் இறுதி மூச்சும் அதற்கே.

மாசுபடாத வீரமரணமாய் என் வாழ்வு முடியும். என் வெற்றியைக் கேட்டு மகிழ்ந்த என் தலைவனின் நெஞ்சம், என் மரணத்தைக் கேட்டுக் கண்ணீர் கசியும்! அந்த உன்னத முடிவையே யான் வேண்டுகிறேன்.

சமாதான சூழ்நிலையை உருவாக்குவோம். எமது மக்கள் கடந்த மூன்று ஆண்டு போரினால் மிகவும் நொந்து போயிருக்கிறார்கள். தாங்கொணாப் பளுக்களைச் சுமந்து நிற்கின்றார்கள். இந்த மக்களுக்கு ஒரு நிம்மதி வேண்டும். இந்த மக்களுக்கு ஒரு சமாதான சூழ்நிலை வேண்டும். ஆகவே முதலில் இந்த சமஷ்டி இணைப்பு பற்றிப் பேசுவதை விட்டுவிட்டு முதலில் ஒரு சமாதான சூழ்நிலையை உருவாக்குவோம். மக்கள் மத்தியில் ஒரு நல்லெண்ண நம்பிக்கையை பிறப்பிப்பதற்கு சிறீலங்கா அரசு ஏதாவது உருப்படியாகச் செய்ய வேண்டும். இதற்கும் ஒரு திட்டம் கொடுத்தோம். முதலில் இரண்டு தரப்பும் யுத்த நிறுத்தப் பிரகடனம் செய்வோம். சிங்கள அரசு படைகள் சில இடங்களில் இருந்து வாபஸ்பெற வேண்டும். குறிப்பாக எங்கள் குடியிருப்புகளை ஆக்கிரமித்திருக்கும் பகுதிகள், எங்கள் போக்குவரத்துப் பாதையைத் தடுத்து நிற்கும் பகுதிகள், எமது

பிரித்தானியாவிலிருந்து கிட்டுவை வெளியேற்றிய நிகழ்ச்சியின் பின்னணி

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உலகநாடுகளின் ஆதரவைத் திரட்டுவதற்காக இலண்டனுக்கு விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய தலைவர் ஒருவரை அனுப்புவதெனத் தலைவர் பிரபாகரன் முடிவு செய்த பொழுது இதற்குத் தக்கவர் தளபதி கிட்டுவே எனத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

இதற்கு முன்னோட்டமாக கொழும்புக்குக் கிட்டு வந்தார். கொழும்பில் இருந்த பிரித்தானியத் தூதுவரை பாலசிங்கம் சந்தித்துப் பேசினார். அதன் விளைவாக அந்தத் தூதர் கிட்டுவைச் சந்தித்துப் பேசி அவருக்குரிய கடவுச் சீட்டை அளித்தார். கிட்டு எதற்காக இலண்டன் வருகிறார் என்பது பிரித்தானியா அரசுக்கு நன்றாகவே தெரியும். கிட்டு மேற்கொள்ளவிருந்த சமாதான முயற்சிக்கு பிரித்தானிய அரசின் ஆதரவும் இருந்தது.

பிரித்தானிய அரசின் முழு ஒப்புதலுடனேயே 1989ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் கிட்டு இலண்டன் வந்தார். அவருக்கு எத்தகைய பிரச்சனையும் இருக்கவில்லை. ஆனால் 1991 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் பிரித்தானியாவை விட்டு வெளியேறுமாறு அந்நாட்டின் அரசு திடீரென ஆணையிட்டது. விடுதலைப்புலிகளுக்காகப் பணம் சேர்த்து ஆயுதங்களை

குடாநாட்டை முற்றுகையிடும் நோக்கில் ராணுவம் நிலை கொண்டுள்ள பகுதிகள் ஆகியவற்றிலிருந்து சிங்களப் படை வாபஸ்பெற வேண்டும். அதற்குப்பின் ஒர் இடைக்கால நிருவாக ஒழுங்கிற்கு ஏற்பாடு செய்ய்வோம். இந்த இடைக்கால நிர்வாக ஒழுங்கு புலிகளின் நிருவாகத்தின் சீழ் இருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை ஒர் ஆண்டோ இரண்டாண்டோ இந்த இடைக்கால நிர்வாக ஒழுங்கு இருக்க வேண்டும். இந்தக் கால கட்டத்தில் தமிழீழ மக்களுக்கு நிவாரணம் புனருத்தாரணம், மற்றைய சகல வசதிகளையும் சிறீலங்கா அரசு செய்து கொடுத்து தமிழீழ மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறவேண்டும். நம்பிக்கையைப் பெற வேண்டும். துன்ப துயரத்திலிருந்து மக்களுக்கே ஒரு வழியைக் காட்டவேண்டும் என்று கூறினோம்.

இப்படியான ஒரு சமாதான ஒழுங்கைக் கொண்டு வாருங்கள் நாங்கள் ஒத்துழைக்கிறோம். போர் நிறுத்தத்திற்கு

வாங்கியதாக ஆதாரமில்லாத குற்றச்சாட்டைப் பிரித்தானியா அரசு சுமத்தியது.

பிரித்தானியா அரசின் இந்த நடவடிக்கையின் பின்னணி என்ன?

சிறீலங்கா அரசின் தூண்டுதலாக இருக்குமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. கிட்டுவை நாடு கடத்துமாறு சிறீலங்கா அரசு பலமுறை வற்புறுத்திய பொழுதிலும் அவ்வாறு செய்ய பிரித்தானிய அரசு முன்வரவில்லை.

ஆனால் இந்திய அரசின் நிர்ப்பந்தத்தின் பேரிலேயே பிரித்தானியா அரசு கிட்டுவை வெளியேற்ற முடிவு செய்தது.

மேற்கு நாடுகளின் ஆதரவைக் கிட்டு திரட்டுவதை இந்தியா விரும்பவில்லை. வேறொரு நாடு தமிழீழப் பிரச்சனையில் தலையிட்டுச் சமரசம் செய்வதற்கும் இந்தியா எதிராக இருந்தது. எனவேதான் பிரித்தானியாவிலிருந்து கிட்டுவை வெளியேற்ற முனைந்தது. இந்தியாவின் நிர்ப்பந்தங்களையும் மீறி, அதனுடைய அச்சுறுத்தல்களையும் தாண்டி மேற்குலகின் ஆதரவைத் திரட்டினார் தளபதி கிட்டு. தன்னுடைய முயற்சிகளின் விளைவாக உருவாக்கப்பட்ட சமரசத் திட்டத்துடன் தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபொழுதுதான் இந்தியாவின் கொலைக்கரங்கள் இந்துமாக்கடல் வரை நீண்டன. தளபதி கிட்டு மற்றும் 9 விடுதலைப் புலிகளின் உயிர்களைக் குடித்தன.

நாங்கள் தயார். இந்தத் திட்டத்தின் விபரம் பற்றி வெளிநாட்டுத் தலைநகரமொன்றில் பேசுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். இவ்வாறாக எமது யோசனையை குவேக்கர்ஸ் சமாதானக் குழுவிற்குச் சொன்னோம். இந்த யோசனை பற்றிக் குவேக்கர்ஸ் குழு சிங்கள அரசுடன் பேசியது. பின்னர் சில ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் இத்திட்டம் பற்றிப் பேசியது. அவர்கள் சொன்னார்கள் புலிகளின் நிலைப்பாடு சரி. இந்தப் பிரச்சினையை உடனடியாகத் தீர்க்க முடியாது. உடனடியாக அரசியல் தீர்வு வராது. ஆகவே இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதையடுத்து சிபார்சு செய்யப்பட்ட ஒரு வடிவத்தில் ஒரு இடைக்கால ஒழுங்கைச் செய்யலாம் என குவேக்கர்ஸ் குழு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் பேசியது. இதற்குப் பின் இந்தச் சமாதானக்குழு இங்கிலாந்து சென்று, கிட்டு, திலகருடன் தொடர்பு கொண்டது. இந்தயோசனைகள் குறித்துப் பேச வேண்டும். எப்படிப் பேசுவது? எங்கு பேசுவது? இதுபற்றிய விபரமான விடயங்கள் கிட்டுவிற்கும் திலகருக்கும் தெரியும்.

இதனிடையில் ஒரு சிறிய பிரச்சினை இங்கிருந்து நாங்கள் யாராவது இங்கிலாந்திற்குப் போவதாக இருந்தால் கப்பல் மூலம் செல்ல ஒரு மாதத்திற்கு மேல் ஆகலாம். விமானம் மூலம் செல்வதானால் கொழும்பிற்குச் செல்ல வேண்டும். அது இந்தச் சூழ்நிலையில் நடைமுறை சாத்தியமற்ற ஒரு விடயம். இத்தருணத்தில் குவேக்கர்ஸ் சமாதானக்குழு, இங்கிருந்து வருபவர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தால் இந்தியாவிலிருந்து இலண்டனுக்கு வரலாம் என்று. எமக்கு அறிவித்திருந்தது. நாங்கள் இங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்பாக இந்த சமாதானத்திட்டத்தின் விபரங்கள், இலங்கை அரசின் நிலைப்பாடு, மேற்கத்திய ஐரோப்பிய நாடுகள் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடு. இங்கிலாந்தில் இப்பேச்சுக்கள் நடத்துவதற்கான சூழல் எப்படி இருக்கிறது என்பன பற்றி எங்களுக்குச் சில விபரங்கள் தேவையாக இருந்தன. தலைவர் பிரபாகரனுக்குச் சீசைகை வார்த்தைகள் மூலம் இப்படியான விடயங்களைக் கொடுக்க வாய்ப்பில்லை. ஆகவேதான் கிட்டு வரும்பொழுது இந்த விபரங்களைக் கொண்டு வந்தார். இது இந்தியாவிற்கு நன்கு தெரியும். ஏனென்றால் இந்த சமாதானக்குழு ஒரு வாரம்வரை இந்தியாவில் தங்கியிருந்தது. புது டில்லியில் வெளிவிவகார அமைச்சு அதிகாரிகளைப் பார்த்துப்

பேசியிருந்தது. பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரிகளோடும் பேசியிருந்தது. புலிகளின் போக்குவரத்துக்கு இந்தியா உத்தரவாதம் அளிப்பதாகத் தெரிவித்திருந்தது. இதற்கான ஆவணங்கள் எம்மிடம் உண்டு. ஆகவேதான் என்ன பேச்சுவார்த்தை என்று சொன்னாலும் அது பகிரங்கமானதாக இருக்கவேண்டும். அதிகாரபூர்வமானதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு வெளிநாட்டுத் தலைநகரத்தில் நடக்கவேண்டும். அந்தவெளிநாடு அதற்கு மத்தியஸ்துவம் வகிக்க வேண்டும் என்பன போன்ற சில கோரிக்கைகளை தலைவர் பிரபாகரன் விடுத்திருந்தார்.

சிநீலங்கா இந்தப் பேச்சுக்களை இரகசியமாக நடத்த விரும்பியது. ஏனென்றால், இராணுவத்தினுள் பிரச்சினை வருமாம். மூன்று வருடமாக இராணுவம் புலிகளை எதிர்த்துப் போராடியது.

4,000 இராணுவத்தினர் இறந்துள்ளனர். 10,000 இராணுவத்தினர் காயமடைந்து ஊனமடைந்துள்ளனர். இன்னும் ஒரு பத்தாயிரம் பேர் இராணுவத்தை விட்டு ஒடியுள்ளனர். இப்படியாக இராணுவ அமைப்பே நிலைகுலைந்து போயுள்ளது. ஆகவே மூன்று வருடமாகப் புலிகளை எதிர்த்துப் போராடிவிட்டு, புலிகளை எதிரிகளாகக்

காட்டி விட்டு, பின்பு விடுதலைப் புலிகளுடன் கைகோர்த்து சமாதானம் நடத்துவதென்றால் இராணுவத்தைப் பகைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, இராணுவத்திற்குத் தெரியாமல் உலகிற்குத் தெரியாமல் இரகசியமாகப் பேசுவோம் என்று சிறீலங்கா சொல்லியது. இந்தியாவும் இரகசியம். பிரிட்டனும் இரகசியம். இப்படியே எல்லோரும் இரகசியமாகப் பேசுவோம் என்பதால் நாங்கள் சந்தேகப்பட்டோம். பேசமுடியாது என்றோம். கிட்டு இங்கு வந்து சகல விபரத்தையும் எமக்குத் தந்தால் இதுபற்றி நாங்கள் கூடிய ஆழமாக இந்த விடயத்தைப் பார்த்திருக்கலாம். இப்படியான சிலதகவல்களுடன்தான் கிட்டு இங்கு வந்துகொண்டிருந்தார். எனினும் கப்பலைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள் என்றால் இந்த சமாதான முயற்சியில் ஐரோப்பிய நாடுகள் ஈடுபடுவதை இந்தியா விரும்பவில்லை என்பதைத் தவிரவேறென்ன அர்த்தம். இதைக் குழப்ப வேண்டுமென்பதைத் தவிர வேறென்ன நோக்கம் இருக்கும்?

தமிழீழத் தேசியப் போராட்டம் இந்தியாவினது ஐக்கியத்திற்கும் ஒருமைப்பாட்டிற்கும் ஒரு பெரிய அச்சுறுத்தலாக இந்தியா கருதுகிறது. பாகிஸ்தானின் அணுகுண்டைவிட பிரபாகரனின் மன உறுதிக்கு இந்தியா அஞ்சுகிறது. இங்கே ஒரு புரட்சிகர ஆயுதப் போராட்டம் வெடித்து தமிழீழம் உருவானால் அங்குள்ள தேசிய இனங்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்தி நாடு உடையுமோ என்று இந்தியா பயம் கெள்கின்றது. இந்தியாவில் நடைபெறும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களை விட தமிழீழத்தில் நடைபெறும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இந்தியா அஞ்சுகின்றது. ஏனெனில் இங்கு இருக்கின்ற சில பண்புகள் - எமது மக்களிடம் இருக்கும் விடுதலை உணர்வு - விடுதலை எழுச்சி - போராளிகள் மத்தியிலுள்ள உறுதிப்பாடு தியாக உணர்வு - அர்ப்பணிப்பு இந்திய உபகண்டத்தில் வேறெங்குமே இல்லை. அப்படியானதொரு போராட்ட சக்தி, அப்படியான போராட்டம் வெற்றி கண்டு அது இந்திய உபகண்டத்தில் பரவினால் இந்திய சாம்ராஜ்யம் இடிந்து விடும் என்று இந்தியா அஞ்சுகின்றது. ஆகவே, இந்தப் போராட்டத்தை வெற்றிகாண விடக்கூடாது என்றும், விடுதலைப் புலிகளை நசுக்கவேண்டும் என்றும் இந்தியா விரும்புகின்றது. விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையை

ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும். ஓர் இயக்கத்தை அழிக்க வேண்டும் என்றால் உறுதி மிக்க தலைமைப்பீடத்தை உடைத்தெறிய வேண்டும். அதுதான் பிரபாகரனை எப்படியாவது அழிக்கவேண்டும். பிரபாகரனின் முக்கிய தளபதிகளை அழிக்கவேண்டும் என்று இந்தியா கங்கணம் கட்டி நிற்கின்றது. மேலும், தனது ஆதிக்க வல்லாதிக்க வியூகத்திற்கு அப்பால் ஐரோப்பிய நாடுகளின் தலையீடு இப்பிராந்தியத்தினுள் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது. ஐரோப்பிய நாடுகள் இங்கு தலையிட்டால் தனது செல்வாக்கும், ஆதிக்கமும் குறைந்துவிடும் எனவும் இந்தியா அஞ்சுகிறது.

இந்நிலையில் இந்தியக் கரையிலிருந்த 450 மைல்களுக்கு அப்பால் நிக்கோபர் தீவுகளுக்கு அப்பால் வைத்து எங்கள் கப்பலை இந்தியா இடைமறித்தது. இடைமறிக்கப்பட்டதும் நாம் இந்த விடயத்தை உடனடியாக சர்வதேச உலகிற்கும் அறிவித்தோம். இரண்டு நாள் கப்பல் பயணம் நடந்தது. இந்த இரண்டு நாளும் அந்தக் கப்பலில் நடைபெற்ற விடயங்கள் எங்கள் சர்வ தேச செயலகம் மூலம் உலக நாடுகளுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. உடனடியாக இந்தியாவின் இந்தத் தலையீட்டை நிறுத்துங்கள். தளபதி கிட்டுவைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று எத்தனையோ நாடுகளிடம் மன்றாட்டமாகக் கேட்டோம்.

ஆனால் இந்தியாவிற்கு அழுத்தம் போடுவதன் மூலம் இந்தியாவை இராசதந்திர ரீதியாகப் பகைத்துக் கொள்ள பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் விரும்பவில்லை. பெரியளவில் பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் தலையிட்டு இந்தியாமீது அழுத்தம் போட்டிருக்கமானால் தளபதி கிட்டு காப்பாற்றப்பட்டிருப்பார். ஆனால், இந்த மேற்கு நாடுகள் அப்படிப்பட்ட முயற்சி எதையும் மேற்கொள்ளவில்லை.

இந்தியக் கடற்படையின் இந்த நடவடிக்கை குறித்து இந்திய அரசு மட்டத்தில் - வெளியுறவு அமைச்சக மட்டத்தில் - பாதுகாப்பு அமைச்சு மட்டத்தில் பேச்சுக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. என்ன செய்வது என்பது தெரியாமல் இந்தியா இரண்டு நாளாக மௌனமாக இருந்தது. இதற்குள் இந்தியக் கடற்படை எமது தளபதிகளை கப்பலை விட்டிறங்குமாறு ஆயுதமுனையில் அச்சுறுத்தியது வேறு வழியில்லை. இரண்டு பெரிய நாசகாரக் கப்பல்களை அருகில்

வைத்துக் கொண்டு பீரங்கிகளை நீட்டிக் கொண்டு சரணடையுங்கள் என்று கேட்டது.

இந்திய அரசிடம் சரணடைந்தால் என்ன நடக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஏற்கெனவே எமது போராளிகள் பலர் கண் இல்லாதவர்கள், முழு உடலும் இயங்காதவர்கள்? வலது குறைந்த அங்கவீனர்கள். இவர்களுடையெல்லாம் சிறையில் போட்டு சித்திரவதை புரியும் இந்திய அரசு கிட்டுவைக்கைப்பற்றியிருந்தால் அவர் அசிக்கப்படுத்தப்பட்டிருப்பார். கொடூரமான சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருப்பார். இராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டிருப்பார். வேறு பல வழிகளில் அவர் மிருகத்தனமாக நடத்தப்பட்டிருப்பார். இந்நிலையில் இந்தியாவின் பயமுறுத்தலுக்கு அச்சுறுத்தலுக்கு அடிபணியக்கூடாது என்பதால் அவர் வீரச்சாவைத் தழுவி கொண்டார்.

ஆனால், இதற்குப் பின்னணியில் பல இராசதந்திரத் தலையீடுகள் உண்டு. எமக்குக் கவலை என்னவெனில் இந்தத் தீர்வுத் திட்டத்தை முன்மொழிந்த சில நாடுகள் முக்கியமாக பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் - குவேக்கர்ஸ் சமாதானக் குழுவை இங்கு அனுப்பிய நாடுகள் இதில் மெளனம் சாதித்தமையாகும். அதாவது, கிட்டுபற்றிய உண்மையான விடயத்தை தெரிந்து கொண்டும் அவை இந்தியாவைப் பகைக்க விரும்பாமல் மெளனம் சாதித்துள்ளன. இந்தியாவும் தனது தேசிய வல்லாதிக்க நலன் குறித்து எமது தளபதிகளை அழித்துவிட்டு நிற்கின்றது. இதன் ஒட்டுமொத்த விளைவுகள் என்ன? இனியென்ன நடக்கும்? உங்களுக்கு ஒன்று தெரிய வேண்டும். வெளிநாடுகள் எங்கும் ஒரு பெரிய ஆவேச அலையொன்று பரவுகிறது. எங்கள் மக்கள் மத்தியில் வெளிநாடுகளில் இருக்கும் அமைப்புகள் மத்தியில் - இந்த நெருக்கடியை இந்தியாவின் இத்துரோகச் செயலை அம்பலமாக்கும் நோக்கத்தோடு கண்டனப் பேரணிகள் - ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்படவுள்ளன.

தமிழ்நாட்டில் இந்தப்பிரச்சினை பற்றிய உண்மையான தகவலேதும் மக்களுக்குப் போகவில்லை. ஏதோ புலிக்கப்பல் ஒன்று தங்கள் கடல் எல்லைக்கு வந்து குழம்பிப் போய் நின்றது. அவர்களைப் பிடிக்கப் போனோம். அதற்கு முன்பாக அவர்களே தமது கப்பலுக்கு தீ வைத்துக் கொடுத்தி

விட்டார்கள். என்பது போன்ற ஒரு பொய்ச் செய்தியை - புனை கதையைப் பரப்பியுள்ளார்கள். ஆனால் இலண்டனில் இருந்தும், பாரிசிலிருந்தும் தொலைபேசிமூலம் சில தமிழகத் தலைவர்களுக்கு விடயத்தைச் சொல்லியிருந்தோம். கிட்டுவின் சமாதானப் பயணத்தை இந்தியா தடுப்பதற்கு விடக்கூடாது என்று நெடுமாறன் போன்ற தமிழகத் தலைவர்களிடம் கேட்டிருந்தோம். ஆனால், இத்தலைவர்கள் இப்பொழுது சிறையில் வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றார்கள்.

இந்நிலையில் எங்களுக்கு நியாயம் வழங்க எவருமே இல்லையா? இந்த உலக சமுதாயம் இதைப் பார்த்து நிற்கிறதா? என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். ஒன்றை மட்டும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லலாம். அஃதாவது இப்படி எங்களைப் போல எத்தனையோ ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினம், மிகவும் மிருகத்தனமாக நசுக்கப்பட்ட மக்களினம், நீதிக்கேட்டுப் போராடும் மக்களினம் இவர்களுையெல்லாம் காப்பாற்றுவது என்ன? இவர்களுக்கு நீதிவழங்கிக் கொடுப்பது என்ன? இஃது இந்தப் போராட்டங்களின் தார்மீக அடிப்படையே அன்றி வேறில்லை. நாங்கள் தர்மத்தின் அடிப்படையில் ஒரு போரை நடத்துகின்றோம். இந்த சத்தியம் தான் வரலாற்றுச் சக்தி. இந்த சத்தியம்தான் மனித வரலாற்றை நகர்த்தும் அற்புதமான சக்தி. இந்த ஆன்மீக அடிப்படையில் - தார்மீக அடிப்படையில் நடத்திச் செல்லப்படும் எமது போராட்டம் இறுதியில் வெற்றி பெறும். எத்தனை சக்திகள் இடைமறித்தாலும் இறுதி வெற்றி எமக்கே."

தளபதி கிட்டு உட்பட 10 வீரவேங்கைகளின் நடுகல் நாட்டு நிகழ்ச்சி தீருவில் என்றும் இடத்தில் நடைபெற்ற பொழுது விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் பாலசிங்கம் ஆற்றிய மேற்கண்ட உரை பல உண்மைகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளது.

"வைக்கோல் போரில் படுத்திருக்கும் நாய் தானும் தின்னாது. மாடுகளையும் தின்ன விடாது" என்ற கிராமப் பழமொழிக் கேற்ப இந்தியா நடந்துகொண்டது. தான் இல்லாமல் எந்த சமாதானமும் இலங்கையில் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்னும் தன்மூப்புப் போக்கில் இந்தியா செயற்பட்டு உன்னதமான தியாகசீலர்களின் உயிர்களைப் பறித்துவிட்டது.

இந்திய அரசின் இந்த கொலை பாதகச் செயலை சரித்திரம்
ஒரு பொழுதும் மன்னிக்காது.

“எப்பொழுதும் ஏழைகளுக்காகவும், மக்களுக்காகவும்
உழைக்க வேண்டும் என்பதையே மனதில்
வைத்திருக்க வேண்டும்”

15.05.1992

“ஒவ்வொரு மனிதனுடைய வாழ்க்கைக்கும்
அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆனால் எம்முடைய
வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை நாம்தான்
தேடிக்கொள்ளவேண்டும்”

-கிட்டு-

09.06.1992

குட்டிசிறீ மற்றும் தியாகமணிகள்

1990-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி-மார்ச் திங்கள்களில் ஏறத்தாழ 25 நாட்கள் தமிழீழத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்தபொழுது லெப்டினன்ட் கர்ணல் குட்டிசிறீ எனது வாகனத்தின் ஓட்டுநராக அமர்ந்து சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி மகிழ்வித்தான். 25 வயதுக்கு உட்பட்ட இளைஞனான குட்டிசிறீயை நீண்டகாலமாக நான் அறிவேன். 1988இல் கிட்டு சென்னையில் இருந்தபொழுது அவரின் மெய்க்காவலானாக அவருடனேயே இருந்தான். அவர் சிறைப்பட்டபொழுது அவனும் சிறைப்பட்டான். கிட்டுவையும் மற்ற தோழர்களையும் இந்திய அரசு யாழ்ப்பாணத்திற்கு கொண்டு வந்து கிட்டுவை மட்டும் விடுதலை செய்துவிட்டு குட்டிசிறீ உள்ளிட்ட மற்றவர்களை இராணுவச் சிறையில் வைத்தது.

தமிழீழத்திலிருந்து இந்திய இராணுவம் வெளியேறத் தொடங்கியபொழுதுதான் குட்டிசிறீ விடுதலை செய்யப்பட்டான். நான் அங்கு சென்றதற்குச் சில நாட்கள்! முன்புதான் அவன் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களின் முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தான்.

கிட்டுவுக்கு மட்டுமல்லாமல் தலைவர் பிரபாகரனுக்கும் அவன் ஒரு செல்லப்பிள்ளையாவான். தலைவரின் மெய்க்காவல் படையில் ஒருவனாக இருந்த பொழுதிலும் அந்த முகாமில் சுறுசுறுப்பாய் பல்வேறு வேலைகளில் ஈடுபடுவது அவன் வழக்கமாக இருந்தது. குறிப்பாக வெடிமருந்துத் தொழில் நுட்பத்தில் அவன் கைதேர்ந்தவனாக இருந்தான். மிகச் சிறிய வயதிலேயே இயக்கத்தில் சேர்ந்த அவனை எல்லோரும் குட்டிசீறி என்று அன்புடன் அழைத்தார்கள். அவனுக்கு முதலில் தோட்டாகட்டும் வேலைதான் கொடுக்கப்பட்டது. பயன்படுத்தப்பட்ட தோட்டாக்களின் வெற்றுறைகளை எடுத்து, அவற்றில் மருந்து நிரப்பி புதிதாக உருவாக்கும் வேலையை அவன் விருப்பமுடன் செய்தான். அந்த நாளிலிருந்து அவனுடைய சிந்தனை முழுவதும் வெடி மருந்து தொடர்பானதாகவே இருந்தது. புலிகளின் முதலாவது கண்டுபிடிப்பான 5 அங்குல மோட்டார் தயாரிக்கப்பட்டபொழுது அதில் அவனுடைய பங்களிப்பு பெருமளவில் இருந்தது. முதன் முதலாகத் தான் செய்த எறிகணையை வெற்றிகரமாக ஏவியபொழுது அவன் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான். புலிகளின் வரலாற்றில் இன்று நவீன தொழில்நுட்பங்களில் பல்வேறு வகையான எறிகணைகள், எறிகணைசெலுத்திகள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருந்தாலும் அவற்றின் ஆரம்பப் புள்ளி குட்டிசிறீயின் 6 அங்குல மோட்டாரில் இருந்துதான் வெளிப்பட்டது. அந்த மோட்டாருக்கு குட்டிசிறீ என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. யாழ் கோட்டை இராணுவ முகாமை நோக்கி முதன் முதலாக எறிகணைகளை செலுத்தத் தொடங்கியபொழுது குட்டிசிறீ அருகில் ஆர்வமுடன் பார்த்தவாறு நின்றான். முதலாவது எறிகணை முற்றவெளிக்குள் பயனற்று விழுந்து வெடித்தது. இரண்டாவது எறிகணை சற்று முன்னேறி அகழிக்குள் விழுந்தது. மூன்றாவது எறிகணை கோட்டையின் மதிற்சுவரைத் தாண்டி உள்ளே விழுந்து அதிர்ந்தது. மதிலுக்கு பின்னேயிருந்த இரண்டு சிங்கள இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். பலர் படுகாயம் அடைந்தனர். அந்த எறிகணைதான் கோட்டையிலிருந்த சிங்கள இராணுவத்தின் நிம்மதியான உறக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

குட்டிசிறீ வெடிமருந்து இயக்கம் தொடர்பாக நிறைந்த

அறிவு பெற்றிருந்தான். அனுபவங்களிலிருந்துதான் அவன் கற்றுக்கொண்டான். 10ஆவது வகுப்பில் கல்வியை இடைநிறுத்திவிட்டு இயக்கத்திற்குள் வந்த இவனுடைய தொண்டு வியக்கத்தக்கது. கிட்டுவின் முழுமையான அன்புக்கு உரியவனாகத் திகழ்ந்தான். கிட்டுவின் மீது அவனும் உயிரையே வைத்திருந்தான்.

ஒவ்வொரு களத்திலும் கிட்டுவுக்கு அருகில் நிழல்போல் நின்று அவருக்கு உறுதுணையாக நின்றான். துரோகிகளின் குண்டுவீச்சில் கால் ஒன்றைக் கிட்டு இழந்தபொழுது அவன் வேதனையில் துடித்தான்.

1990இல் எனது தமிழீழச் சுற்றுப் பயணத்தின் பொழுது ஒருமுறை சுதுமலையிலுள்ள அவனுடைய வீட்டிற்கு என்னை அழைத்துச் சென்றான். அவன் வீட்டிற்குச் சென்றபொழுது அவனுடைய தாயும் மூத்த சகோதரிகளும் குட்டிசிறியைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதனர். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு முதல் முறையாக அவன் தன் குடும்பத்தினரைச் சந்திக்கின்றான் என்பதை அருகில் இருந்த நடேசன் எனக்குக் கூறினார். குட்டிசிறியின் குடும்பம் சற்று வசதியான குடும்பமாகும். குடும்பத்தின் கடைக்குட்டி அவன்

கால் போனால் என்ன? கடைசி வரை போராடுவான்!

துரோகிகள் மறைந்திருந்து வீசிய குண்டு வீச்சின் விளைவாக தனது மகன் காலை இழந்துவிட்டான் என்ற செய்தி கிடைத்த போது அந்த வீரத்தாய் கொஞ்சமும் கலங்கவில்லை.

“எம்மகனுக்கு ஒரு கால் போனால் என்ன? இன்னும் ஒரு கால் இருக்கு. இரண்டு கையிருக்கு. அவன் கடைசி வரையும் போராடுவான்” என்றார் அவர். அவர் வார்த்தைகளில் வேகமும் வீரமும் கொப்பளித்தன.

அந்த வீரத்தாய் வேறு யாரும்ல்ல தளபதி கிட்டுவைப் பெற்றெடுத்த இராசலட்சுமி அம்மையார்தான் அந்தத்தாய்.

வீரத்தாயின் வாக்குப் பொய்க்கவில்லை. அவரது வீரமகன் கடைசி வரை கடலிலே எதிரிக்குப் பணியமறுத்து இறுதிவரை உறுதியோடிருந்து வீரச்சாவைத் தழுவிக் கொண்டார்.

இராசையா சிறீ கணேசன் என்பது அவனுக்கு அவன் பெற்றோர் இட்ட பெயராகும். அவனுடைய குடும்பத்தினர் என்னை அன்புடன் வரவேற்று விருந்து அளித்து உபசரித்தனர். நான் புறப்படும் வேளை வந்தபொழுது அவனும் எங்களுடன் புறப்பட்டு நின்றான். நாங்கள் 'வேண்டுமானால் சில நாட்கள் இருந்துவிட்டு வர்' என்று சொன்னபொழுது அவன் கேட்கவில்லை.

"நீங்கள் இங்கு இருக்கும்வரை உங்களுக்கு கார் ஓட்டும் வேலையைத் தலைவர் எனக்கு கொடுத்திருக்கிறார். ஆகவே நான் உங்களுடனேதான் இருப்பேன்" என்று பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டு எங்களுடனேயே புறப்பட்டு விட்டான். வழிமுழுவதும் எனது சிந்தனை அவனைப் பற்றியே இருந்தது. வசதிமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்து வசதியான வாழ்க்கையையும், குடும்பபாசத்தையும் துறந்து காடு மேடுகளில் அலைந்து, உயிரைப் பயணம் வைத்து நாட்டிற்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக்கொண்ட குட்டிசிறியை நினைத்தபொழுது என் உள்ளம் அவனுக்காக உருகியது. இயக்கத்தின் மீதும் அதன் தலைமை மீதும் அவன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை அளவிடமுடியாததாகும்.

அதிலும் தளபதி கிட்டுவை அவன் தன் பெற்றோரைவிடக் கூடுதலாக நேசித்தான். அவர் வாழ்ந்தபொழுதிலும் அவருடைய நிழலாய் நின்றான். சாவின் விளிம்பில் அவர் நின்றபொழுதும் அவருக்கு அருகிலேயே நின்றான். பல்வேறு போர்க்களங்களில் மரணதேவதை கிட்டுவை நெருங்கி வந்தபொழுது கொஞ்சமும் அஞ்சாமல் அவருக்கு அருகில் நின்றான். 16 வயதில் விபரமறியாப் பருவத்தில் கிட்டுவுடன் சேர்ந்து நின்ற குட்டிசிறீ எட்டாண்டுப் போராட்ட வாழ்க்கைக்குப் பின்பும் கிட்டுவின் அருகிலேயே நின்றான். கொந்தளிக்கும் கடலில் குமுறும் உள்ளத்தோடு நின்ற தளபதி கிட்டுவை, இந்திய வல்லாதிக்கத்தின் கடற்படை சுற்றி வளைத்தபொழுது, கிட்டு இட்ட ஆணையை ஏற்றுக் குட்டிசிறீ தன் தலைவனுடையே வீரச்சாவை அணைத்துக்கொண்டான்.

வாழ்ந்த பொழுதும் தளபதி கிட்டுவுடனேயே வாழ்ந்தான். சாவின் பொழுதும் அவருடனேயே மறைந்தான். லெப்டினட் கர்னல் குட்டிசிறீயின் வாழ்க்கை தியாகங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையாகும்.

தளபதி கிட்டுவுடன் கடலில் மறைந்தவர்களில் கீழ்க்கண்ட வீரவேங்கைகளும் அடங்குவர் :

கடற்புலி கேப்டன் ஜீவா. யாழ்ப்பாணம் பாசையூரைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் நடராசா மார்க் ஜெயராஜா என்பதாகும்.

கடற்புலி கேப்டன் குணசீலன். இவர் யாழ்ப்பாணம் மணியம் தோட்டம் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் சேகன் குரூஸ் மைக்கேல் ஜீவா என்பதாகும்.

மேஜர் மலரவன் இவரை இயக்கத்தில் வேலன் என்று அழைப்பதும் உண்டு. பருத்தித்துறை வியாபாரிமூலையைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் சுந்தரலிங்கம் சுந்தரவேல் என்பதாகும்.

கடற்புலி கேப்டன். ரோசான். யாழ்ப்பாணம் நல்லூரைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் இரத்தினலிங்கம் அருணராஜா என்பதாகும்.

கடற்புலி கேப்டன் நாயகம். இவர் வல்வெட்டுத்துறை பொலிகண்டியைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் சிவலிங்கம் சேகரன் என்பதாகும்.

கடற்புலி லெப் தூயவன். யாழ்ப்பாணம் கண்டி வீதியைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் மகாலிங்கம் ஜெயலிங்கம் என்பதாகும்.

கடற்புலி லெப் அமுதன். யாழ்ப்பாணம் நாவாந்துறையைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் அலோசியஸ் ஜான்சன் என்பதாகும்.

கடற்புலி லெப் நல்லரசன். யாழ்ப்பாணம் கொழும்புத்துறையைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய இயற்பெயர் சிவஞானசுந்தரம் இரமேஷ் என்பதாகும்.

தளபதி கிட்டுவுடன் உயிர்தியாகம் செய்த இந்த ஒன்பது விடுதலைப் புலிகளும் வரலாற்றில் என்றும் அழியாத முத்திரையைப் பொறித்து மறைந்தனர்.

தலைவரின் தோழன்

“தமிழீழத்தில் கிட்டுவும், தமிழகத்தில் பொன்னம்மானும் இருக்கும் வரை எனக்குக் கவலை எதுவும் இல்லை” என தம்பி பிரபாகரன் ஒருமுறை என்னிடம் கூறினார்.

அப்பொழுது அவர் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்து ஆயிரக்கணக்கான போராளிகளைத் திட்டமிட்டு உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார். தமிழீழத்திலிருந்து இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் அழைத்து வந்து முகாம்களில் போர்ப்பயிற்சி அளிக்கும் வேலை மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. தமிழகத்தில் இருந்த பயிற்சி முகாம்களின் பொறுப்பாளராகப் பொன்னம்மான் விளங்கினார்.

பயிற்சி பெற்ற புலிகள் தாயகம் திரும்பிய பின்பு அவர்களைப் பிரித்துப் பலவேறு பகுதிகளுக்கு அனுப்பும் பொறுப்பையும் சிங்கள இராணுவத்தின் பிடியிலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தமிழீழப் பகுதிகளை விடுவிக்கும் பொறுப்பினையும் கிட்டு ஏற்றிருந்தார்.

பொன்னம்மானும் கிட்டுவும் தாங்கள் ஏற்றிருந்த பொறுப்புகளை திறமையாகவும் செம்மையாகவும் நிறைவேற்றி வந்தார்கள். கடினமான இந்தப் பொறுப்புகளை இவர்கள் சுமந்து கொண்டதால் தலைவர் பிரபாகரன் ஆயுதக் கொள்முதல், புதிய ஆயுதங்கள் கண்டுபிடிப்பு போன்றவற்றில் முழுமையாக ஈடுபடமுடிந்தது.

தனது சுமைகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட பொன்னம்மான், கிட்டு ஆகியோரை தலைவர் பிரபாகரன் மனம்விட்டுப் பாராட்டும் வகையிலேயே மேற் கண்டவாறு என்னிடம் கூறினார்.

இவர்கள் இருவரும் வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொள்ளும் வரையிலும் இந்த நம்பிக்கை அவர் உள்ளத்தில் நீடித்தது. தங்கள் அருமைத் தலைவர் தங்கள் மீது கொண்ட அளவற்ற நம்பிக்கைக்குச் சிறிதளவும் பங்கமில்லாத வகையில் இருவரும் நடந்து கொண்டனர். தங்கள் தலைவனுக்காக, அந்த இணையற்ற தலைவன் நேசித்த இலட்சியத்திற்காக, தங்கள்

தாயக விடுதலைக்காக இருவருமே தங்கள் இன்னுயிரை ஈந்தனர்.

17ஆவது வயதில் குடும்பத்தைப் பிரிந்து இயக்கத்தில் சேர்ந்த கிட்டு அன்று முதல் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட காலம் வரை பிரபாகரனைத் தனது தலைவராக மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை. தாயாக, தந்தையாக, தனக்கு அனைத்துமாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். தனது தலைவரை அவர் புரிந்து கொண்டிருந்த விதம் புதுமையானது. புரட்சிகரமானது. அளந்தெடுத்த வார்த்தைகளினால் அவர் அதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிற விதம் அற்புதமானது.

“எமது தலைவர் பிரபாகரன் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தலைவர் மட்டுமல்ல; அடக்கு முறைக்கு எதிராகப் போராடும் ஒரு தேசிய இனத்தின் தலைவர். இன்று விடுதலைக்காகத் தம்மைத் தியாகம் செய்யத் தயாராக நிற்கும் விடுதலைப் புலி உறுப்பினர்களுக்கும், எமது ஆதரவாளர்களுக்கும் மட்டும் அவர் தலைவர் அல்ல. எம் மீது அதிருப்தி கொண்டவர்களுக்கும், எம்மை எதிர்ப்பவர்களுக்கும் அவர் தலைவர் என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தப்பு செய்தவன், செய்யாதவன் அனைவரும் அவர் தான் தந்தை. பாதிக்கப்பட்டவனுக்கும், ஆடம்பரமாக வாழ்பவனுக்கும் அவர் தான் தந்தை.”

கிட்டு தனது தலைவரை எப்படிச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தாரோ அதைப் போலவே தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களும் கிட்டுவை மிகச் சரியாகவே புரிந்து கொண்டிருந்தார். இருவரிடமும் காணப்பட்ட இப் புரிந்துணர்வு நம்மை வியக்கவைக்கிறது.

பல களங்களில் தன்னுடன் தோளோடு தோள்நின்று போராடிய தளபதி கிட்டுவின் மரணம் எந்த அளவுக்கு பிரபாகரன் அவர்களின் உள்ளத்தைப் பாதித்தது என்பதை கீழ்க்கண்ட அவருடைய அறிக்கை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கானகத்தில் கிட்டு

தமிழகச் சிறையிலிருந்த கிட்டுவையும் அவருடைய தோழர்களையும் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு சென்ற இந்திய அதிகாரிகள் கிட்டுவை மட்டும் விடுதலை செய்தார்.

வல்வெட்டித் துறையில் உள்ள தன் வீட்டில் தனக்காகவே வாழ்ந்துவரும் தன் தாயிடமோ அல்லது யாழ்ப்பாணத்தில் தன்னை நினைத்து நினைத்து உருகி நிற்கும் தன் காதலி சிந்தியாவிடேமோ கிட்டு செல்லவில்லை. மாறாக இந்திய இராணுவத்தை எதிர்த்து கானகத்தில் இருந்தவாரே போராடிவரும் தன்னுடைய தலைவன் பிரபாகரன் இருக்குமிடத்திற்கே அவர் செல்லத்துடித்தார். எவ்வளவோ கட்டுக்காவல் - கணக்கடந்து, இந்திய இராணுவ வீரர்களின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு கோல்களை ஊன்றி ஊன்றித் தலைவனிடம் போய்ச் சேர்ந்த பின்பு தான் அவருடைய மனம் நிம்மதியடைந்தது.

கானகத்திலும் அவர் சோம்பியிருக்கவில்லை தலைவரின் மெய்க்காவலராக ஆரம்ப நாட்களில் கிட்டு இருந்தவர். எனவே புதிய அபாயங்கள் சூழ்ந்துள்ள நிலையில் தலைவரின் மெய்க்காவலர் படைக்குப் புதிய பயிற்சிகள் அளிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றார். புதிய புதிய போர் உத்திகளை அவர்களுக்குக் கற்றுத் தந்தார்.

முகாம் முகாமாகச் சென்று தோழர்களுக்கு உற்சாக மூட்டினார். ஒரு நாற்காலியை 'டோலி' போல கட்டி கிட்டுவை அதில் அமர வைத்துத் தோழர்கள் கானகமெங்கும் தூக்கிச் சென்றனர்.

அங்கம் குறைந்தாலும் கிட்டுவின் செயற்பாடுகளுக்குப் பங்கம் விளையவில்லை.

“அவனுள் ஓர் அபூர்வம் இருந்ததை நான் ஆரம்பத்திலேயே கண்டு கொண்டேன். அஃது அவனுடைய அழகான ஆளுமையாக வளர்ந்தது. ஒரு சுதந்திர வீரனுக்குரிய அனைத்துச் சிறப்புயில்புகளும் அவனிடமிருந்தன. அதனால் அவன் ஓர் அற்புதமான இலட்சியவாதியாக வாழ்ந்தான். போராடினான். அனைத்து மக்களுடைய இதயங்களையும் கவர்ந்தான். போர்க்களத்தில் வீரனாகவும், பொதுமக்களின் தோழனாகவும், எங்கும் எதிலும் எல்லாவற்றிலும் அவனுடைய ஆளுமையின் வீச்சு நிறைந்திருந்தது.

மனதின் ஆழத்து உள்ளுணர்வுகளை வார்த்தைகளில் சித்தரிப்பது கடினம். அதுவும் ஆன்மாவை உலுப்பிவிடும் ஓர் உணர்வுப் பூகம்பத்தை மனிதமொழியில் விவரிக்க முடியாது. எனது அன்புத்தம்பி கிட்டுவின் இழப்பும் அப்படித்தான். அவனுடைய மறைவு எனது ஆன்மாவைப் பிழிந்த ஒரு சோக நிகழ்வு. அதனைச் சொற்களால் வளர்த்து விட முடியாது.

நான் கிட்டுவை ஆழமாக நேசித்தேன். தம்பியாக, தளபதியாக எனது சுமைகளைத் தாங்கும் இலட்சியத் தோழனாக நான் அவனை நேசித்தேன். இது சாதாரண மனித பாசத்திற்கு அப்பாலானது. ஒரே இலட்சியப் பற்றுணர்வில், ஒன்றித்த போராட்ட வாழ்வில், நாம் பகிர்ந்து கொண்ட அனுபவத்தில், ஒருவரை ஒருவர் ஆழமாக இனங்கண்ட புரிந்துணர்வில் வேரூன்றி வளர்ந்த நேயம் அது.

என் தோழர்களுக்கு

நீண்ட காலமாக சிங்கள இனவாதப் பிடிக்குள் சிக்கி அல்லல் உற்றுக் கொண்டிருக்கும் எமது மக்களுக்கு, என்னால் முடிந்தவரை சேவை செய்ய விரும்புகின்றேன். ஆதரவற்று தினம் தினம் மடிந்து கொண்டிருக்கும் எமது மக்களுக்கு ஒரு தோழனாக, தந்தையாக, சகோதரனாக, நண்பனாக இருக்க விரும்புகின்றேன்.

இயக்கம் என்பது அவர்களைப் பாதுகாக்கும் வெறும் இராணுவ அமைப்பு மட்டுமல்ல; அவர்களுக்கு நல்வழி காட்டி வாழ்வை வளப்படுத்தும் அமைப்பும் கூட.

இயக்கம் என்பது மக்களுக்கு அமைதியையும், வாழ்வையும், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையும் கொடுக்கின்ற ஓர் அமைப்பாக விளங்க வேண்டும். எந்தக் கட்டத்திலும் மக்களுடைய சுதந்திரத்திற்கோ, ' வாழ்வுக்கோ இடையூறாக அமைந்துவிடக்கூடாது.

நாம் ஆயுதங்களை ஏந்தியிருப்பது மக்களுக்கு ஒரு சுதந்திரமான சுபிட்சமான வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்காகவே. அதே ஆயுதங்கள் எமது மக்களுக்கே அச்சுறுத்தலாக ஒருபொழுதும் மாறிவிடக்கூடாது.

விடுதலைக்காக ஆயுதம் ஏந்தும் ஒவ்வொரு இளைஞனும் தான் யாருக்காகப் போராடுகின்றேன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சரியாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆயுதம் ஏந்துகின்ற ஒவ்வொரு இளைஞனும் இதைச் சரியாகப்

கிட்டு ஒரு தனிமனித சரித்திரம். நீண்ட ஓய்வில்லாத புயல் வீசும் எமது விடுதலை வரலாற்றில் ஒரு காலத்தின் பதிவு.

வங்கக்கடலில் பூசும்பமாக அவனுடைய ஆன்மாபிளந்தது. அதன் அதிர்வலையால் எமது தேசமே விழித்துக் கொண்டது.

கிட்டு! நீ சாகவில்லை. ஒரு புதிய மூச்சாகப் பிறந்திருக்கிறாய்”

இருவரின் உள்ளங்களும் சங்கமித்து ஒருள்ளமாகச் செயற்பட்டன. அதனால்தான் எந்த பிரச்னையாக இருந்தாலும் தலைவரின் கருத்து எப்படியிருக்கும் என்பதை அவர் சொல்லாமலேயே புரிந்து கொண்டு வெற்றிகரமாகச் செயற்பட கிட்டுவால் முடிந்தது.

புரிந்து கொண்டு உள்ளானா என்பதை இயக்கம் அடிக்கடி பரிசோதித்துக் கொள்ள வேண்டும். சில சமூக விரோத சக்திகள் ஊடுருவச் செய்வார்கள். இவ்விடயத்தில் இயக்கம் மிகவும் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும்.

மக்களுடைய சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் இயக்கம் இயல்பாகவே மக்களை வழிநடத்திச் செல்லும் தலைமையையும், அதிகாரத்தையும் பெற்றுக் கொள்கின்றது.

அவ்வதிகாரமானது ஒரு குடும்பத் தலைவனுக்குரிய பொறுப்பையும், கடமையையும், தலைமையையும் கொண்டிருக்க வேண்டுமே ஒழிய, மக்களுக்கு எஜமானர்களாக மாறிவிடக் கூடாது.

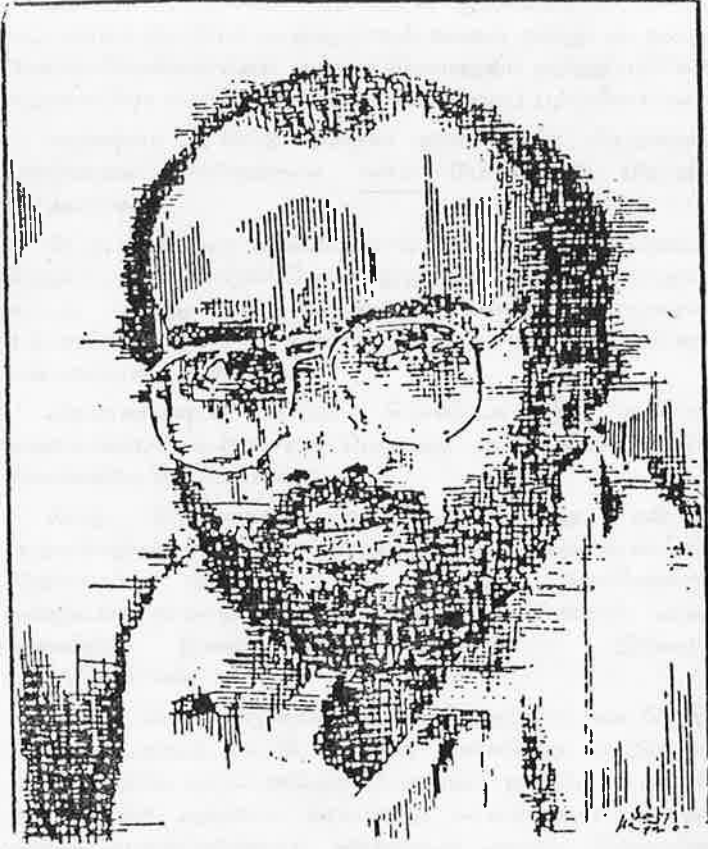
பொதுவாக அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அதிகாரத்தைக் கையிலெடுத்துப் பழகும்பொழுது அஃது ஒரு வகையில் சர்வாதிகாரத் தன்மைக்கும் இட்டுச் செல்லும். ஆனால் மக்களை நேசித்து, மக்களுடனேயே வாழும், மக்களின் அடிப்படைத் தேவையைப் புரிந்து கொள்ளும் ஓர் இயக்கம் சர்வாதிகாரத்தன்மைக்கு செல்ல முடியாது.

இயக்கத்தில் தலைவர்களாக உள்ளவர்கள் மக்களில் சகல தரப்பினருடனும் தொடர்புடையவர்களாகவும், சகலருடைய கருத்துக்கும் மதிப்பளிப்பவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

எல்லோரையும் எமது மக்களாகக் கருதுபவர் களாகவும், எல்லோருடைய நல்வாழ்வுக்காகவும்தான் போராடுகின்றோம் என்பதை உணர்பவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும்.

கிட்டு.

அவரைச் அவ்வமயம் நானும் நண்பர் வீரமணியும்
நாள்தோறும் சந்திப்பது உண்டு. போர்க்களத்திலிருந்து வரும்
செய்திகள் எங்களுக்குக் கவலை ஏற்படுத்தின. ஆனால் கிட்டு
ஒரு காகிதத்தை எடுத்து யாழ்குடா நாட்டில் எங்கெங்கு

இந்தியப்படைகள் உள்ளன, எங்கெங்கு புலிகள் உள்ளார்கள். எப்படிச் சுற்றி வளைத்தாலும் புலிகள் தப்பிச் செல்லக் கூடிய வழிகள் ஆகியவற்றைக் குறித்தார்.

“அண்ணா! கவலைப்படாதீர்கள் தலைவரையோ மற்ற புலிகளையோ இந்திய இராணுவத்தால் பிடிக்கவோ முடியாது.” என்று கூறிவிட்டு தப்பிச்செல்ல இருக்கும் வழிகளையும் சுட்டிக்காட்டினார். யாழ்குடாநாட்டின் ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் அவர் தெரிந்து வைத்திருந்தது கண்டு நாங்கள் வியப்படைந்தோம்.

தலைவர் பிரபாகரன் இருக்கும் இடத்தை இந்திய இராணுவம் சுற்றி வளைத்ததாக ஒரு செய்தி ஒருநாள் வந்தது நான் பதைத்துப் போனேன். உடனடியாகச் சென்று கிட்டுவைச் சந்தித்தேன்.

கிட்டுவின் முகத்தில் கவலைக்குறிகள் காணப்பட்டன. செய்தி உண்மைதான் என்பதை அவரும் உறுதி செய்தார். தமிழ்நாட்டு மக்கள் கண்டனக்குரல் எழுப்புவதன் மூலமே இந்திய அரசை நிர்ப்பந்திக்க முடியும் என நாங்கள் முடிவு செய்தோம். உடனடியாக கண்டனச் சுவரொட்டிகள் தயாரித்துத் தமிழக முழுவதும் அனுப்பினோம். இந்த சுவரொட்டிகள் மக்கள் மத்தியில் ஆவேசத்தை எழுப்பின.

தன் தலைவருக்கு எத்தகைய ஆபத்தும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற பதைப்பு கிட்டுவிற்கு எப்பொழுதும் இருந்தது. இந்திய அரசுடன் அவர் மேற் கொண்ட சமரச முயற்சிகளுக்கு இதுவே அடிப்படைக் காரணமாகும்.

1990 ஆம் ஆண்டில் நாம் தமிழீழம் சென்றிந்த வேளையில் தலைவர் பிரபாகரன் என்னிடம் “அண்ணா! கிட்டு எனக்குச் சில பரிசுகளை அனுப்பியிருக்கிறான்” என்று கூறிவிட்டு அவருக்கு முன்னால் இருந்த பெட்டியைப் பிரித்தார். புத்தம் புதிய கைத்துப்பாக்கி ஒன்று பளபளவென மின்னியது. அதை ஆவலுடன் எடுத்துப் பார்த்த பிரபாகரன் “அண்ணா! இஃது இஸ்ரேலியர்கள் தயாரிப்பு. உலகில் மிகச் சிறந்த கைத் துப்பாக்கி இதுதான். கிட்டு எனக்காகத் தேடிப் பிடித்து வாங்கி அனுப்பியிருக்கிறான்” எனப் பெருமிதமும் பாசமும் பொங்கக் கூறினார்.

கிட்டுவின் புகழ்பாடும் நடுகல்

தனது வீரமைந்தனை இழந்த தமிழீழம் சோகத்தில் மூழ்கிக்கிடந்தது. கடைகள் மூடிக்கிடந்தன. பள்ளிகள் அடைத்துக்கிடந்தன. வீதிகள் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. வீட்டுக்குவீடு தென்னங்குருத்தோலைகள் தோரணமாகத் தொங்கின. ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்பாகவும் தளபதி கிட்டுவின் புகைப்படம் புன்னகை பூத்த வண்ணம் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கர்னல் கிட்டுவும் அவருடைய 9 தோழர்களும் பாரதத்தின் பாதகச் செயலுக்குப் பலியான நிகழ்ச்சி தமிழீழ மக்களின் நெஞ்சங்களில் மூண்டெழுந்த தீயாய் கனன்றது. தமிழீழத்தின் பத்திரிகைகள் யாவும் கிட்டுவிற்கு அஞ்சலி செலுத்தின. அஞ்சலி சுவரொட்டிகளும், துண்டுப்பிரசாரங்களும் குவிந்தன. "புலிகளின் குரல்" கிட்டுவிற்கு அஞ்சலி செலுத்திய வண்ணம் இருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் கலைப் பண்பாட்டுக்கழகம் கிட்டுவிற்கும் - தோழர்களுக்குமாக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒலியிழை நாடாவை வெளியிட்டது.

1993 சனவரி 17, 18, 19ஆம் நாட்களைத் துக்கதினங்களாக புலிகள் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தனர். மக்கள் ஆவேசத்துடன் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களையும், பேரணிகளையும் ஊருக்கு ஊர் நடத்தினர். இந்திய அரசுக்கெதிராக தமிழீழத்தின் குரல் கோபத்துடன் ஒலித்தது.

19ஆம் நாள் நெல்லியடியில் இருந்து தீருவில் திடலை நோக்கி மிகப் பெரியதொரு பேரணி புறப்பட்டது. முடிவே இல்லாத அந்த மாபெரும் பேரணியில் அலை அலையாக மக்கள் சென்றனர். கப்பல் போன்ற ரதத்தில் கம்பீரமாகக் காட்சிதரும் கிட்டுவின் உருவம் எடுத்துவரப்பட்டது. முன்னால் கடற்புலிகள் அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

தீருவில் திடல் கொள்ளாத அளவுக்கு மக்கள் திரண்டிருந்தனர். கப்பலில் இருந்த கிட்டுவின் உருவத்துக்கு மாலை அணிவித்துவிட்டு கிட்டுவின் அன்னையும் துணைவியும் ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அமுததைக் கண்ட மக்கள் தாங்களும் அமுதனர்.

அந்த வேளையில் தமிழீழத் தேசியத் தலைவர் பிரபாகரன் தன்னுடைய அருமைத் தோழன் கிட்டுவிற்கு அஞ்சலி செலுத்தவந்தார். இளைய மகனை-இழந்த அன்னை இராசலட்சுமி மூத்தமகனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுத காட்சியைக் கண்டோர் கண்கலங்கினார்கள். வீரமரணமடைந்த மற்ற போராளிகளின் பெற்றோர்களும் அழுதனர். தாங்கொணாத தன் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு அனைவருக்கும் உறுதி மிக்க தன் விழிகளால் தலைவர் பிரபாகரன் ஆறுதல் கூறினார்.

கிட்டுவின் புகழைப் போல நெடிதுயர்ந்து நின்ற நடுகல்லை கிட்டுவின் அன்னை திறந்து வைத்தார்.

மறுநாள் என்னை அழைத்துச் சென்று அந்தக் கைத்துப்பாக்கியை இயக்கியும் காட்டினார். பிற பரிசுப் பொருட்களைத் தன்னருகே இருந்த தளபதிகளுக்கு அளித்து விட்டார்.

கிட்டுவின் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாகவோ என்னவோ அந்தக் கைத்துப்பாக்கியைத் தன்னுடனேயே வைத்துக் கொண்டார். கிட்டுவின்மீது அவர் கொண்டிருந்த அளவிலாத நம்பிக்கையும் எல்லையற்ற அன்பும் என்னைப் பிரமிக்க வைத்திருக்கின்றன.

அதைப்போல கிட்டு தனது தலைவர் மீது வைத்திருந்த அன்புக்கும் மதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் ஒப்புமை கூறமுடியாது. என்பதையும் நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்.

உலகின் மகத்தான புரட்சிகளுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திய மாபெரும் தலைவர்களுக்கு மகத்தான தளபதிகள் துணை நின்றிருக்கிறார்கள். வியட்நாம் புரட்சியின் இணையற்ற தலைவரான ஹோசி.மின் அவர்களுக்குத் துணையாக நின்ற தளபதி வோ-சுவான்-ஜியாப் ஆவார். ஹோ-சி-மின்னுடன் இணைந்து நின்று விடுதலை இராணுவமான வியட்மிங்கை உருவாக்கியவர். பெரும்பாலும் விவசாயிகளைக் கொண்ட வியட்மிங் படையை உலகின் தலைசிறந்த நவீனபடையாக மாற்றுவதற்கு ஹோ-சி-மின்னுடன் தோளோடு தோள் கொடுத்த தளபதி இவரே.

முதலில் பிரான்சியப் படையையும், பின்னர் அமெரிக்கப்படையையும் வியட்நாமிலிருந்து விரட்டியடித்த பெருமையில் தளபதி ஜியாப்பிற்குப் பெரும் பங்கு உண்டு.

இன்று தமிழீழப் புரட்சியின் தேசியத் தலைவரான பிரபாகரன் அவர்களும் விடுதலைப் புலிகளின் இணையற்ற தளபதியான கிட்டுவும் இணைந்து பணியாற்றி வலிமைவாய்ந்த விடுதலை இயக்கத்தைக் கட்டினார்கள்.

ஹோ-சி-மின்னுக்கு ஜியாப் கிடைத்ததைப் போல பிரபாகரனுக்குக் கிட்டு கிடைத்தார். பிரபாகரனின் போர்வாளாக இறுதிவரை உறுதியோடு பணியாற்றிய பெருமை தளபதி கிட்டுவிற்கு உண்டு.

இவளொரு புதிய திலகவதி

தமிழீழ விடுதலையைத் தவிர வேறு எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல் தன்னுடைய முழு கவனத்தையும் இயக்கத்தை வலுப்படுத்துவதிலும் சிங்களப் படைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதிலும் செலுத்தி வந்த கிட்டுவின் வாழ்விலும் ஒரு கட்டத்தில் வசந்தம் மலர்ந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அஞ்சல் அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய துரைராசா என்பவருடன் கிட்டுவுக்கு நட்பு ஏற்பட்டது. கிட்டுவின் தோழரான கராத்தே வீரர் அமல்தாஸ், துரைராசாவின் நெருங்கிய நண்பர். அமல்தாஸ் மூலம் தான் கிட்டுவுக்கு துரைராசாவின் குடும்பத்தினருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு உருவானது. துரைராசாவும் அவரின் துணைவியார் செலின் அம்மையாரும் இயக்கத்தின் ஆதரவாளர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களுக்கு சிந்தியா, சிராணி, சஜீவா என மூன்று புதல்விகள் இருந்தனர். இம்மூவரில் முத்தவளான ஆன் சிந்தியா கிட்டுவின் மனதில் எப்படியோ இடம் பிடித்தாள். இதையாரும் அறிந்துகொள்ளவில்லை.

யாழ்ப்பாண தளபதியாகப் பொறுப்பேற்றிருந்த கிட்டு அவருக்கு இருந்த எத்தனையோ வேலைகளுக்கு நடுவே சிந்தியாவின் வீட்டுக்கு அருகே இருந்த அடைக்கலமாதா தேவாலயத்திற்கு அடிக்கடி வருவார். அங்கு தொழுவார். பிறப்பினால் இந்துவாக இருந்தாலும் கிட்டு எல்லா மதங்களையும் மதித்தார்.

இந்த அடைக்கலமாதா கோயில் அருகேதான் 1984-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 4ஆம் நாள் சிங்கள இராணுவ வண்டி ஒன்றினை கிட்டுவும் அவருடைய தோழர்களான அமல்தாஸ், காந்தன் ஆகியோரும் கண்ணிவெடி வைத்துத் தகர்த்தார்கள். இந்த நடவடிக்கையை அவர்கள் மேற்கொள்வதற்கு முன்னால் அடைக்கலமாதாவின் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கு வழிபாடு செய்துவிட்டு வந்து இச்செயலில் ஈடுபட்டார்கள். தங்கள் திட்டம் பூரணமானதைக் கண்ட பின்பு கிட்டுவுக்கு அடைக்கலமாதாவின் மீது அளவுகடந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

1985-ஆம் ஆண்டில் நான் தமிழீழத்தில் இரகசியச்

சுற்றுப்பயணம் செய்தபொழுது கிட்டு ஒரு நாள் என்னை ஒரு வீட்டிற்கு விருந்து சாப்பிட அழைத்துச் சென்றார். இயக்க ஆதரவாளர் வீடு என்று மட்டும் என்னிடம் கூறினார். குடும்பத்தலைவர் துரைராசா, அவருடைய துணைவியார் செலின், மகள் சிந்தியா ஆகியோர் என்னை மிக அன்புடன் உபசரித்தார்கள். அப்பொழுது கிட்டுவின் மனதைக் கொள்ளைகொண்ட பெண் இந்த சிந்தியா தான் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. கிட்டும் எனக்குச் சொல்லவில்லை. 1986ஆம் ஆண்டு வரை இருவரும் தங்கள் காதலை மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே இரகசியமாக மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். இதற்கிடையில் கராத்தே வீரர் அமல்தாலை சிங்கள இராணுவம் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டது. அவருடைய மறைவு கிட்டுவையும், சிந்தியாவையும் மிகவும் பாதித்தது.

1985-ஆம் ஆண்டில் யாழ் காவல் நிலையத் தாக்குதலை நடத்துவதற்கு முன்னாலும் அடைக்கலமாதா கோவிலுக்கு வந்து வழிபட்டுச் சென்றார். இத்தாக்குதலில் ஒரு புலி கூட சாகவில்லை. யாழ், காவல் நிலையத்தை முற்றாகத் தகர்த்துப்

பல சிங்கள காவல்துறையினரைக் கொண்டு ஒரு பெரும் சாதனையை புலிகள் படைத்தனர். இவ்வாறு பல கட்டங்களில் கிட்டுவின் வரழ்வில் இந்த அடைக்கலமாதா கோயில் முக்கிய பங்கு வகித்தது.

கிறித்துவப் பெண்ணான சிந்தியாவைக் காதலிக்க நேர்ந்ததால் கிட்டுவிற்கு அடைக்கலமாதாவின் மீது பற்று ஏற்பட்டதா அல்லது அடைக்கலமாதாவின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பக்தி கிறித்துவப் பெண்ணான சிந்தியாவைக் காதலிக்க வைத்ததா என்பதைத் திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும் கிட்டுவிற்கு கிறித்துவ மதத்தில் ஈடுபாடு இருந்தது.

1991 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 24ஆம் நாள் இரவு அதாவது 25ஆம் நாள் கிறிஸ்துமஸ் பிறக்கப்போகும் நள்ளிரவில் நானும் நண்பர் மணியரசன் அவர்களும் கவிட்சர்லாந்து நாட்டில் சூரிச் நகரில் இருந்தோம். கிட்டு எங்களை கிறித்துவ

காதலிள மனைவி சிந்தியாவுக்கு

தளபதி கிட்டு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து

“நாம் எமது மக்களையும், தாயக மண்ணையும் நேசிப்பதாலேயே போராடுகின்றோம். நாம் எமது மக்களை நேசிக்க வேண்டும். அவர்கள் மீது அன்பு செலுத்த வேண்டும். இதுதான் எமது அடிப்படை இலட்சியம். மக்களில் பல்வேறு வகைப்பட்டவர்களும் இருப்பார்கள். இவர்கள் எல்லோருக்குமாகியே நாம் போராடுகின்றோம். இரத்தம் சிந்துகின்றோம். அனைவரையும் ஒரே மாதிரியாக நேசிக்கும் பக்குவம் வளர்க்கப்படல் வேண்டும். ஒவ்வொரு போராளிக்கும் இஃது ஊட்டப்பட வேண்டும்.

எந்த மண்ணிலும் நான் ஒட்டமுடியவில்லை. எப்பொழுதும் தமிழீழத்துக்கு ஓடிவர வேண்டும் என்ற நினைப்பும் எண்ணமுமே எழுகின்றது. ஒவ்வொரு கணமும் தாயகத்தின் சிந்தனைதான். வெளியாலே வாழும் பொழுதுதான் நாம் எமது மண்ணையும் மக்களையும் எவ்வளவு தூரம் நேசிக்கின்றோம் என்பது புரிகின்றது. தாய்மண் என்பதற்கான எத்தனையோ பரிமாணங்கள் புரிகின்றன. எமது தந்தையரும் தாய்மாரும் வியர்வை சிந்தி தமது மூச்சை விட்ட பூமி அது. அங்கே வீசும் காற்றில் எம்முத்த சந்ததியின் மூச்சுக்கலந்திருக்கின்றது. எல்லாமுமாய்ச் சேர்ந்து அந்தமண் எம்மோடு

தேவாலயம் ஒன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு ஜெர்மன், பிரஞ்சு, இத்தாலி ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் வழிபாடு நடைபெற்றது. அந்த கிறிஸ்துமஸ் இரவில் கிட்டுவோடு சேர்ந்து நாங்களும் தமிழீழ மக்களுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தோம்.

பின்னர் இத்தாலிய நாட்டிற்கு நான் சென்றிருந்தேன். உரோம் நகரில் போப்பாண்டவர் குடி கொண்டிருக்கும் 'வத்திக்கான்' நகருக்குச் சென்று அங்குள்ள பிரமாண்டமான செயின்ட் பால் ஆலயத்தைப் பார்த்தேன். அங்கு உலகப்புகழ்பெற்றச் சிற்பியான மைக்கேல் ஆன்சலோ உருவாக்கியிருந்த சிலையொன்றைக் கண்டேன். மேரிமாதா தனது மடியில் இயேசுபிரானின் உடலைக் கிடத்திய வண்ணம் சோகத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் மிக அபூர்வமான சிலையைப் பார்த்தபொழுது எனக்குக் கிட்டுவின் நினைவுதான் வந்தது. ஒப்பற்ற கலையழகு நிரம்பிய அந்தச் சிலையின் படமொன்றினை கிட்டுவிற்கு அனுப்பினேன். அவருக்கு

ஒட்டிக்கொள்கின்றது. தமிழீழத்துக்கு ஓடிவரும் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டே இருக்கின்றேன்.

"நானும் நீயும் திருமணம் செய்து பிள்ளைகள் பெற்று, வளர்ப்பது மட்டும் வாழ்க்கையாக முடியாது. எமது வாழ்க்கைக்கு நாமேதான் அர்த்தத்தைத் தேடவேண்டும். நான் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். நீயும் தேடவேண்டும்.

"என்னால் எவ்வளவு முடியுமோ அதற்கு மேலாக மற்றவர்களுக்கு உதவி செய். சேவை என்பது கடமைதான். கடமையிலிருந்து தவறாதே"

"நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் வாழப் பழக வேண்டும். நேர்மையாகப் பேசுதல், நேர்மையாக நடத்தல், இவ்விடயங்களில் எப்பொழுதும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்." "நான்தோறும் சில வேளைகளில் திரும்பத் திரும்ப நல்ல விடயங்களையும் தத்துவங்களையும் படிக்கவேண்டும். வெறும் ஏட்டுச் சுரக்காய்களான தத்துவங்களை அல்லாமல் நல்ல மனிதர்களுடைய தத்துவங்களைப் படிக்கவேண்டும்.

"தினமும் தியானம் செய்துகொண்டுதான் இருக்கின்றேன். ஒரு புது ஆராய்ச்சி. ஆன்மீகத்துறையில் சமயங்களுக்கப்பால், சமயங்களைத் துறந்து, மக்களுக்கு ஆன்மீக வழிகாட்டலுக்கு வழிதேடவேண்டும். சமயங்களின் மாயப்பிடியிலிருந்து மக்களை விடுவித்து சரியான உறுதியை மக்களிடையே வளர்க்கவேண்டும்."

அஃது அளவற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது என்பதை அவர் என்னுடன் தொலைபேசி மூலம் பேசிய பொழுது அறிந்து கொண்டேன்.

1987-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 10ஆம் நாள் தொலைத்தொடர்பு அலுவலகத்தின் மீது புலிகள் தாக்குதல் நடத்தினார்கள். இதற்கு எதிராக சிங்கள இராணுவம் பீரங்கி கொண்டு அப்பகுதியை அடிக்கடி தாக்கியது. இந்த அலுவலகத்திற்கு அருகேதான் சிந்தியாவின் குடும்பம் வாழ்ந்து வந்தது. இந்த மோதல்களின் விளைவாக பகலில் மட்டுமே அக்குடும்பத்தினர் அங்கு தங்கினார்கள். இரவில் தங்கள் உறவினரின் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடுவார்கள். 1987-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 29-ஆம் நாள் கிட்டுவின் வாழ்வில் ஒரு துக்ககரமான நாள். தமிழீழ மக்கள் தங்கள் கண்ணுக்கு கண்ணாக நேசித்த ஒரு மாவீரனுக்கு இழப்பு ஏற்பட்ட நாள். அன்று மாலை அந்திமயங்கும் வேளையில் கிட்டு வழக்கம் போல தனது சிறிய காரில் மாதாகோவிலுக்கு வந்து வணங்கிவிட்டு சிந்தியாவை சந்திக்க அவருடைய வீட்டிற்கு வந்து கொண்டு இருந்தார். கிட்டுவுடன் காரில் சாந்தமணி, நிரூபன் ஆகியோர் இருந்தனர். காரை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு கீழே இறங்குவதற்கு கிட்டு முயற்சி செய்துகொண்டிருந்த வேளையில் சைக்கிளில் வேகமாக வந்த இருவர் காரின்மீது இரு குண்டுகளை வீசினார்கள். என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்பாகவே ஒரு குண்டு வெடித்தது. காரில் ஓட்டுநர் இருக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த கிட்டுவை சாந்தமணி அவசரஅவசரமாக வெளியே தள்ளினார். கார் சிறியதாகையால் கிட்டுவின் ஒரு கால் காருக்குள்ளும் உடம்பு வெளியேயும் ஆக அவர் விழுந்தார். விழுந்த வேகத்திலேயே கிட்டு தனது கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துச் சுட்டார். இதற்குள் வெளியே குதித்த சாந்தமணியும், நிரூபனும் சுட்டனர். ஆனால் சைக்கிளில் வந்தவர்கள் தப்பிவிட்டார்கள். இதற்குள் எங்கும் இருள் சூழ்ந்துவிட்டது. அதன் பின்னர் கிட்டு நடந்துகொண்ட விதம் அவருக்கே உரிய தனித்துவம் வாய்ந்தது.

கிட்டுவுக்கு ஏதேனும் காயம் ஏற்பட்டு இருக்கிறதா என்று சாந்தமணி கேட்க 'கால் மட்டும். போய்விட்டது' என்று அமைதியாக கூறியவண்ணம் தனது காற்சட்டையைக் கிழித்து

காயத்திற்கு கட்டு போடுவதற்குக் கிட்டு முயற்சி செய்து கொண்டு இருந்தபோதே அளவற்ற இரத்தப் போக்கினால் மயங்கிவிட்டார். துண்டுபட்ட கால் அவர் அருகே துடித்த வண்ணம் கிடந்தது இதற்குள் வீட்டிலிருந்து சிந்தியா குண்டுச் சத்தம் கேட்டு வெளியே ஓடிவந்து கிட்டுவுக்கு ஏற்பட்ட காயத்தைப் பார்த்துக் கதறி அழுதார். மருத்துவமனை அருகிலே இருந்ததால் உடனடியாக கிட்டுவை அங்கு கொண்டுபோனார்கள். தக்க சிகிச்சை அளித்ததினால் கிட்டு உயிர் பிழைத்தார். சாந்தமணிக்கு ஒரு கையில் இரண்டு விரல்கள் சேதம் அடைந்துவிட்டன. நிரூபனுக்கு எதுவும் நேரவில்லை.

காலை இழந்தபோதிலும்கூட கிட்டு அதைப்பற்றி கவலைப்படவில்லை. ஆனால் சிந்தியாவோ தாங்கமுடியாத சோகத்தில் இருந்தார். மருத்துவக் கல்லூரி மாணவியாக இருந்த சிந்தியா கிட்டுவின் அருகிலேயே இருந்து எல்லாப் பணிவிடைகளும் செய்தார்.

மாவீரனாக யாழ் மக்கள் நடுவே கம்பீரமாக உலாவித்திரிந்த கிட்டு கோல்களை ஊன்றி நடக்கவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகியும் கொஞ்சம் கூடக் கலக்கம் அடையவில்லை. சிந்தியாவுக்கும் தனது அன்னைக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அவர் ஆறுதல் கூறினார்.

சிந்தியாவைச் சூழ்ந்த சோக மேகங்கள் கொஞ்சமும் கலையவில்லை.

1987-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் இந்திய அமைதிப்படை சிந்தியாவின் தந்தை துரைராசா. சிந்தியா, அவளின் தங்கை சஜீவா ஆகிய மூன்று பேரையும் கைது செய்தது. சிந்தியாவின் தாயும், மற்றொரு தங்கையும் அந்தச் சமயம் வெளியே சென்றிருந்ததால் அவர்கள் தப்பினார்கள். அவர்களைக் கைது செய்து அழைத்துச் சென்ற இராணுவ அதிகாரி செல்லும் வழியில் கல்வியங்காட்டுச் சந்தையில் 47 மக்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டுக் கிடந்ததைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களையும் சுடப்போவதாக மிரட்டினார். பின்பு அவர்களின் கைகளைக் கட்டி ஆறு நாட்கள் நல்லூரிலிருந்த இராணுவச் சிறையில் வைத்தார். 6ஆவது நாள் சிந்தியாவின் தந்தையையும், தங்கையையும் மட்டும் விடுதலை செய்தார்கள்.

சிந்தியாவை காங்கேயன்துறை இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். அங்கு அவர் பலமான குறுக்கு விசாரணைக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டாள் அவள் கிட்டுவின் காதலி என்பது இந்திய இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு தெரிந்திருந்தது எனவே கிட்டுவைப் பற்றியும், இயக்கத்தில் உள்ள மற்ற தலைவர்களைப் பற்றியெல்லாம் அறிந்து கொள்ள விரும்பிய அதிகாரிகள் அவளை உருட்டியும், மிரட்டியும் எத்தனையோ முயற்சி செய்தும் எந்தத் தகவலையும் பெறமுடியவில்லை. பின்பு அவளை இந்தியாவிிற்குக் கொண்டுவந்து விடுதலை செய்தார்கள்.

இந்திய அரசுடன் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைத் தொடங்குவதற்காகக் கிட்டுவை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள் அழைத்துக் கொண்டு வந்த பொழுது, சிந்தியா மீண்டும் கிட்டுவுடன் சேர்ந்தாள். சென்னையில் கிட்டு தங்கியிருந்த அந்த நாட்களில் அவருக்கு உதவியாக சிந்தியா தனது கடமைகளைச் செய்தாள்.

தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் காலத்தினை சிந்தியா வீணாக்க வேண்டியதில்லை என்று கருதிய கிட்டு அவள் தனது படிப்பை தொடருவதற்கு வழி இருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ந்தார். திராவிடர் கழக செயலாளர் கி.வீரமணி அவர்களிடம் கூறி திருச்சியில் அவர்கள் நடத்திய மருந்தியல் பயிற்சிப் பள்ளியில் அவளைச் சேர்த்துக்கொள்ள வைத்தார். கால் இழந்த நிலையில் இருக்கும் கிட்டுவின் அருகே இருந்து தொண்டாற்றுவதையே சிந்தியா விரும்பினாள். ஆனாலும் கிட்டு அவள் படிப்பை தொடர்வதன் மூலம் மக்களுக்கு தொண்டாற்ற வேண்டியது அதைவிட முக்கியமானது எனக் கூறிவிட்டார். அடிக்கடி கிட்டுவை சந்திக்கவாவது முடிகிறதே என திருப்தி அடைந்த சிந்தியாவுக்கு அந்த மகிழ்ச்சியும் நீண்ட நாள் நீடிக்கவில்லை. தேசியப் பாதுகாப்பு சட்டத்தின் கீழ் கிட்டுவையும் மற்ற விடுதலைப் புலிகளையும் கைது செய்த இந்திய அரசு அவர்களைச் சிறையில் அடைத்தது. சிறையில் கிட்டு உண்ணாநோன்பு இருந்தார். அதன் விளைவாக அவரையும் மற்ற விடுதலைப்புலிகளையும் விடுவித்து விமானத்தில் ஏற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் கொண்டுபோய் இறக்கிவிட்டபொழுது கிட்டுவுடன்

காதலியை அல்ல! தேநீரைத் தேடி

சிந்தியாவின் காதலுக்கு அவள் வீட்டில் கடும் எதிர்ப்பு இருந்தது. படிக்க வேண்டிய வயதில் காதலா? எனக் கண்டித்தார் சிந்தியாவின் அன்னை. ஆனாலும் காலம் செல்லச் செல்ல தன் மகள் கிட்டுவை எவ்வளவு ஆழமாக நேசிக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்த அன்னையின் மனம் மாறியது.

கிட்டுவின் குடும்பத்தில் எதிர்ப்பு இல்லை. முரட்டுக் காளையாகத் திரியும் தன் மகன் யாரை வேண்டுமானாலும் திருமணம் செய்து கொள்ளட்டும். அவன் திருமணம் செய்து கொண்டாலே போதும் கிட்டுவின் என அன்னை எண்ணினார். கிட்டுவின் தமையனும் அவ்விதமே கருதினார். எனவே கிட்டு சிந்தியா காதலுக்கு அவர்கள் உளப்புர்வமான சம்மதத்தை அளித்தனர்.

இரு குடும்பத்தினரும் சம்மதம் தந்தபின்னரும் கிட்டு உடனடியாகத் திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. பல காரணங்களைக் கூறித் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே வந்தார்.

கிட்டு காலிமுந்த பொழுதும் இந்தியச் சிறையில் வாடிய வேளையிலும் சிந்தியா என்றும் மாறாத அன்புடன் அவரை நேசித்தார். முழுவதுமாக அவருக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்தார்.

காதலாகிக் கசிந்து நின்ற சிந்தியாவை வேண்டுமென்றே சீண்டிக் கேலி செய்வது கிட்டுவிற்கு ஒருபொழுது போக்காகும்.

ஒருமுறை ^{சூ} நண்பரும், கிட்டுவும் சிந்தியாவின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தார்கள். துடான தேநீர் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் சிந்தியா தந்தாள்.

அப்பொழுது நண்பர் “தங்கச்சி! உன்னைப் பார்க்காமல் இவனால் இருக்க முடியவில்லை. தினமும் உன்னைத் தேடி வந்து விடுகிறான்” எனக் கேலி செய்தார்.

கிட்டு பேச்சினிடையே குறுக்கிட்டார். “இவளையா நான் தேடி வருகிறேன் தேநீர் குடிக்க காசிருப்பதில்லை. இங்கே வந்தால் காசில்லாமல் தேநீர் குடிக்கலாம் என்றுதான் வருகிறேன்” என்றார்.

கிட்டுவின் குறும்பு சிந்தியாவிற்கு முதலில் கோபத்தை வரவழைத்தது. ஆனாலும் மறுகணமே அவருடைய அழகியமுகம் நாணத்தால் சிவந்தது. சிரித்தது.

சிந்தியாவும் யாழ் சென்றாள்.

விமானநிலையத்திற்கு வெளியில் கிட்டுவும் சிந்தியாவும் தனித்துவிடப்பட்டார்கள். கிட்டுவின் உயிருக்கு உலைவைக்க துரோக இயக்கங்கள் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு திரிந்தன. அந்த அபாயகரமான சூழ்நிலையில் கிட்டுவையும் சிந்தியாவையும் நிறுத்திவிட்டு இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். நல்லவேளையாக மக்கள் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் விரைந்து வந்து இருவரையும் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் சென்றார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிட்டு தனது அன்னையுடன் வீட்டிலே இருக்கவிரும்பவில்லை. அவர் மனம் காட்டிலே வாழ்ந்தபடி இந்திய இராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடிவரும் தனது தலைவர் பிரபாகரனிடமே இருந்தது. எனவே அவர் பிரபாகரன் இருந்த காட்டிற்கே போய்ச் சேர்ந்தார். தாயகத்திற்கு மீண்டும் திரும்பிய பொழுதிலும் கூட இருவரும் ஒன்றாக வாழவில்லை. சிந்தியா நாட்டிலும், கிட்டு காட்டிலுமாக வாழ நேர்ந்தது.

1990-ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில், இந்திய இராணுவம் வெளியேற்றப்பட்டு சிங்கள அரசு-விடுதலைப் புலிகள் பேச்சுவார்த்தை நடத்திவந்த கழுகமாக காலகட்டத்தில் கிட்டுவை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப் பிரபாகரன் திட்டமிட்டார். விடுதலைப் புலிகளின் பன்னாட்டுச் செயலகத்தின் பொறுப்பாளராக கிட்டுவை நியமித்தார். அந்த பணியை ஏற்பதற்காக கிட்டு புறப்பட்டபொழுது சிந்தியாவும் பிடிவாதமாக அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள். அவருடனே கொழும்புக்குச் சென்றாள். இலண்டனுக்கு கிட்டு புறப்படுவதற்கு முன் அவளின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்க சில நண்பர்களின் முன்னிலையில் கிட்டு அவளை இரகசியமாகத் திருமணம் புரிந்து கொண்டார். தன்னுடனே இலண்டனுக்கு வர விரும்பிய அவளை கிட்டு தடுத்து நிறுத்தி அவளின் மருத்துவ படிப்பைப் பூர்த்தி செய்யும்படி கூறினார்.

“நான் எனது கடமையைச் செய்வதற்காக இலண்டன் செல்கிறேன். நாடு நாடாகத் திரியவேண்டிய ஒரு நாடோடி வாழ்க்கையை எதிர்நோக்கி இருக்கிறேன். இந்த காலகட்டத்தில் உன்னை நான் அழைத்துச் செல்வது உசிதமாக இருக்காது.

எனக்கு அதற்கான நேரமும் சூழ்நிலையும் கிடையாது. நீ இங்கிருந்து உன்னுடைய மருத்துவ படிப்பை பூர்த்தி செய். நம் மக்களுக்கு எதிர்காலத்தில் உன்னுடைய மருத்துவத் தொண்டு பயன்படும். தமிழீழம் மலர்ந்த பிறகு நமது இல்லற வாழ்வை நாம் தொடங்குவோம்” என்று கிட்டு கூறிய பொழுது, அருகில் இருந்தவர்கள் கிட்டுவின் மனம் என்ன கல்லா என திகைத்தனர். சிந்தியாவுக்கு வேறு வழியில்லை. கண்ணீருடன் கிட்டுவுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

கிட்டு இலண்டன் சென்றபின்பு பல மாதங்கள் கழித்து சிந்தியா இலண்டனுக்குச் சென்றார். கிட்டுவைப் பிரிந்து அவளால் இருக்கமுடியவில்லை. அவள் வருகையை கிட்டு கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பல மாதங்களுக்குப் பின்பு பல்லாயிரக்கணக்கான மைல்கள் கடந்து தன்னைத்தேடி வந்திருக்கும் சிந்தியாவின் மனத்தவிப்பு கிட்டுவுக்கு புரியாமல் இல்லை. ஆனால் சிந்தியா மீது அவர் கொண்ட காதலைக் காட்டிலும் இயக்கத்திற்கும், மக்களுக்கும் அவர் ஆற்றவேண்டிய கடமையையே அவர் பெரிதாகக் கருதினார். சிந்தியாவைச் சமாதானப்படுத்தி மீண்டும் தாயகத்திற்கே திருப்பி அனுப்பினார்.

அவ்வாறு திருப்பி அனுப்பும் பொழுது இதுவே அவர்களின் கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்கப்போகிறது என்பதை இருவருமே உணர்ந்திருக்கவில்லை.

அதன்பின் இலண்டனைவிட்டு கிட்டுவைப் பிரித்தானிய அரசு வெளியேற்றியது. அங்கிருந்து ஐரோப்பாவின் பல்வேறு நாடுகளில் அவர் நாடோடியாக வாழ நேர்ந்தது. பின்னால் தன்னுடைய தலைவனின் அழைப்பினை ஏற்றுக் கிட்டு தாயகம் திரும்பிகொண்டிருக்கும் வேளையில் இந்தியக் கடற்படையால் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட கிட்டு, தனது தோழர்களுடன் உயிர்த் தியாகம் செய்ய நேர்ந்த அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்ச்சி நடந்தது.

கண்காணாத தேசம் சென்றிருக்கும் தனது கணவர் தாயகம் திரும்பவிருக்கும் நாளை எதிர்பார்த்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் இருந்த சிந்தியாவிற்கு பேரிடி போன்ற இந்தச் செய்தி கேட்டுப் பெரும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானாள். கிட்டுவின் மரணம் தமிழீழத்தையே துடிக்க வைத்த பொழுது அந்தப்

பேதை எவ்வளவு துடித்திருப்பாள் என்பதை எண்ணிப்பார்க்கவே இயலவில்லை. தான் மனமாற நேசித்த ஒருவனை எத்தனையோ சோதனைகளுக்கு இடையூறுகளுக்கும் நடுவே சிந்தியா கை பிடித்தாள். ஆனாலும் அவனுடன் இணைந்து வாழ அவளால் முடியவில்லை. சிந்தியாவின் வாழ்க்கை ஒரு சோககரமான வாழ்க்கை. அவளுடைய வாழ்க்கை அந்தநாள் திலகவதியின் வாழ்க்கையை போன்றே அமைந்தது.

தேவாரம் பாடிய மூவரில் மூத்தவரான திருநாவுக்கரசரின் தமக்கை திலகவதி பல்லவ நாட்டுச் சேனாதிபதி கலிப்பகையை மாலை சூடி மணக்க இருந்தாள். உற்றார் உறவினர் மகிழ்ச்சியுடன் சூழ்ந்து இருந்தனர். மணமேடையில் மணமகனாக சேனாதிபதி கலிப்பகையும், மணமகளாக திலகவதியும், வீற்றிருந்தார்கள். பல்லவப் பேரரசின் ஈடு இணையற்ற தளபதியான கலிப்பகையின் கைபற்றப் போகிறோம் என்ற எல்லையில்லா களிப்புடனும், இந்த நினைவு தரும் அளவு கடந்த நாணத்துடனும் திலகவதி மணமேடையில் வீற்றிருந்த பொழுது பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனின் ஓலையை ஏந்திய குதிரை வீரர்கள் கடுகிவந்தனர். மணமேடையில் மணமகனாக வீற்றிருந்த சேனாதிபதி கலிப்பகையை வணங்கி ஓலையைத் தந்தனர். ஓலையை வாங்கிப் படித்த கலிப்பகை கொதித்து எழுந்தான். சுற்றிலும் இருந்த உறவினர்கள் பதைத்தனர். மணமகள் திலகவதியோ ஒன்று புரியாமல் திகைத்தாள். “வாதாபி மன்னன் புலிகேசி நமது நாட்டின் மீது படையெடுத்திருக்கிறான். நமது படை போருக்குப் புறப்பட வேண்டும். படைக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திட விரைந்து வருக’ என்பதே மன்னனின் ஓலையின் சாரம்.

மணப்பந்தலில் இருந்த பெரியவர்கள் ‘இவள் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிவிட்டு நீ எங்கு வேண்டுமானாலும் செல். ‘திருமணத்திற்கு தடை வேண்டா” என்று அறிவுரை சொன்னார்கள்.

ஆனாலும், அவனோ, அதைக் கேட்பதாக இல்லை. ‘பகைவர் படை நமது மண்ணில் நுழைந்துவிட்ட பின்பும் நான் மணமேடையில் இருப்பதை அறிந்தால் உலகம்

நகைக்கும். பல்லவ மண்ணிலிருந்து பகைவரை விரட்டி அடித்து வெற்றி மாலையோடு வந்து இவள் கரம் பிடிக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் குதிரையில் ஏறிப்பறந்தான்.

மணமகளாக அமர்ந்திருந்த திலகவதி கண்ணீர் பெருக்கினாள். போனவன் திரும்பி வரும் நாளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். போனவன் திரும்பவில்லை. மாறாக அவன் களத்தில் வீரச்சாவை தழுவிக்கொண்டான்' என்ற செய்தி மட்டும் வந்தது. முதலில் அதிர்ச்சி அடைந்த அவள் தனது விழிகளில் பெருகிய நீரைத் துடைத்து எறிந்துவிட்டு உறுதியாக ஒரு முடிவெடுத்தாள். அவள் முடிவு உற்றாரையும், ஊராரையும் திகைக்க வைத்தது. ஆம்! திருமணம் ஆகாமலேயே கைம்மைக் கோலம் பூண்டாள் திலகவதி 'என்றைக்கு கலிப்பகையுடன் மணமகளாக மணமேடையில் அமர்ந்தேனோ, அந்தக் கணம் முதல் அவரையே என் கணவனாக வரித்துக் கொண்டேன். கணவனை இழந்த பிறகு நான் கைம்மைக் கோலம் பூணுவதுதான் பொருத்தமானது' என்று கூறினாள்.

அந்தநாள் திலகவதி, திருமணம் ஆகாமலேயே, கைம்மைக் கோலம் பூண்டாள். இந்த நாள் திலகவதியான சிந்தியா திருமணம் ஆனபின்பு கூட கிட்டுவுடன் இணைந்து இல்லற வாழ்வை நடத்த முடியாமல் அவர் ஒரு பக்கமும் தான் ஒரு பக்கமுமாக பிரிந்து வாழ்ந்தாள். திருமண பந்தம் அவர்களை இணைத்து வைக்கவில்லை. இருவரும் இணைய முடியாமலேயே ஆகிவிட்டது.

தாயக விடுதலைக்காக கிட்டு தனது இன்னுயிரைத் தியாகம் செய்தார். திருமணக் கோலம் மாறாத சிந்தியா. தனது வாழ்வின் அத்தனை இன்பங்களையும் கிட்டுவை கொள்ளை கொண்ட கொடுங்கடலே கொள்ளை கொண்டாவிட்டது எனக் கருதினாள். கிட்டுவைப் பற்றிய இனிய நினைவுகளிலேயே தனது எதிர்காலத்தைக் கழிப்பது என உறுதி பூண்டாள்.

களத்தில் காயம் அடைந்து கிடக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கு மருத்துவ உதவி புரிவதன் மூலமே, கிட்டுவின் ஆன்மா திருப்தி அடையும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அந்த தூய

பணிக்கு தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறாள்.

இவள் ஒரு புதிய திலகவதி! ஆம் !

இவள் கிட்டுவிற்காக தவமிருக்கும் புனிதவதி!

நீதியைத் தேடி

தளபதி கிட்டுவின் படுகொலையைக் கண்டிக்க அனைத்துக் கட்சிக் கூட்டத்தைக் கூட்டியதற்காகக் கைது செய்யப்பட்டு சென்னைச் சிறையில் இருந்த பொழுது கிட்டுவின் படுகொலைக்குக் காரணமான இந்திய அரசை நீதிமன்றத்தில் குற்றவாளிக் கூண்டிலேற்றத் தீர்மானித்தேன். அதன் மூலம் மக்கள் மன்றத்திலும் அதன் முகமூடி கிழித்தெறிய வழியேற்படும் என நம்பினேன். இந்த நோக்கத்துடன் கிட்டு பற்றிய ஒரு வழக்கினை சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் தொடுத்தேன். வழக்கறிஞர் துரைசாமி என் சார்பில் ஆட்கொணர்வு மனுவைத் (Habeus-Corpus) தாக்கல் செய்தார்.

சர்வதேசக் கடல் பகுதியில் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது விடுதலைப் புலிகளின் இயக்க தளபதி கிட்டுவை, இந்திய கடற்படை சட்ட விரோதமான முறையில் தடுத்தது. இந்தியக் கடற்படை அவரைக் கைது செய்திருந்தாலோ

அல்லது அவர் இறந்திருந்தால் அவருடைய உடலையோ என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று இந்த மனுவில் வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

“கடலில் கிட்டுவும் அவருடன் ஒன்பது விடுதலைப் புலிகளும் உயிர்த்தியாகம் செய்தனர். கப்பலின் மாலுமிகள் 10 பேரை இந்தியக் கடற்படை கைது செய்துள்ளது” என்ற செய்திகள் வெளியாயிருந்த வேளையில் உயர் நீதிமன்றத்தில் நான் தாக்கல் செய்த இந்த ஆட்கொணர்வு மனு மக்களிடம் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. கிட்டு உயிருடன் இருக்கிறார் என்று சில பத்திரிக்கைகள் செய்தியை வெளியிட்டு மக்களை மேலும் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தின. கிட்டு வீரமரணம் அடைந்தது உண்மை. ஆனாலும் அவர் மரணத்தைப் பற்றி இந்திய அரசு செய்துவந்த பித்தலாட்டமான பிரச்சாரத்தை உலகறிய அம்பலப்படுத்துவதுதான் எனது மனுவின் நோக்கமாக இருந்தது. தீய நோக்கத்துடன் இந்தியாவை நோக்கிக் கிட்டுவின் கப்பல் வந்ததாகவும், சென்னைக்கு அருகில் அந்தக் கப்பலை இந்தியக் கடற்படை வளைத்துப் பிடித்ததாகவும் இந்திய அரசு திட்டமிட்டு பொய் பிரசாரம் செய்தது. இந்தப் பொய்யைத் தகர்க்கவே வழக்கு தொடரப்பட்டது.

உயர் நீதிமன்றத்தில் எனது ஆட்கொணர்வு மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டவுடன் இந்திய அரசு செய்வதறியாமல் திகைத்தது. கிட்டுவின் கப்பல் வழிமறிக்கப்பட்ட செய்தியை முதன் முதலாகப் பத்திரிக்கைகளுக்கு அறிவித்தேன் என்பதனாலும், அதையொட்டி அனைத்துக் கட்சியினரையும் திரட்டி ஒரு பெரும் போராட்டம் தொடங்க இருந்தேன் என்பதாலும் ஆத்திரம் அடைந்த இந்திய அரசு என்னைக் கைது செய்யுமாறு மாநில அரசுக்கு ஆணையிட்டது. அதன்படி நானும் மற்றும் தோழர்களுமும் கைது செய்யப்பட்டோம். ஆனாலும் நான் பிணையில் வெளிவந்தேன். அதன் பின்பு, என்னை நிரந்தரமாகச் சிறை வைக்க எண்ணியவர்கள் என் மீது தடா சட்டத்தை ஏவிச் சிறையில் அடைத்தனர். எனினும் சிறைச்சாலையின் பூட்டிய இரும்புக் கதவுகளோ, நெடிய மதில்களோ நான் செயல்படுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. கிட்டுவின் படுகொலைக்குக் காரணம் இந்திய அரசே என்ற உண்மையை தமிழ்நாட்டு மக்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்

என்பதில் நான் முனைப்பாக இருந்தேன். அதற்காகவே உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்கினைத் தொடுத்தேன்.

'தடா' சட்டம் போன்ற கொடிய தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் சிறையில் அடைப்பதின் மூலம் எனது வாய்க்குப், பூட்டு போட்டுவிடலாம் என மனப்பால் குடித்த இந்திய அரசின் ஆசையில் மண் விழுந்தது. உயர்நீதிமன்றத்தில் நான் தொடுத்திருந்த மனுவுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயமான சூழ்நிலை உருவாயிற்று. என்னுடைய வழக்கில் எதிர் மனுதாரர்களாக இந்தியப் பாதுகாப்புத் துறை, இந்திய உள்நாட்டுத்துறை, தமிழகக் காவல்துறைத் தலைவர் ஆகியோரைச் சேர்த்திருந்தேன். அவர்கள் சார்பில் பதில் மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. இந்திய பாதுகாப்புத் துறையின் இணைச் செயலாளராக உள்ள வினோத்ராய், இந்திய உள் துறையின் உயர் அதிகாரியாக உள்ள கே.கே.பத்மநாபன் ஆகியோர் பதில் மனுக்களைத் தாக்கல் செய்தனர். அவர்களுக்காக இந்தியாவின் இணைச் சொலிசிட்டர் - ஜெனரல் கே.பி.எஸ்.துளசி டில்லியில் இருந்து பறந்து வந்து உயர் நீதிமன்றத்தில் வாதாடினார். இந்த வழக்கை முதலில் சாதாரணமாக நினைத்த இந்திய அரசு கடைசிக் கட்டத்தில் தனது சொலிசிட்டர் ஜெனரலையே அனுப்பி வைக்கவேண்டிய அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது.

இந்திய அரசின் சார்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பதில் மனுக்களில் வேறு வழியே இல்லாமல் ஓர் உண்மையை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இந்தியாவிலிருந்து 440 மைல்களுக்கு அப்பால் சர்வதேச கடலில் வைத்துக் கிட்டுவின் கப்பலை தாங்கள் சுற்றி வளைத்ததாக இந்திய அரசு ஒப்புக்கொண்டது. சென்னைக்கு அருகே 15ஆவது மைலில் கிட்டுவின் கப்பல் இரகசியமாக ஊடுருவியபொழுது அதைச் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டோம் என்று சொன்னவர்கள் நீதி மன்றத்தில் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டார்கள். இதன் மூலம் மக்களுக்கு முழு உண்மையையும் தெளிவாகிவிட்டது. கிட்டுவை வேண்டுமென்றே சர்வதேச கடலில் வைத்து இந்தியக் கடற்படை வழிமறித்து அவருடைய இறப்புக்குக் காரணமாகிவிட்டது என்ற உண்மையை மக்கள் தெளிவாக உணர்ந்தார்கள். இது நான் தொடுத்த வழக்குக்குக் கிடைத்த

பெரிய வெற்றியாகும்.

ஆனாலும் இந்த வழக்குகளுக்கான ஆவணங்கள் அனைத்தும் விசாகப்பட்டினம் நீதிமன்றத்தில் உள்ளதால் இந்த வழக்கை இங்கு நடத்தி எந்த உத்தரவும் பிறப்பிக்க இயலாது என்று காரணம் காட்டி எனது மனுவை சென்னை உயர்நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்தது. மனுதாரர் விரும்பினால் ஆந்திர உயர்நீதி மன்றத்தில் முறையிடலாம் என்றும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் தங்கள் தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அதற்கிணங்க 30.3.93 அன்று ஆந்திர மாநில உயர்நீதிமன்றத்தில் எனது ஆட்கொணர்வு மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மனித உரிமைக்காகப் போராடி இந்தியாவில்

உலக அமைதிக்கெதிரான குற்றம்

இந்தியாமேல் சர்வதேச விசாரணை

வேண்டும்

சர்வதேச யுத்தக் குற்றச்செயல் விசாரணைக்குழு வற்புறுத்தல் இந்தியா, கிட்டு அவர்களின் அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்கான பயணத்தைத் தடை செய்ததன் மூலம் 'நூறம்பேர்க்' விசாரணைக் குழுவின் அடிப்படையில் உலக அமைதிக்கெதிரான குற்றத்தைச் செய்துள்ளது. எனவே ஆசியாவினதும் உலகினதும் சமாதானத்தைப் பேணுவதற்கு இந்தியாமேல் கிட்டு அவர்களின் மரணத்திற்கான காரணங்கள் குறித்து சர்வதேச விசாரணை மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இவ்வாறு சர்வதேச யுத்தக் குற்றச் செயல்களுக்கான விசாரணைக்குழு வற்புறுத்தியுள்ளது. சர்வதேச யுத்தக் குற்றச் செயல் விசாரணைக்குழு இலண்டனில் வெளியிட்ட அறிக்கை வருமாறு :-

13-01-1993இல் கிட்டு என எல்லோராலும் அழைக்கப்படும் சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமார், சிறீலங்காவில் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார் இடையே அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்காக பயணம் செய்து கொண்டிருக்கையில், சர்வதேசக் கடற்பரப்பில் வைத்து, அவருக்கெதிராக இந்தியா எடுத்த நடவடிக்கைகள் கடற்கொள்ளைத்தனமானது மட்டுமல்லாது உலக அமைதிக்கெதிரான குற்றமுமாகும்.

அமைதிக்கான முயற்சிகளை அல்லது பேச்சுவார்த்தைகளை

மட்டுமல்லாமல் உலகம் முழுவதும் உள்ள மனித உரிமை இயக்கங்களின் நன்மதிப்பை பெற்றுள்ளவரும் புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞருமான கே.ஜி. கண்ணபிரான் அவர்கள் ஆந்திர உயர் நீதிமன்றத்தில் எனது மனுவின் மீது வாதாடினார். கிட்டுவின் கப்பலின் கேப்டன் ஜெயச்சந்திரன், மற்றும் மாலுமிகளான சற்குணலிங்கம், கிருஷ்ணமூர்த்தி, நாயகம், சிவராஜன், ஈந்துலிங்கம், சுபாஷ், சந்திரன், பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோரை உடனடியாக விடுதலை செய்யவேண்டும் என்றும் எனது மனுவில் வேண்டியிருந்தேன். இந்த வழக்கில் வழக்கறிஞர் கண்ணபிரான் வாதாடியது இந்தியா முழுவதும் உள்ள மனித உரிமை இயக்கத்தவர்கள் நடுவில் பெரும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திவிட்டது. கிட்டுவுக்கு இந்திய அரசு

தடுக்கும் அல்லது சீர்குலைக்கும் எத்தகைய முயற்சிகளும் அமைதிக்கெதிரான குற்றம் ஆகும் என நூறம்பேர்க் (Nuremberg) விசாரணைக் குழு தெளிவாக வரைவிலக்கணம் அளித்துள்ளது. பிரிட்டிஷ் சர்வதேச யுத்த விசாரணைக்குழுவானது 1990 - 91இல் நடைபெற்ற வளைகுடா யுத்தத்தில் அமெரிக்காவினதும் அதன் சார்பாளர்களினதும் யுத்தக் குற்றச் செயல்களை விசாரணை செய்வதற்காக முன்னாள் அமெரிக்க சட்டமா அதிபர் ராமசே கிளாக் அவர்களையுடைய முயற்சியால் நிறுவப்பட்டது.

வளைகுடா யுத்தத்திற்கான காரணங்கள், அதன் விளைவுகள், தொடர்பான சாட்சியங்களை, சர்வதேச வழக்கறிஞர்கள் உட்பட வாழ்க்கையின் பல்வேறு தரப்பட்ட மக்களிடையிருந்தும், இலண்டன், மன்செஸ்டர், பேர்மிங்காம், பிராம்போர்ட் ஆகிய இடங்களில் நேரடி கேட்புமூலமும் நாம் பதிவு செய்தோம்.

இந்த விசாரணைக்குழுவில் பங்குபற்றிய அனைவரையும், சர்வதேச வழக்கறிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், அமைதிப் பணிகள், தொழிற்சங்கப்பணிகள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களையும், முன்னேற்றகரமான கருத்துக்கள் கொண்ட நாகரிக மக்கள் அனைவரையும் திருகிட்டு மிகச் சந்தேகத்திற்கு இடமான முறையில் இறந்துள்ளமை தொடர்பாக சர்வதேச விசாரணை ஒன்றை நடத்தும்படி வற்புறுத்துமாறு வேண்டுகிறோம். இத்தகைய விசாரணை சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் நீதியை நிலைநாட்டுவதற்கும், ஆசியப் பிராந்தியத்தினதும் முழு உலகினதும் அமைதியைப் பாதுகாப்பதற்கும் மிக மிக அவசியமானதொன்று என நாம் கருதுகிறோம்.

இழைத்த அநீதியை அவர்களும் கண்டித்தார்கள்.

இதற்கிடையே இந்த வழக்கில் எனது வழக்கறிஞர்களுக்கு துணை புரிவதற்காக அமெரிக்காவில் உள்ள தமிழர்கள், சர்வதேச சட்டநிபுணர் ஒருவரை அங்கிருந்து அனுப்பிவைத்தார்கள். ஜான் சிகியுனாகா என்னும் அந்த அமெரிக்க வழக்கறிஞர் சென்னைக்கு வந்தார். அதைக்கண்டு கிலியடைந்த இந்திய அரசு அவரை எப்படியாவது தடுக்கவேண்டும் என்று திட்டமிட்டது. இந்திய வழக்கறிஞர்கள் சங்கத்தில் அவர் பெயர் பதிவு செய்யப்படவில்லை. ஆகையால் அவர் இந்திய நீதி மன்றங்களில் வாதாட முடியாது என்று ஒரு காரணத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, நீதி மன்றத்தில் இந்திய அரசு வழக்கறிஞர்கள் முறையிட்டார்கள். அதையொட்டி அவர் வாதாடுவது தடுக்கப்பட்டது. ஆனாலும், எனது வழக்கறிஞர்களுக்கு அவர் ஆலோசனை வழங்கலாம் என்றும் நீதிபதிகள் அனுமதித்தனர்.

இவ்வாறு அனைத்துக் கட்டங்களிலும் நாங்கள் தொடுத்த வழக்கை முறியடிக்க இந்திய அரசு முனைந்து செயற்பட்டது.

வழக்கை எந்த நோக்கத்திற்காகத் தொடுத்தோமோ அந்த நோக்கம் ஓரளவு நிறைவேறியது. இந்திய அரசு திட்டமிட்டு கிட்டுவின் படுகொலையைப் புரிந்துள்ளது என்பதை மக்கள் அணைவரும் தெளிவாக அறிந்துகொண்டனர். வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களும் இந்த உண்மையை உணர்ந்தார்கள். எனது வழக்குக் கிடைத்த தார்மீக வெற்றி இதுதான். இப்பொழுது இந்த வழக்கு இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டுள்ளது. உச்சநீதி மன்றத்தில் இந்திய அரசின் பொய் முகமூடியை எமது வழக்கறிஞர்கள் கிழித்து எரிவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு மட்டுமல்ல மக்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

**யாழ் மாவட்டத்தளபதியாக கர்னல் கிட்டு
இருந்த பொழுது சென்னையிலிருந்து
வெளிவரும் “பிரண்ட் லைன்” என்னும்
ஆங்கில இதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியின்
தமிழாக்கம் (1986 டிசம்பர்)**

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் யாழ்ப்பாண மாவட்டத் தளபதி சாமானிய உயரத்திலும் குள்ளமானவர். கண்ணாடி அணிந்துள்ள அவரது தலையின் முன் பக்கத்தில் மயிர்கள் கொட்டியதால் அகன்ற நெற்றியுடையவர். மென்மையும், கவர்ச்சியும் கொண்ட அவரது முகம் எவரையும் கவரக் கூடியது. 26 வயது நிரம்பிய சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமார் அல்லது கிட்டு என்று அழைக்கப்படும். இவரே சிறீலங்கா அரசினால் இன்று வரை தேடப்படும் அதி முக்கியமான தீவிரவாதத் தலைவர். தமிழீழ நாடு முழுவதையும் (அதாவது வடக்கு- கிழக்கு மாகாணங்கள்) தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டு வர முயற்சிக்கும் அதே வேளை, யாழ்ப்பாண மாவட்டம் இப்பொழுதே விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலே உள்ளது. சிறீலங்கா முழுவதும் யாரைப் பார்த்தாலும் “கிட்டு”வைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது.

கிட்டு உரையாடும் பொழுது மிகவும் மென்மையாகவும், மரியாதையுடனும், சில வேளைகளில், சில கொள்கையை விளக்கிட சாடை மாதையுடனும் பேசுவார். அவர் சிரிக்கும் பொழுது அவருடைய கண்ணும் சிரிக்கும். ஆனால் இயக்கக் கட்டுப்பாட்டு நிலைமையையொட்டிப் பேசும் பொழுது அவரது குணமே மாறிவிடும். யாழ்ப்பாணத்தில் வயதான தமிழர்கள், கிட்டுவை “கிட்டர்” (வடந்தியாவில் “கிட்டர்ஜி” மாதிரி) என்று மரியாதையோடு அழைப்பார்கள். யாழ்ப்பாணத்து இளம்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் அவர் “கிட்டுமாமா” தான்.

கேள்வி - உங்களுக்கு ‘கிட்டு’ என்ற பெயர் எப்படிக்கிடைத்தது?

கிட்டு - நான் இயக்கத்தில் சேர்ந்த பொழுது எனது இயக்கம் வைத்த பெயர் “வெங்கிட்” வெங்கிட்டு என்ற பெயர். மேலும்

சுருக்கமாக “கிட்டு” வாக மாறிவிட்டது.

கிட்டு 1978 ஆம் ஆண்டு 18 வயதில் பாடசாலை மாணவனாக இருந்த பொழுதே இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டதாகக் கூறினார்.

“நான் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவன். 1950 தொடக்கம் வல்வெட்டித் துறை மக்கள் சிங்கள அரசின் அடக்கு முறைக்கு உள்ளாகி வருகின்றார்கள். கள்ளக்கடத்தலையும், கள்ளக் குடியேற்றத்தையும் தடுப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு சிங்கள இராணுவம் எமது மக்களை துன்புறுத்தி வந்துள்ளது. இந்த ஒடுக்கு முறையை நிறுத்த என்ன செய்யலாம் என்ற எண்ணத்துடனேயே வளர்ந்தேன். இதைத் தொடர்ந்து தமிழ் ஈழ மக்கள் அனைவருமே அரசு பயங்கரவாதத்தினால் இன்னல் படத் தொடங்கினர். ஒடுக்கு முறையை எதிர்த்துப் போராடும் உணர்வோடு வளர்ந்த நான், பின்னர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்தேன். ஒடுக்குமுறைகள், இனக்கொலை போன்றவற்றை எதிர்த்துப் போராடுவதே எனது கொள்கை எனவே விடுதலைப் புலிகளுடன் என்னை இணைத்துக் கொண்டேன். பிரபாகரனும் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர். அப்பொழுது எனக்கு போதிய அரசியல் ஞானம் இருக்கவில்லை. ஆனால் நான் ஒரு விடுதலைப் போராளியாக என்னை மாற்றிக் கொண்ட பின்னர், தெளிவான அரசியல் ஞானமும் எமது தமிழீழ விடுதலையில் முழு நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டன. போராட்டத்தில் இறங்கிய பின்னர் அனுபவ ரீதியாக அரசியல் தத்துவங்கள் எனக்குப் புரிந்தன.

கேள்வி - உங்களுக்கென குறிப்பான அரசியல் தத்துவம் அல்லது கொள்கையுண்டா?

கிட்டு - நல்லது, எனக்கென்று அரசியல் கொள்கைகள் உண்டு. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் கொள்கையே எனது கொள்கை, அதையே எனது கொள்கையாக முழுமையாக ஏற்றே இயக்கத்தில் இருக்கிறேன். நான் செயலிலே முழு நம்பிக்கையுடையவன். தத்துவங்களையிட்டு பேசுவதையும், விவாதிப்பதையும் விட அவற்றை நடைமுறையில் பின்பற்று வதே முக்கியம் என்பது

என் திட்டமான சுருத்து. போராளியாக மாறிய பின்பே எனது அரசியல் சித்தாந்தம் மேலும் வளர்ச்சி யடைந்தது. எனக்கென்று சில கொள்கைகள் இருக்கின்றன. அடிப்படையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் கொள்கைகள் தான் அவை. அக் கொள்கைகளையே நான் முழுமையாக ஏற்றுச் செயற்படுகிறேன். நான் நடைமுறைச் சாத்தியங்களை பின்பற்றும் ஒருவன். எனது இலட்சியத்தில் நான் முழு நம்பிக்கையுடையவன், அரசியல் தத்துவங்களையிட்டு வீணை தர்க்கவாதம் புரிவதை விட செயற்பாட்டையே நான் விரும்புகிறேன். அதுவே முக்கியமானது நான் அரசியல் தத்துவங்களையிட்டு பேசுவதில்லை. அவற்றை நான் ஆழமாகப் படித்ததுமில்லை. "செய் அல்லது செத்து மடி" என்பதிலேயே எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு.

நான் கிட்டுவிடம் அவரது செயல் ரீதியான அணுகுமுறை ஒன்றை உதாரணத்துக்குக் கூறுமாறு கேட்டேன். அவர் சாதிப் பிரச்சினையை எடுத்தார். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் நாளாந்த வாழ்வில் சாதிப் பிரச்சினையே கிடையாதென்று கூறினார். ஆயினும் பிரபுத்துவ அம்சம் நிலவும் யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தில், கிட்டுவின் அணுகு முறை வித்தியாசமானது.

எவ்விடத்திலும் தகுதியுள்ள பின் தள்ளப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்தால் அவர்களையே வட்டாரப் பிரதிநிதியாகவோ, அல்லது ஒரு முகாமின் பொறுப்பாளராகவோ நியமித்து விடுவேன். இதனால் என்னோடு தொடர்பு கொள்ளும் பெரும்பான்மையான சமுதாயம், தப்பெண்ணங்களை மறந்து விடுகிறது. பல்வேறு சமுதாயங்களிடையேயும் நெருங்கிய புரிந்துணர்வும், உறவுகளும் ஏற்பட்டு, வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன.

கேள்வி - சில பிரிவினர் மத்தியில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறுகிறார்களே!

கிட்டு - ஆம், சிலர் அவ்வாறு கூறுகிறார்கள் சிலர் அதற்கு மேலாகவும் சென்று, எமது இயக்கத்தில் குறிப்பிட்ட சாதியினரே ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகக் கூடக் கூறுகிறார்கள். அது பிழையான

அபிப்பிராயம் சிலர் வேண்டுமென்றே தமிழ் சமுதாயம் முழுவதும் எம்மோடும் இணையாமல் தடுக்க இவ்வாறு பொய்ப்பிரசாரம் செய்கின்றனர். ஆனால் என்ன நடந்தது என்பதை நீங்கள் உணரவேண்டும். திரு. பிரபாகரன் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தபொழுது தொடக்கத்தில் அவரோடு இணைந்தவர்கள் யார்? அவரது நண்பர்கள் அவருடன் படித்த பாடசாலை சக மாணவர்கள் அவருடைய உறவினர்கள், அயலவர்கள் - இப்படி அவரது ஊரவர்களே முதலில் சேர்ந்தனர். ஆகவே இயல்பாக ஆரம்பமாகியது. நாங்கள் படிப்படியாகவே வளர்த்தோம். காலம் செல்லச் செல்லத் தமிழீழத்தைச் சேர்ந்த பலரும் எம்மோடு இணைந்தனர். எமது இயக்கத்தில் மூத்தோருக்கே முதலிடம் (Seniority) என்கின்ற அடிப்படையில் தளபதிகளை, நியமனம் செய்கிறோம். ஆரம்பத்தில் இணைந்த முதல் முகாமைச் சேர்ந்தவர்களையே தலைவர்களாக நாம் நியமிப்பது எனும் கொள்கையைப் பின்பற்றி வருவதால், முதலாவது அணியைச் சேர்ந்த வல்வெட்டித்துறை வாலிபர்கள், தலைவர்களாக இருக்கின்றனர். அதே சமயம், ஏனைய பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏராளமானோர் தலைவர்களாகவும் தளபதிகளாகவும் செயற்படுகின்றனர். விரைவில், சேவைமூப்பு, தகுதி போன்றவற்றின் அடிப்படையில் இயக்கப் பொறுப்புக்களை எம்மிடமிருந்து கையேற்பார்கள். அதன் பின்னர் இந்த வல்வெட்டித்துறை மாயை மறந்துவிடும். ஆனால் சாதி அடிப்படையில் எமது இயக்கம் இயங்குவதாகக் கூறப்படுவது கலப்பற்ற சுத்தபொய்.

கேள்வி - தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தினுள் தலைமைப் பதவிக்கு போட்டி பூசல்கள் இல்லையா?

கிட்டு - கிடையாது. ஏன் கிடையாதென்பதை உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டும். போர்க் களங்களில் விடுதலைப்புலிகளை நீங்கள் பார்ப்பீர்களானால் அவர்களுள் உயர் மட்டத் தலைவர்களும் இருப்பார்கள் அடிமட்டப் போராளிகளுமிருப்பார்கள். இது எவ்வாறு நிகழ்கிறதென்றால் போர்க்களத்தில் நாம் தலைமை தாங்கி முன்னின்று

போராடுகிறோமே தவிர, எமது வீரர்களை முன்னே அனுப்பி விட்டு நாம் கட்டளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அல்லர். எனவே எங்கள் வீரர்களுக்குள் போட்டிகள் ஏதாவது இருந்தால் கூட, அது உப்பரிக்கை வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு அல்ல, தமிழீழ சுதந்திரத்தை விரைவில் அடைவதில் தான் தமிழீழ மண்ணின் விடுதலைக்காக உயிரைத் தியாகம் செய்வதிலே தான் போட்டி ஆகவே வாழ்வதா? சாவதா? என்கிற ஜீவமரணப் போராட்டம் எம்முடையது. இச்சமயத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடிமக்கள் கிட்டுவைப்பற்றிக் கூறிய சில விடயங்களைப் பற்றிக் கேட்டேன். கிட்டு எப்பொழுதுமே அபாயத்தின் மத்தியில் வாழ்கின்றார். ஒரு தடவை டிரக் ஒன்றின் மீது படுத்தபடி உலங்கு வானூர்தி கிட்டு சுட்டு வீழ்த்தினாராம். யாழ் கோட்டைக்குள்ளிருந்து எப்பொழுது இராணுவத்தினரால் ஷெல் அடிக்கப்பட்டாலும் அந்த இடத்தில் முன்னணியில் நின்று எதிர்த்தாக்குதல் நடத்துபவர் கிட்டுவேதான். தேவையின்றி தன்னை வெளிக் காட்டிக் கொள்வதைத் தவிர்க்கும்படி கிட்டுவிடம் கூறினேன். அவர் உறுதியான குரலில் கூறினார். "எப்படியோ இதுவரை அதிர்ஷ்ட வசமாக உயிரோடு நான் இருக்கிறேன். இப்பொழுது கூறப்போவது உங்களுக்கு ஆச்சரியமளிக்கும் நான் இஸ்ரேலிய இராணுவத் தளபதி முன்பு ஒரு முறை கூறியதையே போர்க் களத்தில் கடைப்பிடிக்கிறேன். நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே நான் குறிப்பிட்ட இஸ்ரேலியத் தளபதி போர்க் களத்தின் பின்னே நின்று கட்டளையிட்டதில்லை. அவர் எப்பொழுதும் களத்தில் முன்னணி வகித்து, முன்னேறுங்கள், முன்னேறுங்கள் என்னைப் பின் தொடருங்கள். என்று முழங்கியதாகப் படித்தேன். தான் பின்னால் நின்று கொண்டு, தனது படைகளை முன்னேறுங்கள் என்று கூறியதே கிடையாது"

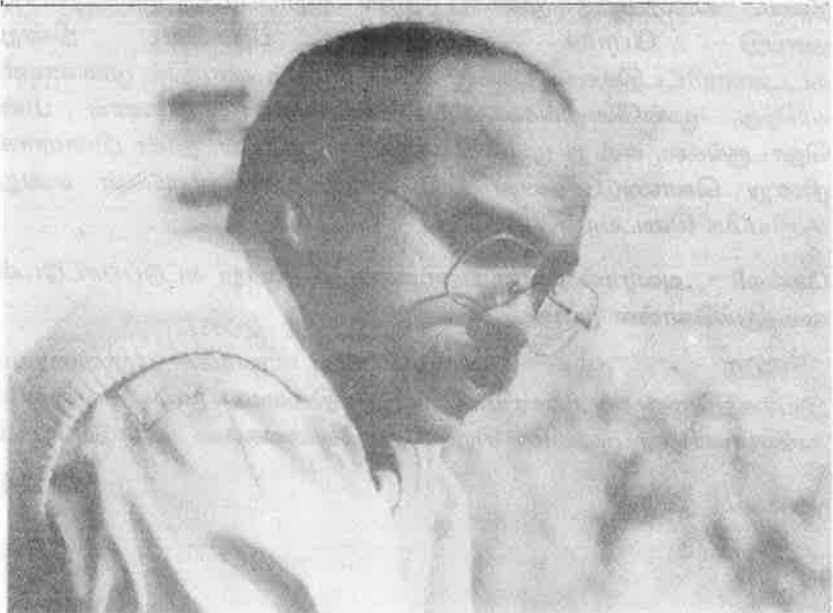
கேள்வி - அவரால் தனது படைகளை எவ்வாறு கட்டுப்பாட்டுடன் வைத்துக்கொள்ள முடிந்தது?

கிட்டு - "நல்ல கேள்வி இது நாங்கள் எவரையும் இயக்கத்தினுள் உடனடியாக, எடுப்பதில்லை. நாம் எவரையும் கண்காணித்து முதலில் சிறு சிறு வேலைகளை கொடுப்போம்.

அவர் தனது நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் தனது நடவடிக்கை மூலம் காட்டும் பட்சத்தில், அவருக்கு மேலும் பொறுப்புக்களைக் கொடுப்போம். இறுதியாக ஆயுதப் பயிற்சி அளிப்போம்.”

“என் கீழ் செயற்படும் விடுதலைப் புலிகள், கட்டுப்பாடின்றி செயற்பட்டால், அத் தவறுக்கு நானே பொறுப்பாளி. எமது வலுவான கட்டுப்பாடான அமைப்புக் காரணமாகவே, வேறு இயக்கங்களிருந்து பிரிந்த குழுவினரையும், விரக்தியடைந்த குழுவினரையும் நாம் எம் இயக்கத்தில் சேர்ந்துக் கொள்ள வில்லை. அதே போலவே, எமது இயக்கத்தை சேர்ந்த எவரா வது எம்மோடு இணைந்து வேலை செய்ய முடியாது என கருது வார்களேயானால், அவர் எமது இயக்கத்தை விட்டு வெளியே றும் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அப்படி வெளியே றுபவர், வேறு இயக்கங்களில் சேரவோ அல்லது புதிய குழு வொன்றைத் தொடங்கவோ அவருக்கு அனுமதி கிடையாது.

தமிழீழப் பிரதேசங்களில் செயற்படும் எமதியக்கத்தின் மாவட்டத் தளபதிகளுக்கும், தலைவர் பிரபாகரனுக்கும் இடையே நெருக்கமான தொடர்பு எப்பொழுதுமே இருந்து வருகின்றது. தேவையான பொழுது நமது தலைவரை நேரே கண்டு ஆலோசனை நடத்துவோம். எமது கருத்துக்களை தலைவர் பிரபாகரன் ஆழமாக பரிசீலிப்பார்.” என்றார் கிட்டு.

இணைப்பு - 2

தமிழ்த் தளபதி கேணல் கிட்டு,

இந்தியச் சதிக்கு இரை

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மூத்த உறுப்பினரும், விடுதலைப் புலிகளின் மத்தியக் குழு உறுப்பினரும், முன்னாள் யாழ் பிராந்தியத் தளபதியும், விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச செயலகப் பொறுப்பாளருமான கேணல் கிட்டு - 16.01.1993 அன்று இந்திய வெறியரசின் கோரச் சதிக்கு இரையாகிவிட்டார்.

வெளிநாட்டொன்றிலிருந்து 'அகாத்' என்ற கப்பலில் தமிழீழம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த வேளையிலேயே இவரும் ஒன்பது போராளிகளும் கப்பலில் பணிபுரியும் மேலும் ஒன்பது தமிழர்களும் இந்திய அரசின் கடற்படையால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டனர். இந்தியக் கரையில் இருந்து சுமார் 440 கடல் மைல்களுக்கு அப்பால் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட இவர்களுடைய கப்பல் இந்தியக் கடற்படையால் பலாத்காரமாக இந்தியக் கடல் எல்லைக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டது. 1993 சனவரி 13ஆம் நாள் இரவு 10 மணியளவில் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட இக்கப்பல் 16ஆம் நாள் இந்திய எல்லைக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டதும் கிட்டுவையும் ஏனையோரையும் சரணடையும்படி இந்தியப்படை நிர்ப்பந்தித்தது. 'கப்பல் மீது தாக்குதலும் நடத்தப்பட்டது. இந்த நிலையில் தளபதி கிட்டுவும் ஒன்பது போராளிகளும் தம்மைத் தாமே அழித்து வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டுள்ளனர். ஏனைய கப்பல் பணியாளர்கள் இந்தியக் கடற்படையால் உயிருடன் கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர். விசாரணை என்ற பேரில் அவர்கள் கடும் சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர்.

உலக நாடுகளின் மேற்பார்வையில் சிறீலங்காவுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை மேற்கொள்வது பற்றியும் இது விடயத்தில் சர்வதேச நாடுகள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயங்கள் அக்கறைகள் பற்றியும் தலைவர் பிரபாகரனுடன் கலந்தாலோசிக்கச் சென்ற வேளையிலேயே

தளபதி கிட்டு இந்திய அரசின் இக்கொடுஞ்செயலுக்கு இலக்கானார்.

சமாதானத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் இந்திய அரசு எதிரானது என்பது வரலாறு. திலீபனைக் கொன்ற இந்திய அரசு குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட பன்னிரண்டு போராளிகளை நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து சாகடித்தது. சமாதானத் தூதுவனாக இந்திய அரசாலேயே அனுப்பப்பட்ட ஜோனி இந்தியப் படையாலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அமைதியை வேண்டி உண்ணாவிரதமிருந்த பூபதி அம்மா சாகவிடப்பட்டார். இன்று சமாதானத்தூவனாகச் சென்ற கிட்டுவையும் இந்தியக் கொடுங்கோன்மை அரசு தனது சதிப்பசிக்கு இரையாக்கிக் கொண்டது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும் தமிழ் மக்களின் தேசிய எழுச்சியையும் நாசம் செய்யும் இந்திய அரசின் திட்டமிட்ட சதிவலைப் பின்னல் தமிழீழத்தின் மீதும் தமிழகத்தின் மீது தந்திரமாகப் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சதிவலையைக் கிழித்துக்கொண்டு தமிழினம் வெளியேறுவது எப்பொழுது?

அகன்ற இந்த உலகத்தில் தமிழர்கள் என்றொரு தொன்மையும் சிறப்பும் கொண்ட இனம் இருந்தது. என்ற வரலாற்று குறிப்புகளாக மாறுவதைத் தடுப்பதில், உலகத் தமிழர்கள் எந்தளவிற்கு அக்கறையுடனும் உளசத்தியுடனும் ஈடுபட்டுள்ளனர்? தமிழர்களை எழுச்சி கொள்ளவும், மீட்சி பெறவும் இத்தகைய தற்கொடைகள் அவசியமாகின்றன. ஆனாலும், தாய்மையான இறுக்கமான, உணர்வுமயப்பட்ட, விலை மதிப்பற்ற இத்தற்கொடைகள் உலகத் தமிழர்களை எந்தளவிற்கு எழுந்து உட்கார வைத்துள்ளது?

கடலில் கரைந்து போகின்றார்கள்.

கந்தகப் புகை மண்டலத்தில் கலந்து போகின்றார்கள்.

செந்நிறத் தீ நாக்குகளில் மறைந்து போகின்றார்கள்.

குண்டைக் கட்டிக்கொண்டு எதிரியின் குகைக்குள் நுழைகின்றார்கள்.

இந்தப் புனிதமான அர்ப்பணிப்புகள் சுயத்தை வென்றதனால் ஏற்பட்டவை. தமிழினம் உலகில் தலை நிமிர்ந்து வாழவேண்டும் என்ற அகத்தின் தூண்டலே இந்தச் சுயவதைகளின் அடிப்படையாகும். இந்தப் புனிதமான வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை உணர்ந்து கொண்டு, உலகத் தமிழினம் உணர்வால் இணைந்து உரம் கொண்டு போராடித்தான் ஆகவேண்டும். இந்திய அரசின் சதிவலைப் பின்னலைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியேற, சிந்தனைகளைப் படைப்பதோடு தாக்கமான செயலிலும் ஈடுபடுவோம்.

இன்றைய கால கட்டம், தமிழர்களின் சுதந்திரமான வாழ்வைத் தீர்மானிப்பது. சிறப்பான ஒரு தேசிய இனமான தமிழினம், அகதிகளாகி அடிமைகளாகி, பிறதேசிய இனங்களின் பிடியில் கரைந்து போவதைத் தடுக்கவேண்டிய காலம். இக்கட்டான, சோதனையான இந்தக் காலகட்டத்தை வெற்றிக்கொள்ள, சொந்தநன்மை கருதும் தமிழ் அரசியல்வாதிகளை விட்டுவிட்டு இனமான உணர்வுள்ள தமிழர்களை இணைப்போம். எதிரிகளின் தடைகளை முறியடிப்போம். இந்த உலகில் மானமுள்ள தமிழர்களாக நிமிர்வோம்.

உணர்வால் இணைவோம்

சர்வதேசச் செயலகம், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்

இணைப்பு 3

ஐ.நா. பேரவைக்கு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேசச் செயலகம் அளித்த விண்ணப்பம்

தமிழீழ மக்களின் பிரதிநிதிகளான

தமிழீழ விடுதலைப்

புலிகளின் சர்வதேச செயலகம் - வாதி

இந்திய அரசாங்கம் - பிரதிவாதி

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் செயலாளர் நாயகம் அவர்களுக்கும், பொதுச்சபை, பாதுகாப்புச்சபையின் சகல அங்கத்தவர்களுக்கும்,

1993 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 4ஆம் நாள்

தமிழ் ஈழ மக்களாகிய நாம் ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு எமது சட்ட பூர்வமான பிரதிநிதிகளான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச செயலகத்தின் ஊடாக சமர்ப்பிக்கும் விண்ணப்பம் பின்வருமாறு.

அதிகார வரம்பு

1. விண்ணப்பதாரர்களான நாம், காலனித்துவ ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் நாடுகளுக்கும், மக்களுக்கும் சுதந்திரம் வழங்கும் பிரகடனம், மக்கள் சமாதானத்தைப் பெறுவதற்காக உரிமைப் பிரகடனம், இனப்படுகொலைகளைத் தடுத்து, இனப்படுகொலை செய்வோரைத் தண்டிக்கும் பிரகடனம், கடல் பிராந்திய சட்டம், சமூக உரிமைகளையும், அரசியல் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கும் பிரகடனம், ஐக்கிய நாடுகள் சாசனம் ஆகியவற்றிற்கு அமைய ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்குரிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த விளைகிறோம்.

2. ஐக்கிய நாடுகள் சாசனம், மற்றும் சர்வதேச சட்டங்கள் ஆகியவற்றின் குறிக்கோள்களையும் அவற்றை நடைமுறைப் படுத்துவதற்குரிய வழிமுறைகளையும் நிலைநாட்டும் அதிகாரம் பொதுச்சபைக்கும், அவற்றை செயல்படுத்தும் அதிகாரம், பொதுச்சபையின் முகவராக செயல்படும் செயலாளர் நாயகத்திற்கும் உண்டு.

பிரதிவாதியான இந்திய ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உறுப்பினர் என்ற வகையில் எமது விண்ணப்பத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் சம்பந்தமாக எடுக்கப்படும் முடிவுகளை ஏற்றுக் கொண்டு அதன் பிரகாரம் ஒழுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

தகுதி -

4. இலங்கைத் தீவின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழீழ மக்களாகிய விண்ணப்பதாரர்கள், சர்வதேச சமுதாய அரசியல் உரிமைகள் ஒப்பந்தத்தின் முதலாவது சரத்திற்கு அமைய "மக்கள்" என்னும் வரை விலக்கணத்திற்கு உரித்துடையவர்களாகிறோம். மேலும் காலனித்துவ ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருக்கும் நாடுகளுக்கும், மக்களுக்கும் சுதந்திரம் வழங்கும் பொதுச்சபையின் தீர்மானத்தின் முதலாவது சரத்திற்கும் அமைய "மக்கள்" என்னும் பேறிணைப் பெறுகின்றோம்.

5. விண்ணப்பதாரர்களாகிய நாம் பழம் பாரம்பரியத்தினாலும், வளமான கலாச்சாரத்தினாலும், புகழ் வாய்ந்த இலக்கிய மரபினைக் கொண்ட தனித்துவமான மொழியினாலும் ஒன்றிணையப் பெற்று எமது தாயகம் என்று வரையறுக்கப்பட்டதும் தெளிவாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதுமான பூகோள எல்லைகள் உள்ள நிலப்பரப்பில் பல நூற்றாண்டு காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றோம். பல தசாப்தங்களாக சிங்கள ஆதிக்க அரசாங்களின் தாக்குதல்களின் மத்தியிலும் தமிழ் தாயக்கத்தின் கட்டுக்கோப்பைக் காப்பாற்றி வருகின்றோம்.

6. கடந்த நான்கு சகாப்தங்களுக்கு மேலாக வேற்று இனமான சிங்கள மக்கள், குடியுரிமை பறித்தல், பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தரப்படுத்தல், பாதகமான மொழிச்சட்டங்கள், பாதகமான தொழில் வாய்ப்புக் கொள்கைகள், தமிழர் தாயகத்தில் அரச ஆதரவுடனான அத்துமீறிய குடியேற்றங்கள் போன்ற நடவடிக்கைகளால் தமிழ் மக்களைச் சுரண்டி, ஆதிக்கம் செலுத்தி, அடிமைப்படுத்தி சிறீலங்காவின் ஒற்றையாட்சியின் கீழ்வாழும்படி நிர்ப்பந்தித்து வருகின்றனர்.

7. சிங்கள ஆதிக்க அரசாங்கங்களின் இப்படியான தாக்குதல்களை தமிழ் மக்கள் சாத்வீக முறையாலும் கூட்டாட்சி அமைப்பிற்கான பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள் மூலமும் எதிர்த்தனர். தமிழீழத்தின் சாத்வீகப் போராட்டங்கள், அவர்களை அடக்கி ஆள்வதும் இனப்படுகொலையை

நோக்கமாகக் கொண்டதுமான திட்டமிட்ட சிங்கள வன்முறையால் அடக்கப்பட்டது.

8. வேறு மொழி பேசும், வேறு கலாச்சாரம் பேணும், வேறு பாரம்பரியம் கொண்ட அந்நிய சிங்களவர்களின் பல தசாப்த கால ஆட்சிக்கு எதிராக தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான ஆயுத அரசியல் போராட்டமானது தற்காப்புக் காரணமாக எழுந்தது.

9. மேற்குறிப்பிட்ட ஆதாரங்களின் பிரகாரம் தமிழீழ மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக நாடாத்தப்படும் ஆயுத அரசியல் போராட்டமானது சர்வதேச சட்ட வரம்புகளுள் அமைந்ததும் நியாயபூர்வமானதுமான நடவடிக்கையாகும். இப்போராட்டமானது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளினூடாக வெளிப்படுவதனாலும் அப்போராட்டத்தைத் தலைமை தாங்கி நாடாத்தி வருவதனாலும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் சர்வதேச சட்டத்தின் பிரகாரம் தமிழீழ மக்களை பிரதிதித்துவப் படுத்த உரிமை உடையவர்களாவர் என விண்ணப்பதாரர்சனாகிய நாம் சொல்லிக் கொள்கிறோம்.

10. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச செயலகம் விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச முகவர் ஆகும். சர்வதேச சட்டங்களுக்குக் கீழ் தங்களுக்கு உரித்துடைய சுயநிர்ணய உரிமையை தமிழ் மக்கள் முன்னேடுப்பதும் அதற்கு சர்வதேச அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதுமான கடமைகளைக் கொண்டது.

11. மேல் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள விதிமுறைகளுக்குள் அடங்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச செயலகம், தமிழீழ மக்களின் பிரதிநிதிகளான ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலும் அதன் சகல குழுக்களிலும் கலந்து கொள்ள உரிமை உள்ளவர்கள் என விண்ணப்பதாரர்களாகிய நாம் கூறுகிறோம்.

இந்நடவடிக்கைக்கான காரணம்

12. ஜனவரி 12ஆம் திகதி புதன்(திழமை "அகத்" என்னும் பெயருடைய கப்பல் இருந்து மாசமுத்திரத்தில் சர்வதேச கடற்பிராந்தியத்தில் விரதோஜமான முறையில் வழிமறிக்கப்பட்டது. இலங்கைத் தீவிற்கு 200 மைல் கிழக்கேயும், தென் இந்தியாவில் இருந்து 440 மைல் தென்கிழக்கேயும் (6 பாகை வடக்கு, 83 பாகை கிழக்கு) இந்த வழிமறிப்பு நடைபெற்றுள்ளது. இந்தக் கப்பலில் தமிழ்த்

தலைவர்களில் ஒருவரும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் மத்திய குழு உறுப்பினருமான கிட்டு என அழைக்கப்படும் சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமாரும் அவருடன் வேறு பல தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் அங்கத்தினர்களும் பிரயாணம் செய்துள்ளனர். வழிமறித்த இந்தியக் கடற்படையுத்தக்கப்பல்கள், இக்கப்பலை பலவந்தமாக தென் இந்தியாவின் தரையை நோக்கிச் செலுத்தும்படி செய்துள்ளன. ஜேரோப்பாவில் இருந்து சமாதான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்காக சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமார் சென்று கொண்டிருக்கும் வேளையில் இச்சம்பவம் நடைபெற்றுள்ளது. ஜனவரி 20, 1993 நாலிடப்பட்ட குவேக்கர் சமாதானச் சேவையின் செயலாளர் நாயகம் எழுதிய கடிதம் இத்துடன் விண்ணப்பதாரர்களால் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

13. இக்கப்பல் வழிமறிக்கப்பட்ட செய்தி முதன்முதலாக பாரீஸ் நகரில் இருந்து, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் பேச்சாளர் ஒருவரால் ஜனவரி 15ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை வெளியிடப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இந்திய அரசாங்கம் இச்செய்தியை உறுதிப்படுத்தவோ, மறுக்கவோ மறுத்துவிட்டது. பின்பு இந்திய அரசாங்கம் உத்தியோக பூர்வமற்ற முறையில் கிட்டு பயணம் செய்யும் சரக்கு கப்பல் ஆழ்கடலில் இந்திய பீரங்கிப் படகுகளால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் "அவரை கைது செய்ய உள்ளோம்" எனவும் கூறியது. ஆனால் காலம் கடந்த இவ்வேளையிலும் இந்திய அரசாங்கம் உத்தியோகபூர்வமான அறிக்கைகள் எவற்றையும் வெளியிடவில்லை.

14. இந்தக்கப்பல் வழிமறிப்புச் செய்த விடயத்தை இந்திய அதிகார பீடம் 36 மணித்தியாலங்களுக்கு இருட்டிப்புச் செய்தது. அதன்பின்பும் மேலும் 24 மணித்தியாலங்களுக்கு அச்செய்தியை உறுதிப்படுத்தவோ, மறுக்கவோ மறுத்துவிட்டது. கடைசியாக ஜனவரி 16ஆம் திகதி சனிக்கிழமை, கிட்டு பயணம் செய்த கப்பல் வெடித்துச் சிதறி விட்டது; உயிர் தப்பியவர்களுள் கிட்டு இல்லை என அறிவித்தது. சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமாரும் 9 தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் அங்கத்தவர்களும் "அகத்" என்னும் கப்பலை இந்திய கடற்படை இந்து சமுத்திரத்தில் வழிமறித்ததைத் தொடர்ந்து உயிர் இழந்தனர்.

15. இந்தியா தாம் புரிந்த கடற்கொள்ளையைத் திசை திருப்புவதற்காக அந்தக் கப்பலில் யுத்த தளபாடங்கள் இருந்ததாகக் கூறுகிறது. மூழ்கிய கப்பலில் இருந்து உயிர் தப்பியவர்கள் அப்படிக் கூறியதாகவும் அறிவித்துள்ளது. இந்திய காவல் துறையினரும் பாதுகாப்புப் படைகளும் தடுப்புக்காவலில் இருப்போரை சித்திரவதை செய்து வாக்கு மூலம் பெறுவது உலகறிந்த விடயம். அது தவிர கப்பலை வழிமறித்த விடயத்தால் எழுந்த பல கேள்விகளுக்கு இந்திய அதிகாரிகள் பதில் சொல்லத் தவறிவிட்டார்கள்.

16. கப்பலை வழிமறித்த உண்மையை இந்திய அரசு எதற்காக 36 மணித்தியாலங்களுக்கு இருட்டடிப்புச் செய்தது? அதன் பின்பும் மேலும் 24 மணித்தியாலங்களுக்கு இந்த விடயத்தை உத்தியோக பூர்வமான முறையில் மறுக்கவோ, உறுதிப்படுத்தவோ மறுத்தது எதற்காக? தாம் அந்தக் கப்பலை வழி மறித்ததும், அந்தக் கப்பலில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர்களின் ஒருவரான சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமார் சமாதான முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்காக பயணம் செய்ததும் இரண்டுமே தற்செயலாக நடந்த விடயம் என இந்தியா கூறமுடியுமா? அந்தக் கப்பல் எப்படி இந்திய கடற்பரப்பிற்கு அருகே செல்ல நேர்ந்தது? சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமாரை ஏற்றிச் சென்ற இக்கப்பல் சொந்த விருப்பத்தில் இக்கடற்பரப்பிற்குச் சென்றதாக இந்திய சொல்கின்றதா? இக்கப்பலை இந்தியக் கடற்படை பலவந்தமாக இந்தியக் கடற்பிராந்தியத்தை நோக்கிச் செலுத்தும்படி செய்ததை இந்தியா மறுக்க முடியுமா? அந்தக் கப்பல் அவ்விடத்தை அடைந்தபின்பும் பல மணித்தியாலங்களாக என்ன நடைபெற்றது?

17. இந்தியா ஏற்றுக் கொண்ட சர்வதேச சட்டத்தினுள் அடங்கும் கடற்சட்டத்தின் கீழ் சர்வேதசக் கடற்பரப்பில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு எந்த நாட்டிற்கும் உரிமை இல்லை என விண்ணப்பதாரர்கள் கூற விரும்புகிறார்கள். மேலும் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அமைச்சின் ஜனவரி 16 பத்திரிகை அறிக்கையின்படி, தனது பொருளாதார வலயம் எனக்கூறும் கரையில் இருந்து 200 மைல்கள் உள்ளடங்கிய கடற்பிராந்தியத்திலும் காவல் வேலைகளில் ஈடுபட இந்தியாவிற்கு உரிமை கிடையாது.

18. கப்பலை வழிமறித்தலும் அதைத்தொடர்ந்து இந்தியா எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகளும் கடற்கொள்ளை மட்டுமல்லாது சர்வதேச மனித உரிமைச்சட்டத்தின் ஒன்பதாவது சரத்திற்கும் முரணானது என விண்ணப்பதாரர்களாகிய நாம் கூறவிரும்புகின்றோம். தமது மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக சட்டபூர்வமான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு தலைவனை சட்டத்திற்கு புறம்பான முறையில் கொலை செய்த குற்றவாளியாக இந்தியக் கடற்படை விளங்குகிறது. இச்செயல் சர்வதேச மனித உரிமைச்சட்டத்தின் 32வது சரத்திற்கும், பத்தாவது சரத்திற்கும் முரணானது மட்டுமல்ல, சுயநிர்ணய உரிமை வேண்டி நிற்கும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான செயலும் அவர்களுக்கு எதிராக தொடுக்கப்பட்டுள்ள யுத்த நடவடிக்கையுமாகும்.

19. சமாதானப் பணியின் பொருட்டு ஐரோப்பாவில் இருந்து தமிழீழத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்த சதாசிவம் கிருஷ்ணகுமாரை வழிமறித்து இச்செயலைப் புரிந்தமை இந்தியக் கடற்படை சமாதானத்திற்கு எதிராகப் புரிந்த குற்றமாகும். நூறண்பேர்க்கில் நடைபெற்ற யுத்தக் குற்றங்களை விசாரணை செய்த நீதிமன்றம் சமாதான முன்னெடுப்புக்களையோ பேச்சு வார்த்தைகளையோ தடுப்பது "சமாதானத்திற்கு எதிரான குற்றமாகும்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் இந்தியாவின் செயல் ஒரு யுத்தக் குற்றமாகும்.

20. சட்டப்பூர்வமான சுயநிர்ணய போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களும், சர்வதேச சட்டங்களுக்கு அமைய 'மக்கள்' என்ற மரபு இலக்கணத்தினுள் அடங்குபவர்களுமான தமிழீழ மக்கள் தமது முறைப்பாடுகளை எடுத்துக் கூற ஐக்கிய நாடுகள் சபையைத் தவிர வேறு நிறுவனம் எதுவும் இல்லாததால், அச்சபையானது இந்திய அரசும், அதன் முகவர்கள், ஊழியர்களும் புரிந்த சர்வதேச சட்டங்களுக்கு எதிரான இக்குற்றச் செயல்களை விசாரிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் யாப்பின் பிரிவு 4, உப பிரிவு 22 க்கு அமைய ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபை, விசேட குழு ஒன்றினை அமைத்து, அது நீதிமன்றமாகச் செயற்பட்டு இந்தியாவின் இக்குற்றச் செயலை விசாரிக்கு அதிகாரம் கொண்டது.

21. ஐக்கிய நாடுகள் சபை இப்படியான குற்றங்களை விசாரித்து தண்டனை விதிக்காமல் இருக்கக் கூடாது. சர்வதேச சட்டங்கள் எங்கேனும் மீறப்பட்டால் அது சகல பாகங்களிலும் உறுதியற்ற நிலைமையை உண்டுபண்ணவே உதவும். விண்ணப்பதாரர்களாகிய நாம், எமது இவ்விண்ணப்பத்தை ஆதரிக்கும் தமிழர், தமிழர் அல்லாதோர் கையொப்பமிட்ட பட்டியலை விரைவில் ஐக்கிய நாடுகள் செயலாளர் நாயகத்திற்கு அனுப்பி வைப்போம்.

வேண்டுகோள்

22. விண்ணப்பதாரர்களாகிய நாம் வேண்டுவது -

அ) ஐக்கிய நாடுகள் யாப்பு, பிரிவு 4, உபபிரிவு 22இல் கூறப்பட்டிருக்கும் அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்து நீதிமன்றமாகிய செயற்படக்கூடிய விசேட குழு ஒன்றினை அமைத்து எமது விண்ணப்பத்தில் கேட்கப்பட்டுள்ளவாறு இந்தியா புரிந்த சர்வதேச சட்ட மீறலை விசாரிக்கவும்;

ஆ) இவ்விசேட குழு சர்வதேச நீதிமன்றமாகச் செயற்பட்டு இந்தியாவின் இச்சட்ட மீறல்களைப் புரிந்த அதிகாரிகளையும், உடந்தையாக இருந்த சகலரையும் விசாரணைக்கு உட்படுத்தவும்;

இ) ஐக்கிய நாடுகளின் அல்லது அதன் வேறு குழுக்களின் ஆணைகளை இந்திய அரசு ஏற்றுச் செயற்பட மறுக்கும் பட்சத்தில், இந்திய அரசுக்கு எதிரான பொருத்தமான தடைகளை அந்நாட்டின் மீது விதிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சபை நடவடிக்கை எடுக்கவும் வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

லோரன்ஸ் திலகர், மத்திய குழு உறுப்பினர்,

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின்

சர்வதேச செயலகம், பாரிஸ் அலுவலகம்.

341 Rue des Pyreness

75020 Pairs

Fax : 33 1 43581191

(04-02-1993 இல் தமிழீழ மக்களின் பிரதிநிதிகளான, தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் சர்வதேசச் செயலகத்தால் ஐ.நா. சபைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனுவின் தமிழாக்கம்)

1. ...
 2. ...
 3. ...
 4. ...
 5. ...
 6. ...
 7. ...
 8. ...
 9. ...
 10. ...
 11. ...
 12. ...
 13. ...
 14. ...
 15. ...
 16. ...
 17. ...
 18. ...
 19. ...
 20. ...
 21. ...
 22. ...
 23. ...
 24. ...
 25. ...
 26. ...
 27. ...
 28. ...
 29. ...
 30. ...
 31. ...
 32. ...
 33. ...
 34. ...
 35. ...
 36. ...
 37. ...
 38. ...
 39. ...
 40. ...
 41. ...
 42. ...
 43. ...
 44. ...
 45. ...
 46. ...
 47. ...
 48. ...
 49. ...
 50. ...
 51. ...
 52. ...
 53. ...
 54. ...
 55. ...
 56. ...
 57. ...
 58. ...
 59. ...
 60. ...
 61. ...
 62. ...
 63. ...
 64. ...
 65. ...
 66. ...
 67. ...
 68. ...
 69. ...
 70. ...
 71. ...
 72. ...
 73. ...
 74. ...
 75. ...
 76. ...
 77. ...
 78. ...
 79. ...
 80. ...
 81. ...
 82. ...
 83. ...
 84. ...
 85. ...
 86. ...
 87. ...
 88. ...
 89. ...
 90. ...
 91. ...
 92. ...
 93. ...
 94. ...
 95. ...
 96. ...
 97. ...
 98. ...
 99. ...
 100. ...

இலட்சியத் தோழன்

“அவனுள் ஓர் அபூர்வம் இருந்ததை நான் ஆரம் பத்திலிருந்தே கண்டு கொண்டேன். அஃது அவனு டைய அழகான ஆளுமையாக வளர்ந்தது. ஒரு சுதந்திர வீரனுக்குரிய அனைத்துச் சிறப்பியல்பு களும் அவனிடமிருந்தன. அதனால், அவன் ஓர் அற்புதமான இலட்சியவாதியாக வாழ்ந்தான். போராடினான். அனைத்து மக்களுடைய இதயங் களையும் கவர்ந்தான். போர்க்களத்தில் வீரனாக வும், பொதுமக்கள் தோழனாகவும், எங்கும் எல்லா வற்றிலும் எல்லோரிடமும் அவனுடைய ஆளுமை யின் வீச்சு நிறைந்திருந்தது.”

“மனத்தின் ஆழத்து உள்ளுணர்வுகளை வார்த்தை களில் சித்திரிப்பது கடினம். அதிவும் ஆன்மாவை உலுப்பிவிடும் ஓர் உணர்வுப் பூகம்பத்தை மனித மொழியில் விவரிக்க முடியாது. என் அன்புத் தம்பி கிட்டுவின் இழப்பும் அப்படித்தான். அவ னுடைய மறைவு எனது ஆன்மாவைப் பிழிந்த ஒரு சோக நிகழ்வு. அதனைச் சொற்களால் வார்த்து விட முடியாது.”

“நான் கிட்டுவை ஆழமாக நேசித்தேன். தம்பி யாக, தளபதியாக, எனது சுமைகளைத் தாங்கும் இலட்சியத் தோழனாக அவனை நேசித்தேன். இது சாதாரண மனித பாசத்திற்கு அப்பாலானது. ஒரே இலட்சியப் பற்றுணர்வில் ஒன்றித்த போராட்ட வாழ்வில் நாம் பகிர்ந்து கொண்ட அனுபவத்தில் ஒரு வரை ஒருவர் ஆழமாக இனம் கண்ட புரிந்துணர் வில் வேரூன்றி வளர்ந்த நேயம் அது.

கிட்டு ஒரு தனிமனித சரித்திரம். நீண்ட ஓய் வில்லாத புயலாக வீசும் எமது விடுதலை வரலாற் றில் ஒரு காலத்தின் பதிவு.

வங்கக் கடலில் பூகம்பமாக அவனுடைய ஆன்மா பிளந்தது. அதன் அதிர்வலையால் எமது தேசமே விழித்துக் கொண்டது.

கிட்டு! நீ சாகவில்லை. ஒரு புதிய மூச்சாகப் பிறந்திருக்கிறாய்.

வே. பிரபாகரன்